

மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதைகள்

SELECTED SHORT STORIES

மாட்டின் விக்கிரமசிங்க

தமிழாக்கம்

பராசிரியர் சமா ஜெயராசா

JPL

C9884

ளையாட்டு - திகழ் சுடுகாடு - காதல்

படிமைத்தளை - பணம் - தாய்

ப்பதற்கு முன் - பொத்தல் விழுந்த கோட்டை

பெண - அந்தோஅய்யாவின் வீரப்பிரதாபங்கள்

மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதைகள்

பொதுஜன நூலகம்
விசேட உதவியுடன்
விசேட உதவியுடன் பகுதி

CC

மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதைகள்
මාර්ටින් වික්‍රමසිංහගේ කෙටිකථා
Martin Wickramasinghe Selected Short Stories

தமிழாக்கம்

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

வெளியீடு:

சரச (பிறைவேட்) லிமிட்டட்
18/3, கிரிமண்டல மாவத்தை
நாவல, இராஜகிரிய
இலங்கை

தொலைபேசி : 011-2865543 - 5373621

தொலைநகல் : 011-2866938

மின்னஞ்சல்: mwtrust@lankabellnet.com

மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதைகள்

தமிழாக்கம்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

இது சிங்கள ஆங்கில புத்தகத்தில்
வெளியிடப்பட்டுள்ளது

9884 c.c

222780

சரச (பிறைவேட்) லிமிட்டட்
18/3, கிரிமண்டல மாவத்தை,
நாவல, இராஜகிரிய,
இலங்கை

மாதுசன நூலகம்
மாநாட்டினர் சபா
விசேட பேரகலகப் பகுதி

மார்ட்டின் விக்ரமசிங்காவின் சிறுகதைகள்

මාර්ටින් වික්‍රමසිංහගේ තේරුණේ කෙටිකථා

Martin Wickramasinghe Selected Short Stories

© Martin Wickramasinghe Trust

1வது பதிப்பு -2009

ISBN. 978-955-0201-00-6

இதன் அனைத்து உரிமைகளும் மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க
அறக்கட்டளைக்கு ஒதுக்கப்பட்டது.

இதன் பதிப்புரிமையாளர்களான மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க
அறக்கட்டளையின் எழுத்து மூலமான அனுமதியின்றி, இதிலிருந்து எந்த
ஒரு பகுதியையும் இலத்திரனியல் அல்லது தகவல்களைக்
களஞ்சியப்படுத்தும் எந்தவொரு முறையின் மூலமும் போட்டோ
பிரதியெடுத்தல், ஒலிப்பதிவு செய்தல் என்பன உள்ளிட்ட வேறு எந்த
வழியிலும் மீளாக்கம் செய்தல் அல்லது பரப்புதலாகாது.

Printed by

Ajith Printers (Private) Ltd.

No. 342, Old Kesbewa Road,
Rattanapitiya, Boralesgamuwa.

SRI LANKA.

மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க

இலங்கைத் திருநாட்டின் தென்பால் அமைந்துள்ள கொக்கல என்ற கிராமத்தில் 1890 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 29 ஆம் திகதி மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க பிறந்தார். அவர் வாழ்ந்த கிராமியச் சூழல் மிகவும் இரம்மியமானதாகும். ஒரு புறம் அலைமோதும் கடலும் மறுபுறம் கொக்கல ஓயா என்னும் நன்னீர் வாவியும் அமைந்திருந்தன. அக்கிராமத்தின் பின்புலமாக அமைந்த குறிஞ்சி நிலமும், அழகிய தாவரச் செல்வமும், கிராமத்து மக்களின் மாறும் வாழ்க்கைக் கோலங்களும் அவரது அமரத்துவம் வாய்ந்த நாவல்களுக்கும் சிறுகதைகளுக்கும் தளமாக அமைந்தன.

கிராமிய வாழ்க்கையிலும் பண்பாட்டிலும் உட்பொதிந்துள்ள தேசிய அடையாளங்களைக் கண்டறியும் பொருட்டு மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க அவர்கள் இலக்கியம், மொழியியல், கலைகள், மெய்யியல், பௌத்தம், ஒப்பியல் சமயம், கல்வியியல், இயற்கை விஞ்ஞானம் முதலாம் துறைகளின் நவீன ஆய்வுகளைப் பிரயோகம் செய்தார். அவரது அரும் பெரும் ஆக்க முயற்சிகளினால் நவீன சிங்கள நாவலும் சிறுகதையும் முதிர்ச்சி பெற்றன. அவர் எழுதிய கம்பெரலிய, கலியுகய, யுகாந்தய, விராகய, பவதரணய முதலான நாவல்கள் பெரும் புகழ் எய்தியவை.

மார்ட்டின் விக்ரமசிங்காவின் ஆக்கப்பதிவுகள்

மார்ட்டின் விக்ரமசிங்கா (1891-1976) பன்முகப் பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளி. சிறுகதையாசிரியர், நாவலாசிரியர், கட்டுரை ஆசிரியர், திறனாய்வாளர் என்ற பல பரிமாணங்களுடன், இதழாசிரியர் என்ற வகிபாகத்தையும் ஏற்றவர். சிங்கள இலக்கியம் நவீனமடைவதற்கு காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே உழைத்துவந்தவர். பிரித்தானியரது ஆட்சி இந்நாட்டில் ஏற்படுத்திய பண்பாட்டுத் தாக்கங்களையும் நெருடல்களையும் இலக்கிய வீச்சுக்குள்ளே கொண்டு வருவதில் வினைத்திறனுடன் இயங்கியவர். அவரது மனிதப் பண்பியல் மற்றும் சமூகவிஞ்ஞான எழுத்தாக்கங்கள் சிங்கள மொழியின் நவீனப்பாட்டுக்கு விசையூட்டின.

1914 ஆம் ஆண்டிலே அவரது முதலாவது நாவலாகிய “லீலா” வெளிவந்தது. இலங்கையின் தென்பகுதிக் கடற்கரைக் கிராமங்களில் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப் பெயர்ச்சிகளை “கம்பரெலிய”, “யுகான்தய”, “கலியுகய” முதலான நாவல்கள் வழியாக படைப்புச் செம்மையுடன் சித்திரித்தார். பின் காவியத் திறனாய்வு நோக்கிலே அணுகப்பட வேண்டிய பலபரிமாணங்களை அவரது நாவல்களிலே காணமுடியும். ஐரோப்பிய மையங்களில் உருவான பெருங்கோட்பாடுகள் அல்லது பெரும் உரையங்களில் இருந்து விடுபடலும், சுதேசஅடையாளங்களை முன்னெடுத்தலும் பின்காலனித்திறனாய்வுகள்வழியாகக் குவியப்படுத்தப்பட்டுகின்றன. மார்ட்டின் விக்ரமசிங்கா அவர்களின் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, இலங்கையர்கோன் முதலியோர் தமிழ்

அடையாளங்களைத் தமதுஇலக்கியங்களிலேபுனைந்திருந்தமை மாட்டி ன்விக்கிரமசிங்காவுடன்ஒப்பியல் ஆய்வை மேற்கொள்வதற்கு அறிகை விசையாக அமைந்துள்ளது.

தென்கரையோரக்கிராமங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப் புனைவதில் உயர் உச்சமாக அமைவது அவர் 1957 ஆம் ஆண்டு எழுதிய “விராகய” என்பதாகும். இதனை திஸ்ஸ அபயசேகர என்பார் திரைப்படமாக்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வாறே “கம்பெரெலியா” (கிராம பிறழ்வு) என்ற ஆக்கம் புகழ்பூத்த இயக்குனர் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் அவர்களாலே திரைப்படமாக்கப்பட்டது.

புனைகதைத்துறை மட்டுமன்றி மெய்யியல், பௌத்தம், ஓவியம், பண்பாட்டு மானிடவியல், வரலாறு, இலக்கியத்திறனாய்வு போன்ற துறைகளிலும் கட்டுரைகளை வரைந்து சிங்கள மொழியின் நவீனப்பாட்டுக்குப் பங்களிப்புச் செய்தார்.

அவர் பிறந்த கொட்கல கிராமம் அவரது இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கும் புனைவுநிலை அறிகைக்கும் தூண்டல் தந்த புவியியற் சூழலை வழங்கியது. ஒருபுறம் பவளக்கற்களை அரணாகக் கொண்ட இந்து சமுத்திரம் மறுபுறம் அழகிய நெடுங்குளம், இன்னொருபுறம் வயலும், வனமும் என்ற புவியியல் அலகுகளில் தொகுதியாக அக்கிராமம் அமைந்திருந்தது. காலிநகருக்கு அண்மையில் இருந்த கிராமம் ஆதலால் மேலைப்புலப்பண்பாட்டின் ஊடுருவலுக்குரிய பெருங்கதவை அண்மித்திருந்தது.

கிராமத்துப்பாடசாலையிலே கல்வியை ஆரம்பித்த அவர் தொடர்ந்து கற்று சிங்களம், பாளி, சம்ஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலே தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். அவரிடத்திருந்த ஆங்கில அறிவு சிங்கள மொழியை நவீனப்படுத்துவதற்குரிய

அறிகை விசையை வழங்கியது. தமிழ் மொழியின் நவீனப்பாட்டிலே பங்கெடுத்த அறிஞர்களிடத்தும் இவ்வாறான பன்மொழிப் புலமை இருந்தமை ஒப்புநோக்குதற்குரியது.

1920 ஆம் ஆண்டில் லேக்கவுஸ் நிறுவனத்தின் இதழியல் துறையிலே இணைந்து கொண்ட அவர் தனது படைப்பாக்கத்திறனாலும் பன்மொழிப் புலமையாலும் “தினமின்” நாளிதழின் ஆசிரியராகவும், “சிலுமின்” ஞாயிறு இதழின் ஆசிரியராகவும் பணி உயர்வு பெற்றார்.

மாட்டின் விக்கிரமசிங்கா அவர்களது ஆக்கங்கள், தமிழ், ஆங்கிலம், சீனம், பஸ்கோரியன், பிரெஞ்சு, ஐப்பான், ரூசியன், ரொமானியன், ஒல்லாந்து முதலிய மொழிகளிலே பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அவர் எழுதிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் வருமாறு:

01. கெகெனிய (பெண்)
02. மகுல் கெதர (திருமணவீடு)
03. பாவகாரயற்றகல்கெசிம (பாபம் செய்தவனுக்குக்கல்எறிதல்)
04. அபுர்வு முகுன (விநோதமுகம்)
05. ஹந்தசகிகிம(நிலவேசாட்சி)
06. மற யுத்தய (மறப் போர்)
07. மகே கதாவ (என்கதை)
08. வகல்லு (அடிமைத்தழை)

அவரால் புனையப்பட்ட நாவல்கள் வருமாறு:

01. லீலா	02. சோமா	03. ஐராங்கனி
04. சீதா	05. மிருங்கு தினய	06. உன்மதசித்திர
07. ரோகினி	08. கம்பெரெலியா	09. மடோல்துவ
10. யுகாந்தரய	11. விரகய	12. கலியுகய
13. கறுவல கெதர	14. பவதாரணய	

சிங்கள மொழியின் நவீனப் பாட்டுக்குரிய “சித்திரா”, “மயூரி”, “விஜிதா” முதலிய நாடகங்களையும் அவர் எழுதினார். ஆங்கில மொழியில் “சிங்களப் பண்பாட்டு இயல்புகள்”, “பௌத்த ஜாதக கதைகளும் ருசிய நாவல்களும்”, “டி.எச். லோரன்ஸ் அவர்களின் அனுபூதி”, “பௌத்தமும் பண்பாடும்”, “புரட்சியும் படிமலர்ச்சியும்”, “பௌத்தமும் கலைகளும்”, “சிங்கள மொழியும் பண்பாடும்” முதலாம் நூல்களை வெளியிட்டார்.

திறனாய்வுத் துறையில் அவர் பல நூல்களைச் சிங்கள மொழியில் வெளியிட்டார். அவை வருமாறு:

01. சிங்கள இலக்கியக்கட்டுரைகள்
02. கல்விக்கட்டுரைகள்
03. இலக்கியக் கட்டுரைகள்
04. இலக்கியத் திறனாய்வு
05. திறனாய்வு மீள்நோக்கு
06. சிங்கள இலக்கியத்தின் தொடுவானங்கள்
07. இலக்கியக்கலை
08. சிங்களக் கவிதைத்திறனாய்வு
09. பௌத்த நாட்டார் இலக்கியம்
10. நவீன சிங்களக்கவிதை
11. அழகியலும் பௌத்தகவிதையும்
12. சிங்கள இலக்கியத்திறனாய்வு
13. பௌத்த ஜாதகக்கதைகளின் இலக்கியப்பண்புகள்
14. ஜப்பானிய பாலியல் எழுச்சி நாவல்களின் நிழலில் சிங்கள நாவல்கள்.
15. மரபும் திறனாய்வும்
16. சமகாலச் சிங்களமும் அதன் படிமலர்ச்சியும்.

மாட்டின் விக்கிரம சிங்க அவர்கள் தமது மெய்யியற் புலமையையும் சிங்கள மொழி வழி நூல்களாக வெளியிட்டார்.

“சிங்கள அடையாளம்”, “பௌத்தமும் சமூக மெய்யியலும்”, “அறிவும் நடப்பியலும்”, “சமூகவியல் வரைபடம்”, “பௌத்த மெய்யியலும் வழிமுறையும்” முதலியவை குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கவை.

சோவியத்தின் எழுச்சியை சிங்கள வாசகர்களுக்குக் கூறுவதிலும் அவரது பங்களிப்பு விதந்துபாராட்டப்படுகின்றது. இரசனை நிலைப்பட்ட வாசனை மரபை வளர்த்தெடுத்தல், நவீனத்துவத்தில் உட்புகும் வாசகர்களை உருவாக்குதல், பௌத்த பண்பாட்டை இதழ்கள் வழியாகச் சித்திரித்தல், பரந்துபட்ட உலகத்தரிசனத்தை உருவாக்குதல் முதலிய எழுத்தாக்கங்களில் சிங்கள மொழியில் ஒருமுன்னோடியாகவே அவர் கருதப்படுகின்றார்.

பரந்த உலகு பற்றிய தரிசனத்தை முன்னெடுத்த வேளை அவர் தமது கிராமத்து மண்ணிலும், பௌத்த பண்பாட்டிலும் ஆழ வேருன்றி நின்றார். “அபேகம” (எங்கள் கிராமம்) “உபன்த சிற்ற” (எனது குழந்தைப்பருவத்திலிருந்து) முதலாம் நூல்கள் வாயிலாக அவர் தமது கிராமத்து மண்வாசனையையும், வாழ்க்கை நீட்சியின் அனுபவங்களையும் மொழிவீச்சுக்குள் கொண்டுவந்தார்.

பேராசிரியர்.சபா-ஜெயராசா
தலைவர்,கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்
07,57 வது ஒழுங்கை
கொழும்பு.06
2009.09.01

என் மனப்பதிவுகள்:

மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க அவர்களுடைய 'புதுவருடம்' என்னும் சிறுகதையைப் படித்தபோது என் மனத்தில் ஏற்பட்ட அந்த எண்ணக்கருத்தை இங்கு கூறுவதில் ஒரு நிம்மதியைக் காண்கின்றேன். 'நவில் தொறும் நூல்நயம்' என்பார்கள். அதுபோல 'புதுவருடம்' என்னும் சிறுகதையை முதல்முறை படித்ததும் அக்கதைமூலம் ஒரு தத்துவத்தை அறியக் கூடியதாக இருந்தது. "ஒருவர் பாவச்செயல்களில் ஈடுபடாமல் இருந்தாலே போதும், தானம் தருமம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் 'இல்லை' என்பதாகும்.

இரண்டாவது முறையாக அக்கதையைப் படித்தபோது அறுபது ஆண்டுகளுக்குமுன் நான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமம், மக்களின் வாழ்க்கை, எனது வீடு, அயல் வீட்டார்கள் என்று பலரின் நினைவுகள் என்னை ஆட்கொண்டன. வருடாவருடம் வரும் கொண்டாட்ட காலத்தில் எமது பெற்றோர்களின் செயற்பாடுகளைக் கண்டும் கேட்டும் இருத்திருக்கிறேன். 'புதுவருடம்' என்ற கதையை படித்த பின்பு தான் அதன் உண்மை நிலையை உணர்ந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. புதுவருடக் கொண்டாட்டம் என்று வரும்போது அதன் மறுபக்கம் எவ்விதமான மனத்தாக்கத்தை எதிரொலிக்க வைத்துள்ளது என்று நோக்கும் போது எம் தாய் தந்தையர்கள் கண்முன் நிற்கிறார்கள். வறுமை நிலையில் கஷ்டத்தின் மத்தியில் வாழ்ந்தபோதிலும், கொண்டாட்டம் என்று வரும்வேளை எங்களை மகிழ்ச்சியாக வைத்திருப்பதற்கு எவ்வளவோ பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளார்கள். தங்களின் தனிப்பட்ட ஆசாபாசங்களை எல்லாம் விட்டு தங்கள் பிள்ளைகள் மற்றைய பிள்ளைகளைப்போல் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்ற அவர்களின் தியாக உணர்ச்சியை

எப்படி எடுத்துரைப்பது. இத்தகைய தந்தை தாயாருக்கு நாம் எவ்வளவு கடமைப்பட்டுள்ளோம். அவர்களை அவர்களுடைய பெருந்தன்மையான சேவையை மதித்து அவர்களை அன்புடன் பராமரிக்க வேண்டியது பிள்ளைகளின் பெரும் பொறுப்பாகும். எங்களுக்காகவே தமது வாழ்க்கையை அற்பணித்த அவர்களை அந்திமகாலத்தில் அமைதியுடன் வாழவைக்க வேண்டியது எமது கடமையாகும்.

அடுத்து, புதுவருடத்தில் கிராமப்புறமக்களின் நகைச்சுவை உணர்வுகளையும் அவர் கதையில் தரிசிக்க முடிகின்றது. பாவச் செயல்களில் ஈடுபடாமல் இருத்தல், கொண்டாட்ட காலங்களின் ஏழைப்பெற்றோர்களின் நில, கிராமப்புற நகைச்சுவை ஆகிய இந்த மூன்று விடயங்களையும் எமது மக்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கில் இச்சிறுகதைத் தொகுதியை தமிழில் வெளியிட முன்வந்தேன். இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் யாவற்றையும் சிறப்பான தமிழ் நடையில் மொழிபெயர்த்து உதவிய பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா அவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளியிட உதவிய மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் குடும்பத்தாருக்கும், நூல் அமைப்பில் தன்பங்களிப்பை வழங்கிய இணுவையூர் த.சிவசுப்பிரமணியத்திற்கும் என நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இணுவில் இ.ஆ.குணரத்தினம்

F.25, அன்டர்சன் தொடர்மாடி

நாரஹேன்பிட்டி

கொழும்பு-05

தொ.பே. 011-2503197

2009.03.27

9884

மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதைகள்

222780

01. கேலி விளையாட்டு	Diversion	-வினோதஸீலாடிய	15-28
02. திகழ் சுடுகாடு	Cemetery	-கனகம்	29-40
03. காதல்	Love	-ஶாடிய	41-52
04. அடிமைத்தளை	Bondage	-வலேடி	53-66
05. பணம்	Money	-சுலேடி	67-83
06. தாய்	Mother	-மல	84-103
07. புத்தாண்டு	Eve of the	-நரக் லு	
பிறப்பதற்கு முன்	New Year	பிடி லுடி	104-117
08. பொத்தல் விழுந்த	The Torn	-ஶுடி	
கோட்	Coat	கலாடி	118-125
09. பெண்	Woman	-ஶுடி	126-139
10. அந்தோ அய்யாவின்	Exploits	-ஶுடி	
வீரப்பிரதாபங்கள்	of Andoiya		140- 166

மார்க்டின் விக்கிரமசிங்கவின் இணையதளம்
www.martinwickramasighe.org

இவ் இணையத்தளத்தை நிர்வகிப்பவர்கள்
மார்க்டின் விக்கிரமசிங்க அறக்கட்டளை
18/3, கிரிமண்டல மாவத்தை,
நாவல, இராஜகிரிய, இலங்கை
தொலைபேசி : 011-2865543 - 011-5373621
தொலைநகல் : 011-2866938
மின்னஞ்சல்: mwtrustadd@yahoo.com
mwtrustadd@Gmail.com
mwtrust@lankabellnet.com

01 - கேலி விளையாட்டு

உல்லாச விடுதியாகிய கிராண்ட் ஓரியன்டல் ஹோட்டலில் இருந்து அவள் வெளிவருதலைக் கண்டவுடன் எனது நடையை சற்றே தளர்த்தி துறைமுகம் நோக்கிய பாதை ஓரத்தில் அவளை நோக்கி நகர்ந்தேன். படிகளின் வழியாக அவள் இறங்கி வருகையில் நோக்கு எதுவுமின்றிப் பார்வை நிமிர்ந்தது. ஊதிப் பருத்த உடலும் வீங்கிய முகமும் கொண்ட அந்த நடுவயதுப் பெண் அதீத அனுபவிப்புச் சுகபோக வாழ்வின் இயல்பின் வடிவினளாக இருந்தாள். அவளது தலையிலிருந்து மெல்லிய நரைத்த கோடுகள் அவளுக்குள் ஒருவிதமாக அடங்கியிருந்த இளமையான மண்ணிறத் தோற்றத்தை மறைத்தன.

அவளை நோக்கி நான் சிரித்தேன். அவளது முகவெளிப்பாடற்ற துலங்கல், எனது முகத்திலே தற்காலிகமாகத் தோற்றம் பெற்ற சிரிப்பை அழித்துவிட்டன.

“என்னை நீங்கள் யாரென்று இனங்காணவில்லை போலும்.”

சிறிய நேரத்தெறிப்பின் பின்னர், அவள் நோக்கினாள்.

“ஓ நீங்கள் சுயமொழி ஆசிரியர்” அவள் சொன்னாள்.

“நீங்கள் நீடுவாழ்க” நான் முணு முணுத்துக் கொண்டேன். வேறு விதமாக ஏதோ சொல்வதற்கு முயன்ற நான் கிட்டங்கி அமைந்துள்ள கட்டடத்தை நோக்கித்திரும்பினேன்.

அவளுடைய இளைய சகோதரியின் வாயிலாக நான் அவளுக்கு அறிமுகமானேன். சிங்கள மொழியையும்

இலக்கியத்தையும் தனது மகளுக்கும் மகனுக்கும் கற்பிப்பதற்கு அவள் எனது உதவியை நாடினாள். அவளுக்கோ அவளது சகோதரிக்கோ சிங்களம் எழுதவோ வாசிக்கவோ தெரியாது. பிரித்தானியர் ஆட்சி செய்தவேளை வெள்ளைக்காரர்களுடனும், பிரித்தானிய உத்தியோகத்தர்களுடனும் மிக்க பிரியமுடன் அவர்களது பெற்றோர்கள் வாழ்ந்தவர்கள். ஐரோப்பிய குடியேற்றவாதப் பிடிக்குள் அகப்பட்ட நாடுகளில் இவ்வகை நிகழ்ச்சி அசாதாரணமானதல்ல. சுதேச உயர்தர வகுப்பினர் சிங்கள மொழி மற்றும் பண்பாட்டைத் தாழ்வாக மதித்து பிரித்தானிய ஆட்சியாளரதும் உத்தியோகத்தரதும் அவர்களது குடும்பத்தினரதும் செயற்பாடுகளை நயந்து வியந்தனர். சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரும் இந்தச் செயற்பாடு தொடர்ந்தது. குடியேற்றவாத ஆட்சியாளர் விட்டுச் சென்ற இயல்புகளைத் தாங்கி நிற்கும் ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் நிர்வாகிகள் அந்தச் செயற்பாட்டினைத் தொடர்ந்து பின்பற்றி வந்தனர். சுதந்திரத்தின் பின்னர் பாடசாலைக் கலைத்திட்டத்திலே தேசிய மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டமையினால் தமது பிள்ளைகள் பின்னடைவைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை இளைய சகோதரி அறிந்து கொண்டாள். நான் சற்று முன்னதாகப் பேச்சுக் கொடுத்த மூத்த சகோதரிக்கு அவ்வாறான இடர் ஏற்படவில்லை. அவள் தொடர்ந்து ஆங்கில அறிவை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கொழும்பு அல்லது நுவரெலியாவில் உள்ள பெரும் உல்லாசவிடுதியில் உள்ள ஓர் அறையே அவள் அறிந்த வதிவிட இல்லமாகும். இங்கிலாந்து அவுஸ்திரேலியா மற்றும் அமெரிக்காவில் அவள் சிறிது காலம் தங்கியிருந்துவிட்டு வந்து இங்குள்ள உல்லாசவிடுதி அறையிலே வந்து குடியிருப்பாள்.

எனது உறவினர் ஒருவர் அந்தப் பெண்பற்றிச் சொன்ன ஒரு விநோத நிகழ்ச்சியை நான் மீட்டெடுத்து நோக்கினேன்.

அந்த ஆங்கில மயப்பட்ட பெண் விருந்தொன்றுக்கு உறவினரால் அழைக்கப்பட்டவேளை முள்ளுக்கரண்டிகளை விட்டுக்

கைகளால் சாப்பிடுவோம் என்ற கருத்தை அவர் முன்வைத்தார்.

“கைகளால் சாப்பிட எனக்கு விருப்பமில்லை” என்று அந்த ஆங்கில மயப்பட்ட பெண்மறுதலித்தாள்.

“ஏன்? எமது ஆட்சியாளர் சிங்கள வாழ்க்கை முறையையும் சிங்கள மொழியையும் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டனர் தானே.

“சோறுகறியை கைகளாற் சாப்பிட்டால் எத்தனைமுறை கழுவினாலும் அதன் மணம் மாறாதிருக்கும்” அவள் சொன்னாள்.

நீண்ட மோட்டார் வண்டி நிரைகளினூடே நடந்து நான் துறைமுக மேடையை அடைந்தேன். துறைமுக மேடையில் உயர்வகுப்பு ஆடை அணிகலன்களை அணிந்தவாறு மேலோங்கிய ஆண்களும் பெண்களும் நின்றனர்.

கரும்பலகையில் வெண்கட்டியால் எழுதப்பட்ட கப்பலின் வரவு பற்றிய செய்தியைச் சுற்றிச் சிலர் கூட்டமாக நின்றனர். குழந்தைகள் அங்கலாய்த்துக் கொண்டுநிற்க வளர்ந்தவர்கள் கூட்டமாக நின்று குறிக்கோளற்ற வெட்டிப் பேச்சைப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அங்கு வரவிருந்த பிரயாணிகள் கப்பல்களாகிய ‘கிமாலயா’ மற்றும் ‘கார்த்தேச்’ பற்றிய பேச்சே அவர்களின் வாய்களிலே தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சிலர் அங்கு வெண்சீருடை அணிந்த உத்தியோகத்தரிடம் பேசிக் கொண்டு, கீழிருந்த தளத்துக்கு இறங்கிச் சென்றனர். நானும் பின்பற்றிச் சென்றேன். காற்றின் அழுத்தம் அந்தப் பெண்ணின் தலை முடியைக் குழப்பியது. உயர்ந்த குதிச் சப்பாத்தின் அசைவுகளை அடியொற்றி அவளது இடையும் அசைந்தது. முழங்காலைச் சுற்றிய அவளது கட்டைப் பாவாடை எனது கண்களுக்குப்பட்டது. நானும் படிகளின் வழியாகக் கீழிறங்கினேன். முக்கோண வடிவிலான தரையைச் சுற்றி அமைந்த இரும்புக் கட்டமைப்பை கீழ் தட்டிலிருந்தவர்கள் நோக்கியவாறிருந்தனர். சிலர் அதன் மீது சாய்ந்தவாறு இறங்குதுறையில் திரண்டு நின்றவர்களை நோக்கினர்.

வேறு சிலர் மேலும் கீழுமாக அசைந்து தவழ்ந்துவந்த படகுகளைப் பார்த்த வண்ணமிருந்தனர். கப்பல் புகைக்குழாயிலிருந்து திரண்டெழுந்த புகை கருமுகிலாக மேலேழுந்து மறைந்து கொண்டிருந்தது. கப்பலின் அருகிலிருந்த உலோகச் சட்டங்களில் உயிர்க்காக்கும் படகுகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் பொழுது அவை தென்னம் பூவின் படகுபோலமைந்திருக்கும் பாகங்கள் போன்றிருந்தன. உள்வந்த ஒரு மோட்டார் படகின் “கூ”ஒலியைக் கேட்டு அத்திசையில் சிறுவர்கள் ஓடினர். பெரிய கப்பல் ஒன்றிலிருந்து பிறந்த வெளிப்பாட்டு ஒலி சிறுவர்களை வேறுபக்கம் ஓடச் செய்தது.

அடைக்கப்பட்ட நாகபாம்பு சந்து பொந்துகளைத் தேடி அலைதல் போன்று நீரலைகள் கடலில் இருந்து கரையையும் அலைதாங்கியையும் நோக்கி அசைந்து கொண்டிருந்தன. கப்பல் தங்குவதற்கு எழுப்பிய பலத்த ஒலி பயனில் உணர்வைத் தட்டியெழுப்பியது.

இரும்புச் சட்டகத்துக்குப் பக்கத்தில் நின்ற ஒரு சிறுவன் விளையாட்டு விசிலடித்துக் கிரீச் என்ற ஒலியை எழுப்பினான். ஒரு சிறுமி கப்பல் கட்டப்பட்ட நிலத்தின் குறுக்கே நின்றவாறு ஒளிபொருந்திய வண்ணக் கோலம் தாங்கிய சிறிய குடையைப் பிடித்த வண்ணமிருந்தாள். மற்றச் சிறுவர்கள் குழுக்களாக நின்று பேசிச் சிரித்த வண்ணமிருந்தனர். எஸ்.எஸ்.ஹிமாலயா கப்பலில் வந்து கொண்டிருக்கும் கணவன், பிள்ளைகள் நண்பர்கள் பற்றிப் பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். காற்றுத் தெறிப்பில் பெண்களின் சேலைமடிப்புக்கள் சிறகடித்து நின்றன. அவர்களின் ஆடை, தலைமுடி, முகப்பூச்சு என்பவற்றிலிருந்து வந்த நறுமணம் கடற்காற்றினால் அள்ளிச் சொல்லப்படுவதற்கு முன்னதாக மணம் பரப்பியது.

பழுப் பேறிய காற்சட்டையுடனும், விநோத உடையுடனும் ஒரு சிறுவன் அங்கு குழுமியிருந்த சிறுவர்களை நோக்கி வந்தான். ஆடையின்றியிருந்த அவனது

மார்புப் பகுதியில் கடல் நீரின் உப்புப்படிவுகள் கறுப்பு வெள்ளையாகப் பரவிப் படர்ந்து ஐந்து ஒன்றின் வடிவத்தைக் கொடுத்தன. நெற்றியிற் கவிந்திருந்த தனது உரோமங்களை நீக்கி மறைக்கப்படாத உடலின் தோற்றத்தை அவன் மேலும் வெளிப்படுத்தினான். சிறுவர்கள் அவனை வியப்புடன் பார்த்தனர். சில சிறுவர்கள் தமது பெற்றாரின் பின்னால் ஒழித்து நின்று அவனை ஒட்டுப்பார்வை செய்தனர்.

“இங்கே வரவேண்டாம் ஓடிப்போ” என்று அந்த விநோதமான சிறுவனைப் பார்த்து ஒரு சிறுவன் கத்தினான்.

“பியால் இங்கேவா” என்று தாயார் அந்தச் சிறுவனை எச்சரித்தாள்.

பியாலின் சகோதரி ஓடிச் சென்று விநோதச் சிறுவனை ஓட்டவிடாது தனது சகோதரனை விரைந்து அழைத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

“எவ்வாறு அந்த விஷமச் சிறுவனால் இங்குவந்து கொள்ள முடிந்தது” என்று மத்திய வயதுப் பெண் ஒருத்தி முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

“அவன் இங்குள்ள மாலுமியின் உதவியால் வந்திருக்கலாம்” என்று அவள் கணவன் சொன்னான்.

அந்த விநோதச் சிறுவனை நான் விநோதமாகப் பார்த்தேன். நன்கு உடையணிந்திருந்த உயர் வகுப்புப் பெண்களுடன், ஆண்களும் அவனைக் கவனித்துக் கொள்ளவில்லை. அவர்களின் வெறுப்புக்கு உள்ளானவனாகவே அவன் விளங்கினான். சிறுவர்களுக்கு ஓர் அபூர்வ விளையாட்டுப் பொருளாகவே அவன் காணப்பட்டானேயன்றி வெறுப்புக்குரியவனாகக் காணப்படவில்லை. அழகிய உடையணிந்த அந்தச் சிறாருடன் அவன் சேர்ந்து விளையாடவே விரும்பினான். மற்றச் சிறுவர்களைக் காட்டிலும் அவன் அமைதியானவனாகவே காணப்பட்டான். பெற்றாரின் கவனத்தை ஈர்க்காதிருப்பதற்குப் போலும் அவன் அவ்வாறு இருந்திருக்கலாம்.

அவன் அங்குள்ள குழுவினரை நோக்கி நகர சிறார்கள் கலைந்து விலகித் தமது பெற்றோருடன் இணைந்து கொண்டனர். ஆனால் ஒரு சிறுவன் மட்டும் அவனுக்கு அண்மையில் நின்றான். உசாவல் விருப்புடன் சிரித்தபடி நின்ற அந்தச் சிறுவனை நோக்கிய அவன் வந்தான். அவன் சிரித்தவாறு அந்தச் சிறுவனை நோக்கிவர சிறுவனின் முகத்தில் அழகை வரும் கோலங்கள் தோற்றம் பெறலாயின சிறுவன் தனது தாயை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினான். விநோத சிறுவனது முகம் துன்பத்தாலும் வெட்கத்தாலும் சுருண்டுகொண்டன. அவன் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆர்வத்துடன் பார்த்ததற்குப் பிரதி உபகாரமாக இது நிகழும் என்று அவன் கருதவில்லை. விநோதச் சிறுவனில் இருந்து பாதுகாத்து தாயார் தனது மகனை அரவணைத்துக் கொண்டாள்.

“அந்தக் கெட்டவனோடு சண்டையிடுவதை விட்டுவிட வேணும்”

“மகனைக் கோபம் தெறிக்கும் பார்வையுடன் தாயார் பார்த்தாள்”

“ஓடு இங்கே நிற்பதற்கு உனக்கு உரிமை இல்லை. எனது மகனுக்குப் பயங்காட்டாதே”

“ஓடு ஓடு நில்லாமல் ஓடு” என்று அவள் கடிந்து கொண்டாள்.

அவன் எங்களைவிட்டுப் பிரிந்து ஓடிச் சென்றான் எங்களை நோக்கி வந்த ஒரு நடுத்தர வயது மனிதருடன் அவன் மோதிக் கொண்டான். அவர் அசட்டுச் சிரிப்பை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்.

“எசமான் எனக்குப் பத்து சதம் கொடுங்கள்”

“உனக்கு ஏன் காசு? இங்கிருந்து ஓடிவிடு சிறு கயவனே” எசமான் கத்தினார்.

முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்ட அந்த எசமானின் முகம் அங்கிருந்த பெண்களைப் பார்த்த பொழுது புன்னகையாக

மாறியது. தனது தொப்பியை உயர்த்தி தலையைச் சரித்துக் கொண்டார்.

“எதுக்குப் பயனில்லாத அந்த விநோதச் சிறுவன் எல்லாச் சிறுவர்களையும் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றான்.” அவர் சொன்னார்.

“அந்தக் கப்பல் இன்னமும் வரவில்லையா”

“அது இப்போது தான் துறை முகத்தில் நுழைந்துள்ளது.”

கீழ்தளத்துக்கு இறங்கிக் கொண்டிருந்த விநோதச் சிறுவனைப் பின் தொடர்ந்து செல்ல நான் எண்ணினேன்.

“ஏ” சோமதாசா அங்கு சுற்றிக் கொண்டிராதே” என்று கீழ்தளத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பொலிஸ்காரன் கடிந்து கொண்டு சொன்னான்.

“இன்று பல பிரமுகர்கள் வருகிறார்கள். அங்கே நீ போகாமலிருப்பது நல்லது.”

விநோதச் சிறுவன் அசட்டுச் சிரிப்பை வெளிப்படுத்தினான். அவன் அங்கிருந்து விலகிச் சென்று தூண் அருகே நின்றவாறு ஆழ்ந்த யோசனையுடன் தூரத்துக் கப்பலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“யார் இந்தப் பெடியன்?” நான் அந்தப் பொலிஸ்காரனைக் கேட்டேன்.

“இவன் இந்தத்துறை முகத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு படகோட்டியின் மகன். கப்பலுக்கும் யார் யாரோ செல்லும் படகுகளுக்குமிடையே விளையாடிக் கொண்டு அவன் நேரத்தைக் கழிப்பான். இடைத் தளத்தில் நின்று பொழுது போக்குவான் அல்லது ஓரத்தில் குளித்து விளையாடுவான்” என்று பொலிஸ்காரன் சொல்லிக் கொண்டு “உங்களது நுழைவுச் சீட்டைப் பார்க்கலாமா?” என்று என்னை நோக்கிக் கையை நீட்டினான்.

கீழ்தளத்துக்குச் செல்வதற்குரிய அனுமதிப்பத்திரத்தைக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

“நான் ஒரு செய்திப் பத்திரிகை நிருபர்”

பொலிஸ்காரன் ஐயத்தோடு என்னைப் பார்த்தான்.

“உங்களால் அதை நிரூபிக்க முடியுமா” என்று சந்தேகத்துடன் அவன் கேட்டான்.

எனது சட்டைப்பைக்குள் கையைவிட்டு அடையாள அட்டையை எடுத்துக் காண்பித்தேன். தலையை அசைத்து அட்டையை வாசித்த பொலிஸ்காரன் அதனைத் திருப்பித்தந்தான். அந்த நுழைவுச் சீட்டு எனக்குரியதல்ல. ஓர் ஆங்கில நாள் ஏட்டின் உதவி ஆசிரியருக்கு அது வழங்கப்பட்டது. அது எப்படி எனக்குவந்ததென்று எனக்குத் தெரியாது. எனது வாய்ச் சொல்லை நம்ப முடியாத அவன் அந்த அச்சடித்த நுழைவுச்சீட்டின் நம்பகத்தன்மை பற்றி வினவாமலிருந்தது சுவாரஸ்யமானது. மூன்று இளைஞர்களைத் தாங்கியவாறு ஓர் ஓடம் இறங்குதுறைக்கு வந்தது. ஓடம் வந்ததும் அவர்கள் எழுந்து நின்றனர். கட்டைக் காற்சட்டையுடனும் மேலாடை இன்றியும் அவர்கள் காணப்பட்டனர். சிரித்துக் கொண்டும் கையசைத்துக் கொண்டும் அவர்கள் மேல் தளத்தைப் பார்த்தனர். என்ன நடக்கப் போகின்றது என்ற வியப்புடன் எனது தலையை உயர்த்தி உற்று நோக்கினேன்.

“இந்தா பெற்றுக் கொள்” என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒருவன் மேல் தளத்தில் நின்றவாறு ஐந்து சதக் குற்றி ஒன்றைத் தண்ணீரில் வீசி எறிந்தான். அது தண்ணீருக்குள் மெல்லிய துணிக்கையாக அமிந்தது. உடனடியாக அந்த இரு இளைஞர்களும் நீரின் அடிப்பகுதிக்குள் சுழி ஓடினர். சில நிமிடங்களுக்குள் அதனை வெற்றிகரமாக எடுத்து வந்து ஒருவன் காண்பித்தான்.

மேல் தளத்திலிருந்த பலர் அவரைப் பின்பற்றி ஐந்து சதம் மற்றும் பத்து சதக் குற்றிகளைத் தண்ணீருக்குள் வீசினர்.

தண்ணீருக்குள் நாணயக் குற்றிகளை வீசி எறியும்

சத்தம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அவ்வாறே இளைஞர்கள் நீரில் மூழ்கி எழுதலும் அதிகரிக்கலாயிற்று.

சோற்றுப் பருக்கைக்கு விழுந்தடித்து ஓடும் மீன் கூட்டம் போல அந்த இளைஞர்கள் நாணயக்குற்றிகளைத் தேடி நீந்தி நீரில் அமிழ்ந்தெழுந்தனர். சிலர் இளங்குமரிகளும் காசுகளை எறியும் அந்த விளையாட்டில் இணைந்து கொண்டனர்.

“இங்கே ஓர் இருபத்தைந்து சத நாணயம்’ என்று ஓர் இளம் மனிதர் கூவிக் கொண்டு அதனை நீரிலே சுண்டிவிட்டார்.

மழைத் துளியின் ஓலம் போன்று அந்த நாணயக் குற்றி நீரில் விழுந்து ஒலி எழுப்பியது. அந்த இளைஞர்கள் இடைவிடாது மூழ்கி எழுந்து விளையாட்டை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தனர். தாம் மூழ்கி எடுத்த நாணயக்குற்றிகளை விரல்களுக்கிடையே வைத்தவண்ணம் இருந்தனர். அவர்கள் மூழ்கி எடுக்கத் தவறிய நாணயக்குற்றிகள் பல ஆழ்ந்த நீர்ப்படுக்கையில் மறைந்துவிட்டன. சில சிறுவர்கள் பெற்றோரிடம் நாணயக்குற்றிகளைப் பெற்று கடலில் சுண்டியெறிந்து விளையாடுவதற்காக மன்றாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

கீழ்த்தளத்திலே வீழ்ந்த ஓர் ஐந்து சத நாணயத்தின் மீது அந்தச் சிறிய விநோதன் சோமதாச கண்வைத்தான். அது கீழ்த்தளத்தின் விளிம்பு ஓரமாகக் கிடந்தது அவன் முன்னோக்கி நடந்து அதை எடுத்துக் கொண்டான்.

“ஏய் அங்கே என்ன செய்கிறாய்” அதைக் கடலில் எறிந்து விடு “மேல்தளத்திலிருந்த பெண்கள் சத்தமிட்டனர்”

“அவன் அந்தக் காசை உழைக்கவில்லை அது அவனுக்குரியதன்று அவன் திருடன்”

“பணம் வேண்டுமானால் நீயும் மற்றவர்களைப் போல சுழி ஓட வேணும்.”

“சோம்பற் பெடியா நீ ஏன் அவர்களைப் போல் சுழியோடக் கூடாது”

கீழ்தளத்திலிருந்து ஓர் இளம் மனிதர் அவனுக்குக் கிட்டப் போனார். அவன் வைத்திருந்த நாணயத்தை வலுக்கட்டாயமாகப் பறித்து நீரில் வீசினார். அந்தச் செயலை ஓர் இளம் பெண் பார்த்து அது சரியென்று ஒப்புக் கொண்டாள்.

கடலில் வீசப்பட்ட நாணயத்தில் ஒரு சிலவற்றைத்தான் சுழியோடி இளைஞர்களாற் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. உலோபியின் பண்ப்பையில் உள்ள நாணயங்கள் போன்று அவை கடலடி ஆழ்ந்த சேற்றுக்குள் அமிழ்ந்திக் கொண்டிருந்தன.

“எத்தகைய வீண்விரயம்” ஒரே நேரத்தில் ஒரு குற்றியை மட்டும் வீசினால் அவர்கள் எடுத்திருப்பார்கள்” என்று எனக்குப் பக்கத்திலே கீழ்த்தளத்திலிருந்து ஒரு தடித்த பெண் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“அவர்கள் வெறும் பொழுது போக்கினுக்காக மட்டும் செய்கிறார்கள் - அற நோக்கு இல்லை” அவளின் தோழி சொல்லிக் கொண்டாள்.

கடலில் வீச எறியப்படும் குற்றிகளின் எண்ணிக்கை குறைவடையத் தொடங்கியது. சுழி ஓடிகள் அன்றைய தொழிற்பாட்டை நிறுத்தி ஓய்வெடுக்கலாயினர். ஒவ்வொருவரும் தாம் சுழி ஓடி எடுத்த நாணயங்களை எண்ணிக் கொண்டனர். அதிக நாணயங்களை எடுத்தவன் தனது உள்ளங்கையில் வைத்து பெருமிதத்துடன் காண்பித்தான்.

“எவ்வளவு தொகை” ஓர் இளம் பெண் கேட்டாள்.

“எவ்வளவு என்று சொல்ல மாட்டேன். நீங்களே ஊகியுங்கள்” என்று விரிந்து சிரிப்புடன் அந்த இளம்வட்டம் சொன்னான். ஒரு வேடனின் உடற்கட்டுடனும் சிரித்த முகத்துடனும் அவன் காணப்பட்டான்.

மேல்தளத்தின் சட்டகத்துக்கு அருகில் நின்ற ஆண்களும் பெண்களும் சுழியோடியின் பாரா முகத்தைக் கண்டு புன்னைகைத்தனர். எவ்வளவு காசு சேர்த்திருக்கும் என அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் அனுமானித்துக் கொண்டனர்.

மேல்தளத்தின் சட்டகத்தின் மீது சாய்ந்து கொண்டு நின்ற ஒரு மனிதர் ஒரு ஐம்பது சதக் குற்றியைக் காட்டினார்.

“இதைப் பாருங்கோ நான் கடலில் வீசப் போகின்றேன்.”

அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு அவர் கீழ்தளத்தில் உள்ள தூணோடு சார்ந்து நின்ற அந்த விநோதச் சிறுவனைப் பார்த்தார்.

“நீ என்னிடம் பத்துச் சதம் கேட்டாய் அல்லவா? இதோ, ஐம்பது சதம் நீ அதை எடுக்கிறாயோ பார்க்கலாம்.”

“தண்ணீரில் இறங்க முடியாத சோம்பற்காரன் அந்தச் சிறுவன்” என்று யாரோ சொல்வது எனது காதில் வீழ்ந்தது.

விநோதச் சிறுவன் அந்த மனிதனைப் பார்த்தான். அவர் அந்த ஐம்பது சதக் குற்றியைச் சுழற்றி வீசினார். அவனுக்கு அண்மையில் உள்ள ஆழ்கடலில் அது விழ அதைத் தொடர்ந்து அவன் நீரில் குதித்தான். சுழியோடிகளும் அதனைத் தேடி நீரில் ஆழ்ந்து உள் நுழைந்தனர். அதிக அளவு நாணயக் குற்றிகளைச் சேர்ந்த சுழியோடியே அதனையும் பெற்றுக் கொண்டு வெற்றிக் களிப்புடன் எல்லாருக்கும் காண்பித்தான். அக்குற்றியில் பதிக்கப்பட்டிருந்த இங்கிலாந்து அரசரின் தலையை அவன் காண்பிக்க அதனை இனங்கண்டு கொண்டவர்கள் கைத்தட்டினர்.

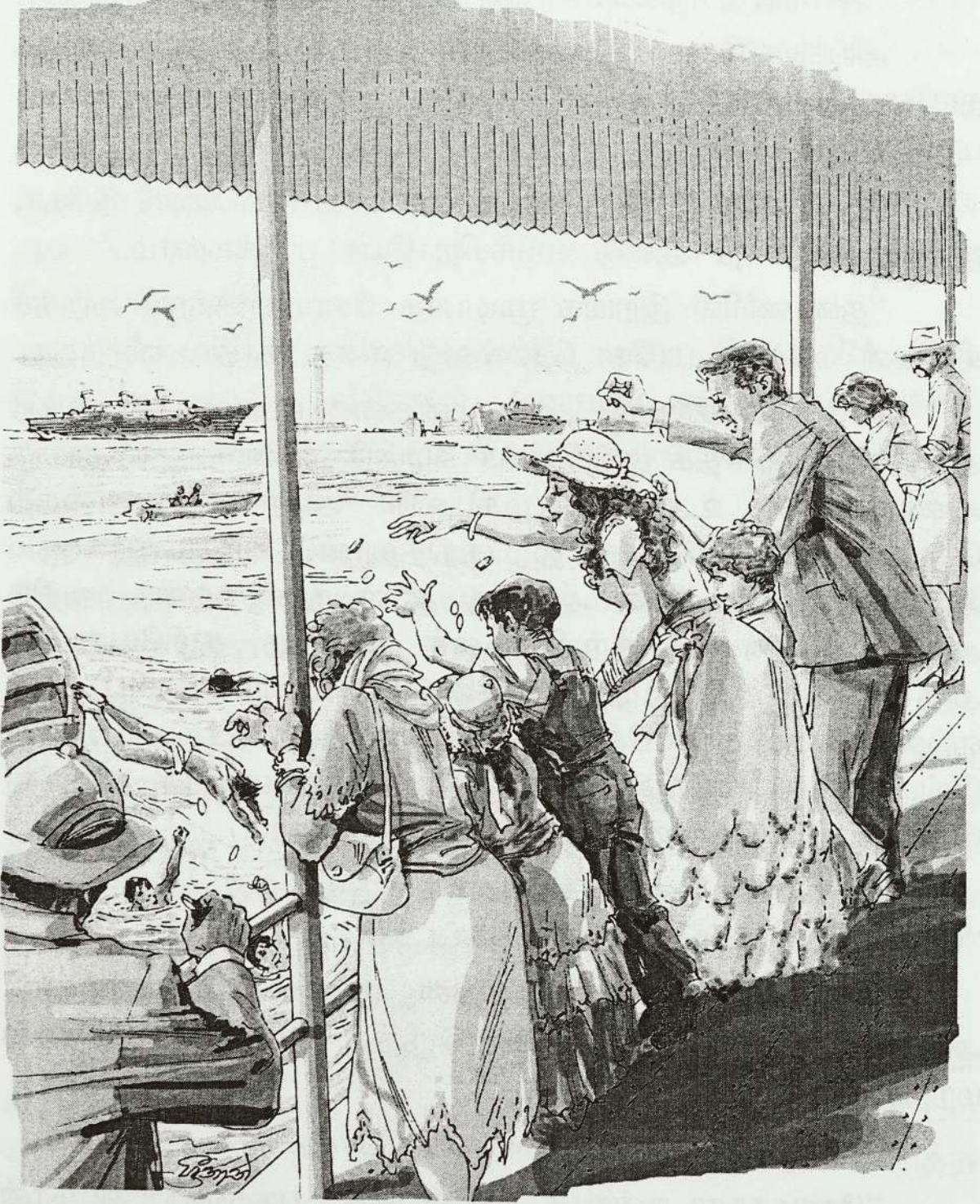
ஓடத்தில் ஏறி கொண்டிருந்த ஒரு சுழியோடி “சோமதாசா எங்கே” என்று கேட்டான்.

அந்த விநோதச் சிறுவனை எங்கும் காணவில்லை. அந்தச் சாகசச் சூழலில் இருந்த நானும் அவனை மறந்துவிட்டேன்.

“அவனைக் காணவில்லைப் போலும்”

“சோமதாசா நன்றாக நீந்துவானா?” பதகளிப்புடன் நான் கேட்டேன்.

“நன்றாக நீந்த மாட்டான்” சுழியோடிகளில் மேலானவன் சொன்னான்.

“நீ என்னிடம் பத்துச் சதம் கேட்டாய் அல்லவா? இதோ, ஐம்பது சதம் நீ அதை எடுக்கிறாயோ பார்க்கலாம்.”

“நான் அடி நீரில் கால்களை வலித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது எனது காலில் யாரோ தட்டுப்படுவதை அறிந்தேன்” வேறொரு சுழியோடி சொன்னான்.

சுழியோடிகள் ஒருவரை ஒருவர் வியப்புடன் பார்த்தனர். அந்த ஆபத்தான விபத்தைப் பற்றிப் பொலிஸ்காரன் அறிந்து முன்னோக்கி ஓடினான். அவன் உதவிகோரி எழுப்பிய விசில் சத்தத்தைக் கேட்டவுடன் கீழ் தளத்தில் நின்ற இளைஞன் சடாரென கப்பல் தளத்துக்குக் குறுக்காக விரைய நான் அதே திசையில் நோக்கினேன். கீழ் தளத்துக்கு எதிராக வந்து கொண்டிருந்த வள்ளத்தை நோக்கி அவன் சென்று கொண்டிருந்தான்.

“பாருங்கள் கப்பலில் இருந்த பிரயாணிகள் இறங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்” அவன் கத்தினான்.

“பாவம் வறிய சிறுவன்” மேல் தளத்திலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்த பெண் சொன்னாள்

“நீந்தத் தெரியாமல் அவன் ஏன் நீரில் குதித்தவன்?”

“ஐயோ, அம்மா அந்தச் சிறுவன் நீரில் அமிழ்ந்திவிட்டானா?” ஒருபெண் விம்மலுடன் சொன்னாள்.

“ஐந்து வருஷத்துக்குப்பிறகு உனது சகோதரன் கப்பலில் வந்து கொண்டிருக்கிறான். இவ்வேளையில் இந்தப் பரிதாப விபத்தைப் பற்றி நீ யோசிக்கக் கூடாது. எப்படியிருந்தாலும் கடலிலே காசை எறிந்து சாகசம் காட்டாதவர்கள் நாங்கள்”

பிரயாணிகள் கீழ்தளத்தை நோக்கி இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். தாய்மார் பிள்ளைகள், கணவன்மார், மனைவிமார் நண்பர்கள் என்று மகிழ்ச்சி கலந்த கலகப்பு என்னைச் சுற்றி நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. உல்லாச விடுதியின் இறங்கு வாயிலில் என்னுடன் கதைத்த அந்த ஆங்கிலமயப்பட்ட பெண்ணும் அவர்களுள் ஒருவராக நின்று கொண்டிருந்தான். நோக்கமின்றி அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்த அவள் அங்கிருந்த சுதேசிகளுடன் சுருக்கமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் எதிர்பார்த்த

ஆங்கில நண்பர்கள் அன்று வரவில்லைப்போலும்.

பரிதாபகரமாக நீரில் மூழ்கிய அந்த விநோதச் சிறுவனைப் பற்றி அவள் குறிப்பிட்டு வெளியிட்ட கருத்துக்கள் என் காதுகளில் வீழ்ந்தன.

“இளைஞர்கள் சுழியோடுவதற்கு நாணயங்களை நீரில் எறிதல் தவறான செயலாகும். இவ்வாறு சிந்தனையல்லாமல் தவறாக ஓர் ஆங்கிலேயன் செயற்படமாட்டான். இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி இங்கிலாந்தில் இடம்பெற மாட்டாது.”

“அது சுத்தப் பொய். இந்த இறங்குதுறைக்கு வந்த ஓர் ஆங்கிலேயனே இந்த விளையாட்டை ஆரம்பித்து வைத்தான். இளம் பிள்ளைகளை நாணயங்களின் பொருட்டுச் சுழியோட அவர்கள் வைத்தார்கள் என்று எனக்குச் சொல்லப்பட்டது.” என்றாள் ஒரு வயோதிப மாது.

“அவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களாயிருக்க வேண்டும்.” ஆங்கில மயப்பட்ட அந்தப் பெண் வாதாடினாள். அந்தக் கேலியான எதிர்ச் சூழலில் நான் பழக்கப்பட்டுக் கொள்ளவில்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்.

02 - திகழ் சுடுகாடு

சித்திரை மாதம் பிறந்தது. கருமேகக்கூட்டத்தைத் தொடர்ந்த இடியும் மின்னலும் வரண்ட மாதங்களின் நீட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. வெண்முகில்களைத்தூவி ஒளிரும் நீலவானத்தைக் கவித்துக் கருமுகில் திரையிட்டு நின்றது. சிறிதளவேனும் மழைத்துளியைச் சிந்தாமல் அந்தப் பயமுறுத்தும் மழை முகில்கள் கலைந்து மறைந்து விடுவதில்லை. மீண்டும் ஒரு முறை சூரிய வெளிச்சத்தைக்காட்டத் தயங்குவதில்லை. மழைகொட்டத் தொடங்க வானம் மீண்டும் தெளிவாகிவிடும். வரண்ட பூமியை நனைத்து இதமாக்கும் மழைத்துளிகளின் திரண்டவடிவம் லோகன் பழத்தைப்போன்ற பெரிதாக இருக்கும்.

சித்திரை மாதத்து இரண்டாம் வாரத்துச் சனிக்கிழமையன்று சுடுகாட்டின் வாயிலில் அமைந்த கூரையின் கீழ் நான் வேகமாக ஓடிப்பெருமழைக்கு ஒதுங்கினேன். திடீரென ஏற்பட்ட இடிமின்னலைத் தொடர்ந்து பெருமழை கொட்டத் தொடங்கியது. பிரதான வீதியைப் பார்க்கும் விறாந்தையின் இடப்புறமாக மழை விட்டுவிடும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் நிற்குகொண்டிருந்தேன். எனது நண்பர் அல்லது உறவினது இறப்பு நிகழ்ச்சியைத் தவிர அந்த சுடுகாட்டினுள் நுழையும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததில்லை. யாருமற்றநிலையில் அமைதி குடிகொண்டிருந்த சுடுகாடு மனக்கிலேசத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. இறப்புக் கிரியைகளுக்கு வரும் மோட்டார் வண்டிகள் சூழ்ந்து நிற்கும் முன்புறத்து வெளி மனத்தின் நினைவுக்கு வந்தது.

இறப்புக் கிரியைகளுக்கு வராத ஒருவரின் அவ்விடத்துவரவு ஆமை தனது ஓட்டைவிட்டு வெளிவருதல்

போன்ற அபூர்வமான நிகழ்ச்சியாக இருக்குமென்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். அதை நிராகரிக்க என்றும் நான் முனைந்ததில்லை. மழைகழுவிய வீதியினூடாக ஒரு மோட்டார் வண்டி அல்லது றிக்சோ நீரை வீசியடித்துச் செல்லும் ஒலிப்பு எனது ஆழ்ந்த மௌனத்தை அடிக்கடி குலைத்துக் கொண்டிருந்தது. சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் என்னை வாகனங்களிற் செல்லும் மற்றவர்கள் பார்க்கும் பொழுது எனக்குத் திகில் ஏற்பட்டது. அவர்கள் விநோதமாக என்னைப்பார்க்கும் பொழுது எனக்கு வியப்பாகவும் சங்கடமாகவுமிருந்தது. எனது உடையில் ஏதாவது கறை இருக்கின்றதா, அல்லது வழமைக்கு மாறானதாக இருக்கின்றதா என்று நான் பதற்றத்துடன் பார்த்தேன். தலையைத் திருப்பி பின் எனது காற்சட்டையையும் பார்த்தேன். வியப்புக்குரிய எந்தத் தடயத்தையும் காணவில்லை. அவர்களின் ஆழ்ந்த அவதானிப்பால் உந்தப் பெற்ற நான் மீண்டும் ஒருமுறை எனது சப்பாத்திலிருந்து தோள்கள் வரை கவனமாகப் பார்க்கத்துணிந்தேன். எனது கையினால் முகத்தையும் கேசத்தையும் தடவிப்பார்த்தேன். அவர்களது உற்றுநோக்கலுக்கும், வியப்புக்குரிய எந்தத் தடயத்தையும் என்னால் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

அவர்கள் தற்செயலாகப் பார்ப்பதைக் கண்டு தேவையற்றவிதத்திலே சுய உணர்வு கொண்டு செயற்பட்டு விட்டேனோ என்ற வியப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. களிமண் பூசப்பட்ட ஈரமான தரையில் பாதணி அணியாத வெறுங்கால்களுடன் ஓடும் ஒலியைப் போன்று ஈரமான வீதியின் மேல் ஓடும் வாகனங்களின் சத்தம் எனக்குக் கேட்டது. எனது சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்குரிய ஒரு சந்தர்ப்பம் எனக்குக்கிடைத்தது.

நான் விரைந்து எழுந்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அந்த மோட்டார்வண்டி வந்து கொண்டிருக்கும் திசையை ஆவலுடன் உற்றுநோக்கினேன். அந்தமோட்டார் வண்டியின் உள்ளிருந்த ஒரு பெண் என்னை விறைத்தவாறு

பார்த்தாள். அவள் செய்வதைப் போன்று அவளுக்குப் பக்கத்திலிருந்த மனிதரும் என்னை நோக்கிச் சரிந்து உற்றுநோக்க வண்டியோட்டி வேகமாகமோட்டார் வண்டியைச் செலுத்தினான். நான் படியிலிருந்து கோபமாகத்திரும்பிப் பார்த்தவேளை மழைவிட்டுவிட்டதை உணர்ந்தேன். மழை விட்டுவிட்டதை உணராத நிலையில் என்னை அவ்வழியாற் செல்லும் பயணிகள் வெறுப்புடன் பார்த்தமைக்கான காரணத்தை கண்டறிந்து கொண்டேன். எப்போ மழை விட்டது என்பது பற்றிய தெளிவு எனக்கு ஏற்படவில்லை. மழைவிட்ட நீண்டநேரத்துக்குப் பின்னரும் அந்தச் சுடுகாட்டின் மூடிய வாயிலின் கீழ் நான் இருந்தமை அவ்வழியால் போவோர் வருவோருக்கு நான் ஒரு விநோதமான பொருளாக இருந்தமை தெரியவந்தது. நான் அனுபவித்த பரிதவிப்பான நிலை எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது. விரும்பியபடி நீண்ட நேரம் தரித்திருந்தமை மற்றவர்களுக்குரிய கவன ஈர்ப்பாக அமைந்தது. நூற்றுக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் மரணநிகழ்ச்சிக்காக வந்து இந்தக் கூரையின்கீழே திரண்டு, இறந்தவரின் உடல் கொண்டுவரப்படுதலை எதிர்பார்த்துநிற்பர்.

“கழுதைகளும் எருமைகளும்” கோபத்துடன் நான் திட்டிக்கொண்டேன். நான் தனித்து அங்கே இருந்தமை மற்றவர்களின் வியப்புக்கும் விநோதத்துக்குமுரிய பொருளாக ஏன் மாற்றியது?

எனது முதிர்ச்சியைக்கூடக் கருத்திற்கொள்ளாது, வக்கிரமான துலங்கலுக்கு உள்ளானேன். முதியோரின் நகைப்புக்கு உள்ளான குழந்தையைப் போன்று மற்றவர்கள் என்ன சொல்வார்கள் என்பதைக் கூடச்சிந்திக்காது யாரும் மற்ற சுடுகாட்டினுள்ளே சிறிது நேரத்தைக் கழிப்பதென்று தீர்மானித்தேன்.

கோபத்துடன் எழுந்தேன். வாயிலிலிருந்து சுடுகாட்டுக்குச் செல்லும் பாதையின் வழியாகக் கால்களை அகலவைத்து நடந்தேன். வானத்திலிருந்த கருமுகில்கள் மறைந்துவிட்டன.

வானம் வெளிச் சமாகியது. மாலைச் சூரியன் சுடுகாட்டினுள்ளே நிழலைப்பரப்பத் தொடங்கியது. மழையால் ஈரமாக்கப்பட்ட மண்ணின் மணமும், குளிரில் முகிழ்த்த புல்லின் வாசமும் காற்றிலே தவழ்ந்துவந்தன. எனது கண்கள் மரக்கிளையின் ஊசலாடும் மாறும் கோலங்களை நோக்கியது. எனக்கு ஏற்பட்ட கோபம் மறைந்துபோனது. சோகம் மற்றும் இழப்பு உணர்வுகளுடன் சுடுகாட்டில் அஞ்சலி செலுத்துவோருக்குக் கூடாரமாக விளங்கும் இரண்டு சிறிய திறந்த மண்டபத்தின் வழியாக கடந்தகாலத்தை எண்ணியவாறு நடக்கலானேன். எரிந்த விறகுகளும் நான்கு பக்கமாக ஏரிந்தசாம்பலும் நான் நடந்து செல்லும் வழிக்கு வலப்புறமாக அமைந்திருந்தன. செல்வமும் பிரபலமும்மிக்க ஒருவரின் மரண ஊர்வலத்தை எனக்கு அது நினைவூட்டியது.

தூரத்தே உயர்ந்த வடிவமைப்பிற் காணப்பட்ட எரிமண்டபம் அங்குவருவோர்க்கு தமது இறப்பை நினைவூட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. அதை அண்மித்ததும் இறந்தவர்களின் பேழையைத்தாங்கும் உலோகத்தினால் ஆன மேடையைக்கண்டேன். அதுவே அக்கினியின் சுவாலையைத் தீண்டி நிற்கும். அந்த எரிமண்டபத்தின் உலோகக் கதவுகளும், இறந்தவர்களின் உறவினர்கள் அணிந்து நிற்கும் வெண்ணிற ஆடையும் காட்சிக்குவந்தன.

நான் திரும்பி நுழைவாயிலை நோக்கிநடந்தேன். அங்கு காணப்பட்ட எழுத்துக்களும் நினைவுப்படிமங்களும் எனக்கு வியப்பூட்டின. நான்கு அடிநீளமும் இரண்டு அடிஅகலமும் கொண்ட ஒரு புதைகுழியைச் சுற்றி ஆறு அங்குல உயரமுடைய ஒரு நடைபாதை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. சிவப்பு, வெள்ளை மற்றும் நீலநிறம் கொண்ட பூஞ்செடிகள் அங்கே வளர்ந்திருந்தன. அந்தப் பூக்களின் நடுவே உள்ள மாபிள்படிகத்தில் குடைந்து கறுப்பு எழுத்துக்களினால் பின்வரும் வாசகம் இடம் பெற்றிருந்தது.

சிறிமல் பண்டார

பிறப்பு 1.2.1880 இறப்பு 5.6.1940

சற்றுத்தூரத்திலே காணப்பட்ட வேறொரு நினைவுப் படி கம் எனது கவனத்தை ஈர்த்தது. நான்கு வெள்ளைத்தூண்கள் குடைவடிவிலான நினைவு மண்டபத்தைத் தாங்கிநின்றன. மாபிள் பளிங்கினால் அமைக்கப்பட்ட அந்த நினைவுச் சின்னத்தின் எழுத்துக்கள் பின் வருமாறு காணப்பட்டன.

டொன் ஹார்மன் அமிற டிவாகர

கேற் முதலியார் பிறப்பு 1870 -

வெற்றிகொள்ளப்பட்டமை 1945

எனக்கு அந்த மனிதரைத் தெரிந்திருந்தது. அவருடைய இறப்பு நிகழ்ச்சியிலே பெருந்திரளான மக்கள் திரண்டிருந்தவேளை நானும் அங்கே சமூகமளித்திருந்தேன். அங்குவந்திருந்தவர்களோடு ஒப்பிடும் பொழுது நான் சாதாரண மனிதன். அந்த மரண ஊர்வலத்தை நான் நினைவுகூர்ந்து பார்க்கின்றேன். சுடுகாட்டை நோக்கிச் சென்ற அணிஅணியான மோட்டார் வண்டிகளின் மேல் விளக்குகள் ஈரமான விழிகள் போன்று காட்சிதந்தன. இறந்தவரைக் கொண்டுசெல்லும் பேழையைச் சூழ்ந்து சென்றவர்கள் தலைகவிழ்த்துச் சென்றனர். அவர்களுள் ஒரு பிரபல சட்டவல்லுனரும் ஓர் அமைச்சரும், நிர்வாக, அதிகாரியும், சென்றதை நான் இனங்கண்டு கொண்டேன். இந்தியாவிலுள்ள சான்சி ஆலயக்கற்கோபுர வடிவைஒத்த மரணப் பந்தல் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மரணப்பேழை மிகவுயர்ந்த விலையுள்ளதாகவும் பளிச்சிடும் விலையுயர்ந்த மரத்தால் ஆக்கப்பட்டதாகவும் காணப்பட்டது. எரியூட்டலைத் தொடர்ந்து அக்கினி மேலுயர்ந்து எரியத் தொடங்க அங்கு கூடியிருந்தோர் இறந்தவரின் மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் சாதாரணமாகக் கைகுலுக்கிச் சென்றனர்.

“வெற்றிகொள்ளப்பட்டமை 1945” என்ற வாசகம் கேற்முதலியார் சுவர்க்கத்தில் மட்டுமே பிறப்பெடுத்திருக்கிறார் வேறெங்கும் அல்லர் என்பதைப் புலப்படுத்தியது. சாதாரணமக்கள் இறப்பு என்பதைப் பயன்படுத்துவதற்குபதிலாக

“வெற்றி கொள்ளப்பட்டமை” என்ற பதம் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. சிற்புடமையாளர் வைத்திருந்த சிறிய தென்னந்தோட்டங்களைக் குறைந்தவிலைக்கு வாங்கி அவர்தனது பெரிய தென்னந்தோட்டத்தை உருவாக்கியமை எல்லாருக்கும் நன்குதெரியும். எந்த ஒரு சிறிய துண்டு நிலத்தையேனும் கைவிடாமல் எல்லாவற்றையும் அவர்தனதாக்கிக் கொண்டார். எப்படியிருந்தாலும் அவர்புதைக்கப்பட்ட நிலம் ஏழு அடிநீளமும் நான்கு அடி அகலமும் கொண்டதுதான். கேற் முதலியார் இறக்கும் பொழுது அவருக்கு இரண்டாயிரம் ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டமும் றப்பர் தோட்டமும் இருந்தன. இறந்த ஒரு மனிதனை மீள எழுச் செய்யும் மாயவித்தைக்காரனின் கதை ஒன்று உண்டு. அவ்வாறு எழுப்பப்பட்டவனின் கையிலே வாளைக் கொடுத்து மாயவித்தைக்காரரின் எதிரிகளைக் கொல்லும்படி பணித்தானாம். அவ்வாறான ஒருமாயவித்தைக்காரனின் சேவையைப் பயன்படுத்தி இவ்வாறு இறந்தோரை மீளெழுப்பி அவர்களின் கடந்தகால வாழ்க்கையைக் காய்தல் உவத்தலின்றித் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்குமாறு சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது.

பணக்காரராகிய கேற் முதலியாரின் கல்லறையை விட்டுநீங்கி அந்தச் சுடுகாட்டின் மற்றைய வாயிலை நோக்கி நடக்கலானேன். அதைவிட மேலும் பெரிய ஒரு நினைவுத்தூபியை நோக்கி எனது கண்கள் சென்றன. கவிழ்க்கப்பட்ட பிட்சாபாத்திரம் போன்ற கூரையை உடையதும், நான்குவில் வளையங்களால் தாங்கப்பட்டதுமாக அந்தத் தூபி அமைந்திருந்தது. அந்த நினைவுத்தூபியையும் அதற்குரிய மனிதரையும் நான் அறிவேன். அது அந்த இறந்த மனிதனுக்காக உருவாக்கப்பட்ட நினைவுத்தூபி அல்ல. இன்று உயிருடனும் சிறப்புடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவருக்காக அது கட்டப்பட்டுள்ளது. தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பொழுதே தனக்காக ஒரு நினைவுத் தூபியை உருவாக்கியுள்ளமை இந்த நவீனயுகத்தில் விநோதமானதும்

வரலாற்றுப் பிழையானதுமான சம்பவம் தான் . நோய்வாய்ப்பட்டு விரைவில் இறப்பதாக எண்ணிய ஒருவரின் செயலாக அது அமைவில்லை. மாறாக பெரும் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு தான் இறக்கமாட்டேன் என்று எண்ணும் ஒருவரின் நடவடிக்கையாக அது அமைந்துள்ளது.

அந்த வெற்று நினைவுத்தூபியைப் பார்த்ததும் சிறுவயதில் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண் நினைவுக்கு வந்தாள் . அவள் பக்தியும் தர்மபோதனைகளை அறிந்தவளுமாவாள். அவள் தனது வீட்டிலே சுவப்பெட்டியை வைத்திருந்தாள். வாரம் ஒருமுறை தூசிதட்டி அதைத்துடைத்து பளிச்சிடவைத்துக் கொள்வாள். அது அவளிடத்தே மகிழ்ச்சியையா சோகத்தையா ஏற்படுத்தியதென்பது எனக்குத்தெரியாது. இந்த விநோதமான பழக்கத்தைத்தவிர அவள் கிராமத்து ஏனைய பெண்களைப் போலவே இருந்தாள். பணமும், நிலமும் வேண்டுமென அவள் எண்ணினாள். பணமுள்ள ஓர் இளைஞனை ஏமாற்றி தனது மகளை விவாகம் செய்துவைக்கக்கூடிய வாய்ப்பான நிலையில் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. காரணம் சொல்லமுடியாத இன்னொரு பிடிவாதமும் அவளிடம் காணப்பட்டது. எல்லாரும் கேட்கக்கூடியவாறு ஒருமணியொலியை அவள் எழுப்புவாள். தனது வீட்டிலுள்ள பூசை அறையிலுள்ள புத்தர்சிலைக்கு அவ்வேளையில் அவள் மலரஞ்சலிசெய்வாள்.

வானத்து இடி முழக்கத்தைக் கேட்டு அண்ணார்ந்து பார்த்தேன். மீண்டும் ஒருமுறை வானத்தைக் கருமுகில் சூழ்ந்து பயமுறுத்தியது. காற்றுச் சற்றே தணிந்தது. அசைந்தாடிய மரநுனிகள்சலனமற்று நின்றன. எதுவித முன்னெச்செரிக்கையுமின்றி தாரைபோன்று கொட்டிய மழைநீர் என்னை நனைத்துவிட்டது. வேகமாக ஒளிமங்கிச் சென்றமையால் செல்லும் பாதையை என்னால் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. நினைவுத் தூபிகளினூடாகத் தட்டுத்தடுமாறி சுடுகாட்டின் மண்டபங்களுள் ஒன்றைவந்தடைந்தேன் . அது பௌத்த சமயத்தவர்களுக்குரியது ஒன்று. திடீரெனச் சூழ்ந்த இருட்டு

வானத்துக் கருமுகிற் கூட்டத்தின் விளைவு என்றோ அல்லது இரவு வரும் வரை நான் சுடுகாட்டிலேதரித்து நின்றுவிட்டேனோ என்ற வியப்பு ஏற்பட்டது. அது இரண்டு காரணங்களினாலும் இருக்கலாம்.

“கிறீஸ்... கிறீஸ்.... கிறீஸ்.

முன்பு கேட்டிராத பழக்கமற்ற விநோத ஒலியாக அது இருந்தது. ஆயிரம் சவுக்கடிகள் வீழ்ந்தாற்போலப் பொழியும் மழையின் ஒலியையும், புயலினால் சுழன்றடிக்கும் மரங்களின் ஒலியையும் மீறியதாக அது இருந்தது. இருளாற் சூழப்பெற்ற சுடுகாட்டின் நான் தனியனாகச் சுற்றப்பட்டிருந்தேன். மழையும் குளிர்காற்றும் வீசிக்கொண்டிருந்தாலும் எனக்கு வியர்வை கொட்ட ஆரம்பித்தது. கைகளால் எனது தலையைத் தடவிப்பார்த்தேன். ஈரமாகவும் விறைப்பாகவும் இருந்தது.

“கிறாஸ்... தட்... கிறாஸ்... தட்”

அந்த ஒலிப்பு நிலத்தைக் கிண்டியெடுத்து மண்ணைக்குவிப்பது போன்ற காட்சியை மனத்திலே தோற்றுவித்தது. காற்றும் மழையும் ஓய அந்தச் சத்தம் மேலும் பலமாகக்கேட்டது. எனது கற்பனை கட்டுப்பாட்டை இழந்தது. எனது மனத்திலே கெட்ட ஆவிகள், பேய்கள், பயங்கர உருவங்கள் தோன்றின. உடல் நடுங்கியது. வியர்த்துக் குளிர்ந்தது. பயத்தால் கால்கள் நடுங்கி உணர்வற்றன.

“பேய்களும் பிசாசுகளும்..... இறந்தவர்களை பிசாசுகள் அரவணைக்கின்றன.” எனது மனத்தைச் சூழ்ந்து கொண்ட சிறு பிள்ளைத்தனமான பயங்களை எண்ணி என்னை நான் ஏளனம் செய்து கொண்டேன். எனக்குப் பதினாறாவது வயதாக இருக்கும் பொழுது ஓர் இரவில் சுடுகாட்டைக் கடந்து செல்கையில் ஏற்பட்ட பயங்கர நிகழ்ச்சி நினைவுக்குவந்தது. கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு பயத்தால் நடுங்கிய வண்ணம் வீடுவரும்வரை நான் முர்க்கத்தனமாக ஓடினேன்.

“பொருத்தமற்ற கதைகள்..... முடத்தனமான கிராமத்துப்

புனைகதைகள்... பேய்களும் பிசாசுகளும் மூடநம்பிகைகள்” என்னோடு நான் தர்க்கம் செய்துகொண்டேன். பேய், பிசாசுகள் பூதங்கள் பற்றிய நாட்டார் கதைகள் தொடர்பான இளமைக்காலத்து நினைவுகள் நிலத்திலிருந்து எழும் புற்றீசல்கள் போன்று எழுந்தன.

“கிறாஸ்.... தட்”

எனது பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்திக் காரணம் கண்டு பயத்திலிருந்து விடுபடும் முயற்சி தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாலும் மனம் பயங்கரமூட்டும் பூதங்கள், நீண்ட வெண்கொம்புகள், நெருப்பெனமிளிரும் கண்கள், கெட்ட ஆவிகள் இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் பேழைகள் எலும்புக்கூடுகள் கருமை சூழ்ந்த முகில்கள் முதலியவற்றுடன் இருந்தது....

“கிறாஸ்...தட்...கிறாஸ்...தட்”

மழை நின்றுவிட்டது. ஆனால் அந்த விநோத ஒலி மேலும் உரப்பாகவும் கிட்டவாகவும் கேட்டது. எனது இருதயம் வேகமாக இடிக்கத்தொடங்கியது. நடுங்கிய உடல் உயிரற்றதாகத் தெரிந்தது. எனது மனத்தைப் பயங்கர உணர்வு சூழ்ந்து கொண்டது. எனது கால்கள் நடுக்குற்றுக் கட்டுப்பாட்டை இழந்தன. காற்றிலே பரவும் கருமரங்களின் ஒலிப்பு கட்புலனாகப் பயத்தை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தன. வெற்றொலிப்பைத் தொடர்ந்த நிலத்தைக் கிண்டும் சத்தம் எனது கற்பனையிலே தோன்றியதென எண்ணி என்னை நான் திருப்தி செய்து கொள்வதற்குச் சிரமப்பட்டேன். காற்றில் ஒரு பெரிய இடிச்சத்தம் கேட்டது. அது என்னைத் தலை சுற்றும் படி செய்தது. எனது கைகளை நீட்டி விழுந்துவிடாமலிருக்கும் பொருட்டு சுவர்மீது சாய்ந்து தப்பித்துக் கொண்டேன்.

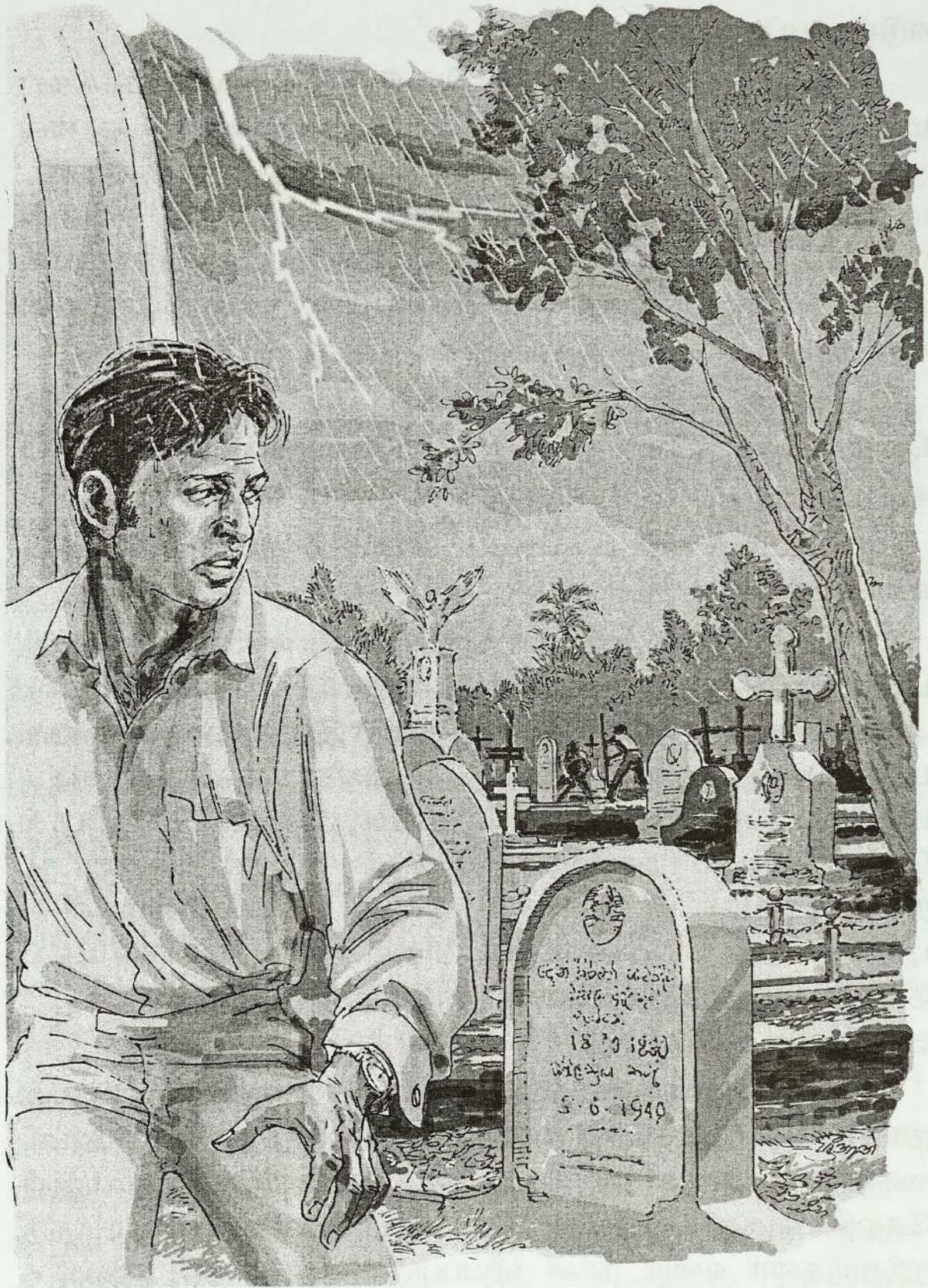
கிண்டிக்கின்றும் சத்தம் நின்றது. ஒரு மனித ஒலிப்பை நான் உன்னிப்பாகக் கேட்டேன். மரத்தாற் செய்யப்பட்ட வெற்றுப் பெட்டியும் அதனைத்தொடர்ந்து மண்ணை வீசிமூடும் சத்தமும் எனக்குக் கேட்டது. என்னைச் சூழ்ந்திருந்த

பயத்திலிருந்து நான் விடுவித்துக்கொண்டேன். பலவீனமாக இருந்தாலும் என்னைச் சுயாதீனப்படுத்திக் கொண்டேன். பயமுட்டிய படிமங்களிலிருந்து விடுபட்டு எனது மனம் சாந்தமாகியது. எதிர்நோக்கும் பயத்தை முறியடித்து முன்னேறும் துணிவுடன் இருளாக இருந்தாலும் மீண்டு செல்வதற்கு ஆயத்தமானேன். கருமுகில்களினூடாக வெளிவந்த சந்திர ஒளி எனக்கு மகிழ்ச்சியையும் சார்ந்த உணர்வையும் தந்தது.

சுடுகாட்டின் வாயிலைக் கடந்து வெளியே செல்ல முற்படும்பொழுது தூரத்திலே அந்த வெற்றுக்கிடங்கை மண்ணால் மூடிக்கொண்டிருக்கும் சத்தம் கேட்டது. அந்தச் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி திரும்பிப் பார்த்தேன். தூரத்தே இரண்டு பாவைகள் போன்ற உருவங்கள் சந்திர வெளிச் சத்தில் நிழலாட்டமாகத் தெரிந்தன. அவர்களுக்கிடையே ஒரு சிறிய விளக்கானது மங்கிய வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தது. பாவைபோன்ற உருவங்களில் ஒன்று நீண்ட கைப்பிடி ஒன்றுடன் எழுவதும் தாழ்வதுமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. மற்றைய உருவம் நிமிர்ந்து அதற்குப் பதிலீடாக நின்று கைகளை மேலுயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் கொண்டிருந்தது.

பயம் என்னை மீண்டும் சூழ்ந்துகொண்டது. ஆனால் என்னைப் பயமுறுத்தும் மிலேச்சத்தனமான கற்பனைகள் ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளாதவாறு நான் திடப்படுத்திக்கொண்டேன். நெருங்கிய பற்களையும் ஒளிரும் கண்களையும் கொண்டு சூழலைமறந்து நித்திரையில் நடப்பவர் போன்று நான் அந்தப் பாவை மனிதர்களை அணுகினேன். தூரத்தில் மங்கிய ஒளியில் நிழலாகத் தெரிந்த அவர்களை அண்மித்தேன். அவர்களை அண்மித்ததும் ஒரு பேயைக்கண்ட உணர்வுடன், கலக்கமடைந்து எங்கே ஓடுவது என்று தெரியாது அவர்கள் ஓடினார்கள்.

திறக்கப்பட்ட ஒரு கல்லறைக்குக் கிட்டநான் வந்து விட்டேன். மிகவும் விலையுயர்ந்த மரத்தினாற் செய்யப்பட்டிருந்த அந்த மரப்பேழை கல்லறைக்கு வெளியே

சுடுகாட்டின் வாயிலைக் கடந்து வெளியே செல்ல முற்படும்பொழுது தூரத்திலே அந்த வெற்றுக்கிடங்கை மண்ணால் மூடிக்கொண்டிருக்கும் சத்தம் கேட்டது.

எடுக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் இறந்த ஒருவரின் கால்கள் மட்டும் தெரிந்தன. ஆனால் உடல் மண்ணால் ஓரளவு மூடப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பேழையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மனிதர் அவரெனநான் விளங்கிக் கொண்டேன். என்னை நோக்கிக் குவியப்பட்டுநின்ற மண்வெட்டியின்தடி துப்பாக்கியின் குழல் போன்று நின்றது. இன்னொரு மண்வெட்டி பேழையின் மறுபுறத்தில் ஒரு காவற்காரனைப் போல் நின்றது.

அங்கு என்ன நடைபெற்றது என நான் விளங்கிக் கொண்டேன். விலையுயர்ந்த மரப்பேழைகளைத் தோண்டி எடுத்துவிற்கும் கொள்ளையர்கள் அவர்களாகும்.

“ஏய்.... ஏய்.... கெட்ட போக்கிரிகளே.... இங்கே வாங்கடா...”

நான் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். என்னைப் பீடித்திருந்த பயம் இப்போது இல்லை. சந்திரன் இப்போ தெரியவில்லை. அது மேலைத் தொடுவானத்தில் இறங்கியிருக்கலாம். புயல்மேகம் மறைந்துவிட்டது. தெளிவான அந்தவானம் மிருதுவான கரும் துணியில் வெள்ளிமலர்களைப்பதிப்பதுபோல் தொனித்தது. சுடுகாட்டைக் கரிய இரள்முடிக் கொண்டது. நட்சத்திரங்களின் மங்கிய ஒளிபட்டு கல்லறைகளின் புறத்தோற்றம் தெரியலாயிற்று. மழையினால் ஈரமாக்கப்பட்ட நிலத்திலிருந்து மேற்கிளம்பிய குளிர்காற்று இங்கிதமும் சுகமும் தருவதாக அமைந்தது.

சுடுகாட்டின் வாயிலை மூடியிருந்த கூரையின் கீழிருந்த நான் பெருந்தெருவிலே கால்களை வைத்து நடக்கலானேன். என்னை ஏளனமாகப் பார்த்துச் சென்றவர்கள் என்னுள் சேகரிக்கப்பட்டவற்றை ஒரு முன்னெச்சரிக் கையாகத் தந்தார்களா என்று நான் வியப்புற்றேன்.

03 - காதல்

எனது சொந்தப் பிரச்சினை காரணமாக வத்தேகமவுக்குச் செல்ல நேர்ந்தபொழுது விமலாவைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. பதினைந்து ஆண்டுகளாக நான் அவளைச் சந்திக்கவேயில்லை.

விமலாவின் திருமணம் தொடர்பாக ஒரு வருடம் முழுவதும் நான் துயரமும் கண்ணீருமாக இருந்தேன். எனது தாயார் மற்றும் சகோதரிமாரின் எதிர்ப்புக் காரணமாக அவளைக் கைவிட நேர்ந்ததேயன்றி மனதார நான் அவளைக் கைவிடவில்லை என்பதனால் என்னைத் தேற்றிக் கொண்டேன். ஆனால் அது என்னால் தீர்த்துக் கொள்ளப்பட முடியாத விடயம் என்ற ஒரு நொண்டிச்சாட்டு என்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். என்னுடைய எந்த ஒரு நண்பரைக் காட்டிலும் ஒரு பெண்மீது காதல் கொள்ளவும், நம்பிக்கை கொள்ளவும் வல்ல ஆற்றல் எனக்கு இருந்தமையை நான் அறிவேன். ஆனால் எந்தப் பெண்ணையும் பார்ப்பதற்கு என்னை நான் திடப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. என்னை ஒரு பெண் விரும்புகிறாள் என்று குறிப்பிட்ட நண்பர்களதும் உறவினர்களதும் பேச்சு என்னை இலகுவிலே நிலை குலையச் செய்தது. எந்த ஒரு பெண்ணும் என்னைப் பார்ப்பதை எதிர்கொள்வதற்குரிய மனோதிடம் அற்றவனாக நான் இருந்தேன். ஊரவர்களது வம்புப் பேச்சுக்களுக்கு அதீத உணர்ச்சிவசப்படுபவனாக நான் இருந்தமையால், ஒரு

222780

பெண்ணைப் பார்ப்பதற்குரிய மனவுறுதி எனக்கு இருக்கவில்லை. இளமைக் காலத்தில் நான் மனோரதியக்கதைகளில் அதீத ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமையால் இராமாயணக் கதாநாயகி சீதாதேவியின் அழகும் தூய்மையும் என்னைக் கவர்ந்திருந்தது. சீதாதேவியைப் போன்ற ஒரு பெண்ணைக் கண்டு கொள்ள ஒருவர் முயற்சித்தால் அது ஏமாற்றமாகவே முடியும் என்பதை நான் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை.

விமலா என்மீது மட்டுமல்ல வேறு மூன்று ஆண்கள் மீதும் கள்ளங்கபடமற்ற முறையில் அன்பு காட்டினாள். ஆனால் அவர்களைக் காட்டிலும் என்மீது தான் அவள் கூடுதலான அன்பு காட்டியதாக நான் எண்ணினேன். அம் மூவரில் ஒருவனைத்தவிர ஏனையவர்கள் எனது நண்பர்கள். அவர்கள் விமலாவின் பேச்சை என்னுடன் தொடர்புபடுத்தி இணைப்பார்கள். தங்களுக்கு அவள் எழுதிய கடிதத்தை அவர்களில் இரண்டு பேரும் எனக்குக் காண்பித்தார்கள். அவர்கள் ஏழைப் பெண்களை மணப்பதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் பணக்காரரின் பிள்ளைகள். அதனைத் தெரிந்து கொண்டபடியால் விமலா என்மீது அதீத அன்பு காட்டினாள். உழைப்பால் உயர்ந்து ஒரு காலத்தில் பணக்காரராயிருந்தவரின் மகளாக விமலா இருந்தாள். அவளுடைய தந்தையாரின் இறப்புக்குப் பின்னர் வறுமைக்குட்பட்ட நிலையில் தமது தாயாருடன் வாழ்ந்து வந்தாள்.

அவளுடைய அழகிய முகம் இளவட்டங்களுக்குக் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. அந்தக் கிராமத்தின் ஏனைய பெண்கள் போலன்றி அவள் கூச்சமற்றவளாகவும், உறுதியுள்ளவளாகவுமிருந்தாள். கேலிப் பேச்சுக்களில் அவள் பங்குகொள்பவளாய் இருப்பதனால் அவளின் வரவை எல்லாரும் விரும்பிக் கொள்வார்கள். அவள் மீது

பொறாமையும் ஆத்திரமும் கொண்ட ஒருவன் அவளைப் பற்றி ஐந்தோ ஆறு செய்யுள்களை எழுதி இளம் வட்டங்களிடையே உலாவவிட்டான். அவற்றுள் இரண்டோ மூன்று செய்யுட்கள் அவளின் அழகைப் புகழ்ந்துரைப்பதாய் அமைந்தன.

அந்தச் செய்யுட்களின் இறுதி வரிகள் சில இன்றும் எனது நினைவில் உள்ளன.

நான் விசுவாசத்துடன் அவளை விரும்பினேன். எனக்கு மட்டும் அவள் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவளைக் காதலித்தேன். எனது செறிவான பொறாமை உணர்ச்சியிலிருந்து விடுபடும் நோக்குடன் ஒரு சிறுகதையை எழுதி வாசிக்கும் படி அவளைக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

பலராலும் விரும்பப்பட்ட ஓர் அழகிய பெண் நெருப்புக் காய்ச்சலாற் பீடிக்கப்பட்டிருந்தாள். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் அவள் அந்த நோயிலிருந்து மீண்டெழுந்த போது தலைமுடிகள் உதிர்ந்த நிலையிலே அலங்கோலமாகக் காட்சியளித்தாள். எலும்புந் தோலுமாக அவளது தோற்றம் அமைந்திருந்தது. கரிய விழிகள் மங்கி அழகிழந்து விகாரமாகத் தோற்றமளித்தன. எவளை முன்னர் வியந்து ஆராதித்தவர்கள் இன்று ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் தயங்கினர்.

இந்தக் கதை நிஜவாழ்க்கைக்கும் பொருந்தும். “பாலதாஸாவையும் ஏனையோரையும் எதிர்காலத்தில் இந்த நிலைக்குச் செல்வார்கள் என நான் கேட்பேன்” என்று அந்தக் கதையை வாசித்த பின்னர் விமலா கூறினாள். நான் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வீட்டுக்குச் சென்றேன். நான் ஓர் உன்னதமான இளவட்டமாக எண்ணிக் கொண்டேன். நான் நேசித்த அவளைத் திருத்தி எடுப்பதற்கு நானே பொறுப்பு என எண்ணிக்

கொண்டேன். ஆனால் ஒரு வாரம் கூட ஆகவில்லை பாலதாஸாவும் மற்றவர்களும் அவளது வீட்டுக்குரிய விருந்தினராக வரவேற்கப்பட்டார்கள்.

விமலாவின் வீட்டுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த ஞாபகங்கள் எனக்கு வந்தன. கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக இடையிடையே அவளை எண்ணிக் கொள்வேன். அந்த நினைவுகளுடே எனது கற்பனை உணர்வுகள் கலந்து வரும் பொழுது ஓர் இளைஞனாக நான் எண்ணிக் கொள்வேன். பதினைந்து ஆண்டுகளாக அவளைக் காணாத பாதகன் என்று என்னை நொந்து கொண்டேன்.

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் விமலா அந்தச் செல்வந்த இளைஞனை மணம் முடித்துக் கொண்டாள். அவளது திருமணத்தைக் குழப்புவதற்காக அக்காலத்து கிராமத்து இளவட்டங்கள் அவளுக்கு நண்பர்களாயிருந்தவர்கள் அவளைப் பற்றி அவதூறாக கடிதங்களை எழுதினார்கள். திருமணம் செய்யப்போகும் அந்த இளைஞருக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் பொருட்டும் நம்பகத்தன்மையை வளர்க்கும் பொருட்டும் நான் சமாதானமாகச் செயற்பட்டேன். அது ஒரு சிறிய சேவைதான். ஆனால் அதனை மீட்டெடுக்கையில் நான் இளமை உணர்வுகளுக்கு உட்பட்டு நின்றேன்.

வத்தேகமவில் விமலாவின் வீட்டு நுழைவாயிலுக்கு வந்த பொழுது அந்த நினைவுகள் மீண்டும் எழுந்தன. அது வியப்பானதன்று. அவளுடைய கணவரது செல்வச் செருக்கை வீட்டின் அலங்காரங்களிலிருந்தும் தரை விரிப்புக்களிலிருந்தும் தளபாடங்களில் இருந்தும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

நான் அணிந்திருந்த கசங்கிய நீளக்காற்சட்டை, பளுப்பேறிய நீல மேற்சட்டை மண்ணிறச் சப்பாத்து முதலியவற்றைப் பார்க்கும் பொழுது எனக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. அந்தச் சூழல் எனது பழைய நினைவுகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியுமா என்ற எண்ணமும் தோன்றியது.

“சீறிமல் அய்யா, நீண்ட காலத்துக்குப் பின்னர்” அவள் என்னை அழைத்தாள். சீறிமல் அய்யா என்று என்னை அழைத்தல் வழக்கம். அவள் ரோஜா நிறத்து உதடுகளுடே வெண் சிரிப்பை உதிர்ந்த வண்ணம், அகன்று விரிந்த கண்களுடன் இருக்கை அறைக்குள் வந்தாள். எனக்குத் தெரிந்த கிராமப் பெண்களைக் காட்டிலும் அவளது புன்சிரிப்பு திறந்ததாகவும் தன் நெழுச்சி கொண்டதாகவும் அமைந்திருந்தது.

என்னைக் காணும் பொழுது விமலா மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் இருத்தலை அவதானித்தேன். இப்பொழுது அவள் முதிர்ச்சியடைந்தவளாகவும் நான்கு பிள்ளைகளின் தாயாகவுமிருந்தாள். அவள் மாற்றமடைந்திருந்தாள். அக்காலத்திலே கன்னங் கருமையாகத் தோற்றமளித்த அவளது தலை முடியில் நரைவிழுந்திருந்தமையைக் கண்டு நான் வியப்படைந்தேன். இளமையின் அழகுக் கோலங்கள் இப்பொழுது நீடித்திருந்தாலும், அவளது முகம் வலிமையையும் முதிர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தியது. நான்கு பிள்ளைகளையும் பெற்று வளர்த்த தாக்கத்தின் வெளிப்பாடாக அவ்வாறு மாற்றமுற்றிருக்கலாம். குழந்தைப் பேறுகளினால் அவளது இடை அகன்று விசாலித்திருக்கலாம். பதினைந்து வருடங்களாகிய இடைவெளி அவளைக் கரிசனையுடன் நோக்கச் செய்தது.

“இது எனது மூத்தமகள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓர் அழகிய பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுமியை விமலா எனக்குக் காண்பித்தாள். அதே வயதில் அவளது தாயார் இருந்த தோற்றமாக அவள் காட்சியளித்தாள். கடைசி மகள் எனக்குப் பின்னாலிருந்துவந்து தாயாரைப் பற்றிக் கொண்டாள். மூத்தமகள் என்னை உற்று நோக்கினாள். சிறப்பாக எனது தலை முடிமீது அவளது பார்வை விழுந்தது. அவளது உதடுகள் சுழித்து நெளிந்தன.

“நீலா, மாமாவின் வெள்ளை முடியினைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றாயா” என்று விமலா கேட்டாள்.

“இது எனது மூத்தமகள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓர் அழகிய பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுமியை விமலா எனக்குக் காண்பித்தாள்.

“மாமா வின் முகம் சிறுவனின் தோற்றத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆனால் தலை முடிமட்டும் வெண்ணிறமாக உள்ளது”.

பதினெட்டுவயதாக இருக்கும் பொழுது கூட எனது தலையில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வெண்முடி காணப்பட்டது. நான் இளமையாயிருக்கும் போதே முடி நரைத்துவிட்டது. ஆனால் எது முகம் இளமையைத் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தியது.

“சிறிமல், கிராமத்தில் எப்படி உனது பொழுது போகிறது? இப்பவும் கடதாசி விளையாடுகிறீரா?

“நான் எனது நேரத்தை வீணடிப்பதில்லை - கடதாசியும் விளையாடுவதில்லை”

“அப்படியானால் நீங்கள் ஏதாவது தொழில் செய்கிறீர்களா? நீங்கள் வாழ்க்கைக்காக உழைக்க வேண்டியதில்லை - உங்களுக்குத்தானே குடும்பம் என்று ஒன்றில்லை. திருமணம் செய்வதற்கு நீங்கள் பயந்தவர்தானே”

எனது அசௌகரியத்தைக் கண்டு விமலா சிரித்துக் கொண்டாள்.

ஆதாரமில்லாத அவளது பேச்சு என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. மிகவும் கிட்டிய காலத்திலே தான் விமலாவைக் கரம்பிடிக்க முடியாமையின் பயம் எனது ஆழ்மனத்திலே தோற்றம் பெற்றது. நண்பர்களின் காதல் வலைகளில் சிக்கிவிடாத காவிய நாயகியாகிய சீதா தேவியின் குணவியல்பை அவளிடத்துக்கண்ட ஒருவித அச்சம் என்னுள்ளே இடம் பெற்றிருந்தது. எனது சகோதரிகளும் தாயாரும் கொண்டு வந்த திருமணப் பேச்சுகளை நிராகரிப்பதற்கு திருமண வாழ்வு பற்றிய எனது நோக்கமே காரணமாக இருந்தது. திருமணம் தொடர்பான எனது எதிர்மனப்பாங்கை விமலா மேலும் ஆழப்படுத்தி விட்டாள்.

“பணம் சம்பாதிப்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை”

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்
மேலே கோக்கல் பகுதி

“அப்போது கூட உங்களுக்குப் பண ஆசை இருக்கவில்லை இப்போது நீங்கள் ஏதும் தொழில் செய்யாது சும்மா இருக்கிறீர்களா?”

“நான் அவ்வப்போது ஆற்றில் படகோட்டுவேன் - மீன்பிடிக்கவும் செல்வேன். இடையிடையே கொழும்புக்குச் சென்று சில நாட்கள் அங்கே தங்கியிருப்பேன்.

“நீங்கள் மீன் பிடிக்கச் செல்வதை உங்கள் தாயார் எதிர்ப்பதில்லையா?”

“ஏன் தாயாரின் சொல்லைக் கேட்கவேணும்? நான் ஒரு சிறு பிள்ளை அல்லவே”

எதற்காக நீங்கள் மீன் பிடிப்பீர்கள். பிடித்த மீனை மீண்டும் நீருக்குள் விடுவதற்குத் தான் என்று நான் நினைக்கின்றேன்”

“இல்லை இல்லை நான் சமைத்து உண்பதற்கு மீன்பிடிப்பேன்- ஆற்றங்கரை ஓரத்தில் நான் ஒரு வீட்டையும் கட்டியுள்ளேன்”

“நீங்கள் தனித்து வாழ்கின்றீர்களா?”

“ஒரு நடுத்தர வயது மனிதர் எனக்கு உதவியாக என்னுடன் கூடவாழ்கின்றார்”

“அந்த மனிதர் கரோலிஸ் ஆக இருக்க வேணும்”

“ஆம் எப்படி உங்களுக்கு அது தெரியும்?”

“நான் ஊகித்துச் சொல்கிறேன். நீங்கள் அவருடன் தான் கூடுதலாகப் பழகுவீர்கள்”

“அவன் நம்பிக்கைக்கு உரியவன். அவன் எனக்காகச் சமைப்பான். எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களுள் பாலதாஸ மட்டும் இப்போது கிராமத்தில் இருக்கிறான். ஏதாவது நல்ல வேலையைச் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக நான் மீன்பிடிக்கச் செல்வேன் - ஓடமும் செலுத்துவேன். இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு முன்னர் ஒரு கிளாஸ் பிரண்டியையும் குடிப்பேன்.

“முன்பு இல்லாத அந்தப் பழக்கங்கள் உங்களுக்கு

எப்படி வந்தது?” விமலா குறுக்கிட்டாள்.

“நான் அவற்றைப் பழகிக் கொள்ளவில்லை ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக ஏதோ செய்கின்றேன்”

அப்போது அந்த வீட்டு வேலையாள் பிஸ்கட் தட்டத்துடன் அங்கு வந்தான். அவன் எனக்குக் கிட்ட வருவதற்கு முன் என்னையும் விமலா வையும் ஒருமுறை உற்று நோக்கினான். தலைசாய்த்து தட்டத்தை என் முன்வைத்தான். நான் ஒரு பிஸ்கட்டை எடுத்துக் கொண்டு விமலாவை ஒருதரம் பார்த்தேன்.

“நீங்கள் திருமணம் செய்திருந்தால் இவ்வகையான பராமரிப்புக்குப் பழக்கப்பட்டிருப்பீர்கள்”

எனது மனத்திலிருந்த மகிழ்ச்சி தீர்ந்து கொண்டது. சோகம் பற்றிக் கொண்டது. கரோலிஸ் சொன்ன விடயம் எனது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவள் ஏதோ இரகசியம் சொல்வதற்காக என்னிடம் வர நான் அவளைப் பின் தொடர்ந்து வெளிமுற்றத்துக்கு வந்தேன்.

“நீங்கள் தவறான பழக்கங்களைப் பழகியதை அறிந்து நான் கவலைப்படுகின்றேன்”

“கெட்ட பழக்கங்களா?” நான் குறுக்கிட்டேன். நான் எந்தக் கெட்ட பழக்கங்களையும் பழகிக் கொள்வில்லை. எனதுதாயாருடனும், சகோதரிகளுடனும் சண்டையிட்டதற்காக நான் அவற்றைப் பழகிக் கொள்ளவில்லை. மீன் பிடித்தலிலும் சிறிது பிரண்டி குடித்தலிலும் என்ன கெடுதல் உண்டு? நான் இப்போ தனித்து வாழ்கின்றேன். மற்றவர் யாருக்கும் ஒருவித தொந்தரவும் கொடுக்காத நல்ல வாழ்க்கை வாழ்கின்றேன்”

“எப்படியிருப்பினும் அவை கெட்ட பழக்கங்கள் தான். கிராமத்தவர்களது எதிர் மறையான பேச்சுக்களுக்கு நீங்கள் எப்படிப் பயந்திருந்தீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்”

“அது அப்போது, இப்ப நான் யாருடைய கட்டுப்பாட்டுக்கோ, பேச்சுக்கோ பயப்படுவதில்லை”

“நீங்கள் கெட்ட பழக்கங்களைப் பழகியமை எனக்குக் கவலையாயிருக்கு”

“எனது உதாசீனமான போக்கு அவளுக்கு மேலும் கவலையளித்தது.”

“சிறிமல் அய்யா, உங்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் வரவேண்டு மென்று நான் வேண்டுகிறேன்”

“எனக்கா?”

“உங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். நீங்கள் இல்லா விட்டால் எனது கணவர் என்னைத் திருமணம் செய்திருக்கமாட்டார். என்னைப் பற்றி அபத்தமாக ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட கடிதங்களைக் கிராமத்தவர்கள் எழுதினார்கள்”

“ஐம்பது கடிதங்கள்! வியப்பாக இருக்குது. கிராமத்தவர்கள் அவதூறாக கடிதங்களை எழுதினார்கள். என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் அவ்வளவு பெருந்தொகையாக எழுதியிருப்பார்கள் என நான் எண்ணவில்லை”

“எனது கணவர் குழம்பியும் துன்பப்பட்டும் இருந்த நிலையில் என்னை மணம் முடிப்பதில்லை என்றிருந்தார். அதன் பின்னர் உங்களைச் சந்தித்து நிலமையை விசாரித்தார். பின்னரே அவர் திருமணத்துக்குச் சம்மதித்தார். சிலர் நான் இருமுறை கருச்சிதைவு செய்து கொண்டதாகவும் எழுதினார்கள்”

“உங்கள் கணவர் அவற்றை உண்மையாக நம்பவில்லையா?”

“இல்லை அவர் எனது நடத்தை பற்றிச் சந்தேகம் கொண்டிருந்தாலும் உங்களைச் சந்தித்த பின்னர் தான் அவர் என்னை நம்பினார். நான் உங்களைக் காதலித்ததாகவும் பல கடிதங்கள் வந்தன. ஒரு கடிதத்தில்.....”

“அவள் சொல்ல மறுத்தவார்த்தைகளை நான் ஊகித்து அறிந்து கொண்டேன்.

“நான் கள்ளங்கபடமற்ற முறையில் இளைஞர்களுடன் பழகியவள் என்றும் நான் ஒரு கெட்டவள் அல்ல என்றும் நீங்கள் எனது கணவருக்குச் சொன்னீர்கள் அல்லவா சிறிமல்?” எனது கணவர் உங்கள் பேச்சை நம்பினார். நீங்கள் நல்லவர்கள் எனக் கிராமத்தவர்கள் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தை எனது கணவன் அறிவார் உங்களுடன் கதைத்த பின்னர் உங்களைப் பற்றியும் என்னைப் பற்றியும் எழுதியதெல்லாம் முழுப்பொய் என்றும், என்னைப் பற்றிச் சந்தேகம் கொண்டது தவறு என்றும் கணவர் அறிந்து கொண்டார்”

“கிராமத்தவர்களது அரட்டைகளுக்கு உங்களது கணவர் கூடிய கவனம் கொண்டிருந்தார் போலும்”

“உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் சிறிமல் உங்களிடமிருந்து கோரிக்கை வந்திருந்தால் நான் உங்களை மணம் முடிக்கத் தயாராக இருந்திருப்பேன். பாலதாஸவைக் கூட மணம் முடிக்க நான் சம்மதித்திருப்பேன். எனது தாயார் உங்களை அதிகம் விரும்பினார். நான் உங்கள் மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? உங்களுடன் பேசும் பொழுது நான் மிகவும் கவனமாகவே இருக்கின்றேன்”

“ஏன் அப்படி?”

பதில் சொல்வதற்கு முன்னர் விமலா சிரித்தாள்.

“எனக்கு ஏன் என்று தெரியாது. பாலதாஸாவிடமும் மற்றவர்களிடமும் நான் மனந்திறந்து பழகியிருக்க மாட்டேன். மனிதர்களிடம் அத்தனை பொறாமைக் குணத்தை நான் எதிர்பார்க்க வில்லை”

அவளது கணவரிடம் நான் உண்மையைச் சென்னேன். அவள் இளவட்டத்தினருடன் மனம் திறந்து பேசினாள். ஆனால் அவள் கள்ளங்கபடமற்றவள் என்றேன் - அவர் எனது பேச்சை நம்பி மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டார். ஆனால் என்னிடம் பொறாமை இல்லை என்று அவள் தப்புக்கணக்குப் போட்டுக் கொண்டாள். ஆனால் அவள் கணவருடன் பேசும் பொழுது

நான் பொறாமையை ஒதுக்கி வைத்துக் கொண்டேன்.

“எனது கணவர் இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு முன்னதாக வந்து விடுவார். நீண்ட காலத்துக்குப் பின்னர் அவர் உங்களைச் சந்திக்க ஆசைப்படுவார். நீங்கள் சிறிது நேரம் பொறுத்திருங்கள் சிறிமல்” என்று நான் வெளிக்கிளம்ப எண்ணும் போது அவள் சொன்னாள்.

“நான் இன்றைக்கே போகவேணும், வேறொரு நாளைக்கு வருகிறேன்”

கணவர் தனியாகச் செல்லும் பொழுது இரண்டு கார்களில் சிறியதைப் பயன்படுத்தியதை விமலா எனக்குத் தெரிவித்தாள்.

விமலாவும் அவளது பிள்ளைகளுடன் பயன்படுத்தும் பெரிய சலூன் காரில் நான் புகையிரத நிலையத்துக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

9884

04 - அடிமைத்தளை

ஹந்தயா உபாலிசின் பாதங்களை ஸ்பரிசித்து நக்கியது. உபாலிஸ் கண்களை விழித்து வெறுப்புடன் நொய்ந்துபோன அதன் நீண்ட தாடையைப் பார்த்தார். தளர்ந்து முதிர்ந்த முதுகிழவரை ஒத்த கண்களுடன் அந்த வண்டிமாடு உபாலியின் பாதங்களை மீளவும் நக்கியது.

“வா..வா.. கிட்டவா” அவர் அழைத்தார். வயது முதிர்ந்த மிருகத்தின்பால் அவர் கொண்டிருந்த கருணையால் முன்னர் முகிழ்த்தெழுந்த வெறுப்பு மெல்லெனத் தணிந்தது.

உபாலிஸ் படுக்கை கொள்ளும் விறாந்தையை நோக்கி ஹந்தயா தனது முன்னங் கால்களில் ஒன்றை உயர்த்தியது. மிகுந்த சிரமப்பட்டு மற்றைய காலையும் தொடர்ந்து தூக்கியது. மலையேற்றம் போன்ற களைப்பு மிகுந்தெழ, தனது பின் கால்களையும் இழுத்து விறாந்தையிலே தாவி ஏறியது. தனது கைகளை நக்கித் துலங்கல் தந்த அந்த மாட்டின் முகத்தில் உபாலிஸ் செல்லமாகத் தட்டினார். உபாலிசின் நீண்ட கருமயிர் தலையின் பின்புறம் இறுக்கக்கட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்தது. சமீபத்தில் எண்ணெயிட்டு வாரிமுடிந்த செம்மையுடன் அது துலங்கி நின்றது.

“அது போதும்”

உபாலிசின் கைகளை ஹந்தயா மேலும் ஒருமுறை நக்கியது. உபாலிசின் மனைவி முன் கதவைத் திறந்து விறாந்தைக்கு வருவதை அது வியந்து பார்த்தது.

“ஓடிப்போ-தோட்டத்துக்குத் திரும்பவும் - ஓடிப்போ”

ஹந்தயாவின் தலையில் கையை வைத்துத்தள்ளியவாறு அவள் சத்தமிட்டாள். பணிவுள்ள ஒரு

குழந்தையைப் போல ஹந்தயா தோட்டத்தை நோக்கித்திரும்ப கால்களை வைத்தது. அசைய முடியா நிலையிலிருந்த உபாலிசை அது மீளவும் உற்று நோக்கியது.

பின்னோக்கிய தலை உலுப்பலுடன் தனது வாலினால் காற்றில் உருவாக்கப்படும் தூசிப்படல ஈசல்களின் சுழல் மூட்டத்தை உருவாக்கியது.

“நீங்கள் நித்திரை கொள்வதற்கு ஹந்தயா அனுமதிப்பதில்லை. அதிகாலையில் வந்து உங்களைக் குழப்புவதுதான் அதன் பழக்கமாய்ப் போச்சு” என்று குற்றம் சுமத்தினாள் உபாலிசின் மனைவி.

“இன்னமும் பொழுது விடியவில்லை”

“காகங்கள் கரையும் சத்தம் இன்னமும் எனக்குக்கேட்கிறது. நேரம் காலை ஆறு மணிக்கு மேல் ஆகிவிடவில்லை”

குயில்களின் “கூ கூ” என்ற இனிய எதிரொலிப்பை உபாலிசின் மனைவி செவிமடுத்துக் கேட்டாள். புல்லாங்குழல் போன்ற குருவிகளின் இங்கிதமான ஒலி விடியலுக்குக் கட்டியம் கூறிக்கொண்டிருந்தது.

“ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் வரும் ஹந்தயா உங்கள் பாதங்களை நக்கி நித்திரையைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதை யாருக்கும் விற்றுவிட்டால் அதன் தொல்லையிலிருந்து தப்பிக் கொள்ளலாம் அல்லவா?”

“இல்லை..இல்லை! நான் ஒருபோதும் அதை விற்கமாட்டேன்”

உபாலிசைப் பொறுத்தவரை ஹந்தயா அவரின் வாழ்க்கையிலிருந்து பிரிக்கப்பட முடியாத பொருளாக இருந்தது. அவர் ஒரு வண்டிக்காரர். ஹந்தயா அவர் வாங்கிய இரண்டாவது வண்டியிழுவை மாடு. உபாலிஸ் தன்னையும் தனது மனைவியையும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் பராமரித்துக் கொள்வதற்குப் பலகாலமாக ஹந்தயாவே உழைப்புத்துணையாக இருந்தது.

“ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் வரும் ஹந்தயா உங்கள் பாதங்களை நக்கி நித்திரையைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஒவ்வொருநாளும் அதிகாலையில் அவர் அந்த மாட்டை வாடகை உழைப்பின் பொருட்டு வண்டில் நுகத்திலே பூட்டுவார். அந்த வாடகை வண்டி நான்கு பயணிகளைத் தாங்கிச் செல்லும் பொலோயா பாலத்துக்கு அருகிலே காலிக்குப்போகும் மூன்று பயணிகளை உபாலிசினால் நாளாந்தம் பெற்றுக் கொள்ளமுடியும். அவர்கள் ஒன்றில் வியாபாரத் தேவைகளுக்காகக் காலிக்குச் செல்வார்கள், அல்லது சொத்துரிமை சட்டவழக்குகள் தொடர்பாகக் காலி நீதிமன்றுக்குச் செல்வார்கள். காலை ஒன்பது மணிக்கு முன்னதாக உபாலிஸ் கடவத்தையை அண்மித்து விடுவார். அந்த இடமே அவர் பயணிகளை ஏற்றிச் செல்லும் அந்தம். கடவத்தைக்கு மேல் அவர் செல்வதில்லை. காலி நகரத்துக்குச் செல்வதற்குரிய அனுமதிப் பத்திரத்தை அவர் வைத்திருக்கிவில்லை. பயணவண்டி அனுமதிப் பத்திரத்தை வைத்திருப்போர் மட்டுமே காலி நகரத்தினுள் நாள் முழுவதும் வண்டி ஓட்டித் தொழிற்படலாம். அவர்களைப் போல் மேலதிக அனுமதிக்க கட்டணம் செலுத்தித் தொழில் செய்தல் பயனுள்ள முயற்சியாக உபாலிசுக்குத் தெரியவில்லை.

கடந்த இருபது வருடங்களாக சனி, ஞாயிறு நாட்கள் தவிர, ஏனைய நாட்களில் கடவத்தைவரை வண்டியை ஓட்டிச் செல்லல் உபாலிசின் நாளாந்த வழக்கமாயிற்று. அவருடைய நாளாந்த உழைப்பு இரண்டு ரூபாவுக்கு மேற்போனதில்லை. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஹந்தயாவை அவர் திறந்த வண்டியிலே பூட்டி தென்னை மட்டைகளை அல்லது கடல் முருகைக்கல்லை கிராமத்தவர்களின் தேவைகளுக்காக இழுத்துக் கொடுப்பார். பௌத்த சமய அனுட்டானம் நிகழும் பூரணை நாட்களில் ஹந்தயாவுக்கு சிறிய பார இழுவை வேலைகளைக் கூட அவர் வழங்குவதில்லை.

தனது பிள்ளைகளை அரவணைத்து செல்லம் கொடுப்பதிலும் பார்க்க உபாலிஸ் ஹந்தயாவுக்குக் கூடிய அரவணைப்புக் கொடுத்தார்.

மாட்டு உண்ணி பிடிக்காதிருக்கும் பொருட்டு மாதம் ஒரு முறை எண்ணெய் பூசி அதற்கு அவர் தேய்த்து விடுவார்.

ஹந்தயாவின் உரோமங்கில் மறைந்திருக்கும் ஒவ்வொரு மாட்டு உண்ணிகளையும் அவர் களைந்து விடுவார். மிகுந்த பொறுமையோடு சந்தடியின்றி பின் தொடரும் காட்டு விளையாட்டை மேற்கொள்ளும் தொல்குடியினரது செயற்பாட்டைப் போன்று அவரது நடவடிக்கைகள் மிகுந்த பெளவியமாக இருக்கும். தாய் தனது குழந்தையை அன்பு மிகுதியுடன் பேணுவது போன்று ஹந்தயாவை அவர் பராமரித்து வந்தார். ஒரு நாளாவது அவர் அதற்கு அடித்ததில்லை. ஹந்தயாவை வேகமாக ஓடவைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டால், தனது ஓட்டும் தடியைக் கீழே பதித்து அதன் பின்னங்கால்களினூடாக விதைப்பையை மெல்லவருடி, “விரைந்து ஓடு மகனே” என்பார்.

வேகமாக ஓடும்படி பயணிகள் வேண்டிப் பணித்தாலும் உபாலிஸ் அதனைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளமாட்டார். தமது கோரிக் கைக்குச் செவிமடுக்காதிருக்கும் உபாலிசை அவர்கள் கடிந்து கொள்வர். அப்போது புன்சிரிப்புடன் முன்னோக்கிச் சரிந்து ஹந்தயாவின் முதுகின் மீது கைவைத்து “விரைவாக ஓடு மகனே” என்று வேண்டிக் கொள்வார். கோபங்கொண்ட பயணிகளைச் சாந்தப்படுத்திக் கொள்ளும் வேண்டுகலை அடுத்து ஹந்தயா வேகமாகக் காலடிகளைவைக்கும். அதே வேளை உபாலிஸ் பயணிகளின் பதகளிப்பைச் சாந்தப்படுத்திக் கொள்வார்.

“சேர். நீங்கள் நேரத்தோடு நீதிமன்றுக்குப் போகவேண்டுமென காத்திருக்கின்றீர்கள் அல்லவா?”

“ஓ சரிதான் இன்று மாவட்ட நீதிமன்றில் எனது வழக்கு விசாரணைக்கு வருகிறது”

“போதுமான நேரமிருக்கு. எட்டுமணிக்கு முன்னதாக நான் உங்களைக் கடவத்தையில் சேர்த்துவிடுவேன்” அவர் கீழைவானத்தைப் பார்த்தார். “இன்னமும் ஆறரை மணிகூட

ஆகவில்லை”

கடந்த இருபது வருடகால வாழ்க்கை அனுபவம் வானத்தைப் பார்த்து அச்சொட்டாக நேரம் சொல்லும் திறமையை உபாலிசுக்கு வழங்கியது. உபாலிஸ் நேரத்தைப் பிழையாகச் சொல்வதும் பயணிகள் சட்டைப் பையிலிருந்து மணிக்கூட்டை எடுத்து நேரம் சரிபார்த்தலும் எப்போதாவது நிகழ்ந்திராத அருமையான சந்தர்ப்பங்கள் தான்!

சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த உபாலிசின் மனக்கோட்டையை அவரது மனைவி இடித்துத்தள்ளினார்.

“ஹந்தயா இப்போ வயதேறிக் கிழடாகிவிட்டது. அதை இலையான்கள் மொய்க்கின்றன. உண்பதற்குப் போதுமான உணவு அதற்குக்கிடைப்பதில்லை. எதுவித கவனமும் இன்றிக் கிராமத்து மக்கள் தமது வண்டிகளின் நுகத்தடியிலே பூட்டுகின்றனர். அதற்குத் தேங்காய்த் தீவனத்தைக் கொடுப்பதற்குக் கூட அவர்கள் எண்ணுவதில்லை. நாள் முழுவதும் மேய்ந்தாலும் அதனால் தன் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ள முடிவதில்லை. உடைந்து சிதைந்த வேலியின் நொருங்கக்கூடிய வளை தடிகளாக அதன் விலா எலும்புகள் புடைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றன.”

உபாலிசின் மனைவி தோட்டத்துக்குக் குறுக்காக நடந்து செல்லும் பொழுது ஹந்தயா தனது வாலை முதுகின் மேலாக வீசி உலுப்பியதைக் கண்டார்.

“மேற்கூறிய காரணங்களுக்காக அதனை விற்பது பிழையான செயல். எமது குடும்பத்தின் வாழ்க்கையைப் பராமரிக்கும் பொருட்டு அது கடந்த பன்னிரண்டு வருடங்களாக உழைத்துத் தந்திருக்கு. அதனால்தான் இன்று இந்த வாழ்க்கை எங்களுக்குக் கிடைத்துள்ளது”

உபாலிசின் சிந்தனைகள் பின்னோக்கி ஓடின. எட்டுமாதங்களுக்கு முன் உபாலிஸ் மயிரிழையிலே தப்பித்துக் கொண்ட நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்தது. கடவத்தையை நோக்கி அவர் தமது பயணவண்டியை ஓட்டிக்

கொண்டிருந்தார். வண்டியின் கீழமைந்துள்ள காந்தாங்கியின் மேல் வைத்திருந்த பாதங்கள் சறுக்கிவிட அவர் தடாரென வீதியில் விழுந்தார். நல்லகாலம் வண்டி தொடர்ந்து நகராதிருந்ததனால் அவது நெஞ்சின் மீது ஏறவிருந்த சில்லின் ஓட்டம் தவிர்க்கப்பட்டது. அவர் 'ஐயோ' என்ற ஓலத்துடன் விழும் சத்தம் ஹந்தயாவுக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அது ஓடுவதை உடனடியாக நிறுத்தி உயிரிழப்பு அவலத்திலிருந்து அவரைக் காப்பாற்றி விட்டது. ஆறு மாதங்களாக அவர் ஆறா நோவினால் அவதிப்பட்டார். இன்று கூட நிமிர்ந்திருக்கும் போதும் நடக்கும்போதும் அவருக்குத் தாங்க முடியாத நோ உண்டாகின்றது. கழிப்புத் தேவை ஏற்படும்பொழுது அவர் தமது கைத்தடியைத் தாங்கிப் பிடித்தவாறு நோவைத்தாங்கிக் கொண்டு நொண்டி நொண்டிக் கொல்லைப்புறம் செல்வார். அவரது மனைவியையோ, வேறுயாரையுமோ அவ்வேளையில் அவர் உதவிக்கு அழைப்பதில்லை. மனைவியையோ வேறுயாரையுமோ கழிப்புத் தேவைக்குத் தங்கியிராது ஏனைய கிராமத்தவர்கள் போன்று இருப்பதையே அவர் விரும்பினார்.

முன்னுள்ள தோட்டத்தில் அலைந்து நின்ற ஹந்தயா, உணவுதேடி கிராமத்து வீதியோரமாக தனது மேய்ச்சலை ஆரம்பித்தது.

“கடும் வரட்சியினால் ஹந்தயாவுக்கு மேய்ந்துகொள்ளப் புகிடைக்கவில்லை” என்றார் உபாலிசின் மனைவி. “காய்ந்துபோன இலைகளை அது சாப்பிடவேண்டியுள்ளது. அதையேனும் செய்யவிடாது கிராமத்துமக்கள் விரோதத்துடன் கலைத்து விடுகின்றனர். அதோ பாருங்கோ யாரோ அதைத் துரத்துகிறார்கள்.”

“அதை இழுத்துக் கொண்டு போக வேண்டாமென்று அந்த மனிதருக்குச் சொல்லுங்கோ” உபாலிஸ் மன்றாட்டத்துடன் வேண்டினார்.

கிராமமன்று வீதி நோக்கி ஹந்தயாவை இழுத்துச் சென்ற அந்த மனிதருக்குப் பின்னால் உபாலிசின் இளைய

மகள் ஓடினாள்.

“அந்தோ ஐயா, அந்தமாட்டைக் கொண்டுபோக வேண்டாம் என்று உங்களை எங்கள் தந்தையார் கேட்டுக் கொள்ளுகிறார்”

“ஏன் அதைச் செய்யக்கூடாது?”

“இன்றைக்கு அது மேய்ந்து கொள்ளட்டும். கடந்த நாலு நாளாக அதுக்கு தேங்காய்த் தீனிவாங்க எங்களிடம் காசு இல்லை”

“அதுக்குத் தேங்காய்த் தீனி நான் கொடுக்கிறேன். எனது தேங்காய் மட்டைகளை இன்று ஆற்றுக்குக் கொண்டு போக வண்டியை இழுக்க இந்த மாடு வேணும்”. என்று நடுத்தர வயது மதிக்கத்தக்க அந்தோ ஐயா சொன்னார்.

“தயவு செய்து வேறொருமாட்டைப் பாருங்கள் அந்தோ ஐயா”

“கடந்த இரண்டு மாதங்களாக ஹந்தயாவை எனது வண்டிலில் ஒரு முறையேனும் பூட்டவில்லை. திபனிஸ் தனது தென்னைமட்டைகளை ஏற்றுவதற்கு வாரத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று தடவை தனது வண்டியில் இந்த மாட்டைப் பூட்டுகிறான். கிராமத்திலுள்ள மற்றவர்களும் இதனை வேண்டியவாறு பயன்படுத்துகிறார்கள். தேங்காய்த் தீவனம் ஒரு புறமிருக்கட்டும் இந்தமாடு குடிப்பதற்கு அவர்கள் ஒரு துளியளவேனும் தண்ணீரைக் கூடக் கொடுப்பதில்லை”

அந்த மனிதர் ஹந்தயாவின் கழுத்தைச் சுற்றிக் கயிற்றுச் சுருக்குப் போட்டிருந்தார்.

“அந்தோ ஐயா, உங்களிடம் காசிருக்குத்தானே. அந்த வேலையைச் செய்ய வேறொரு மாட்டை வாடகைக்குப்பிடிக்க முடியாதா?”

“கட்டில்லாமல் ஹந்தயாவைக் கண்டபடி சுற்றித்திரிய விடுவதைப் பற்றி யுவானிஸ் எங்களைக் குறை சொல்லிறார். எதுவித கட்டணமும் இல்லாமல் அந்தமாட்டை யாரும்

பயன்படுத்துவதற்குத் தடையில்லை. அப்படி எல்லாரும் செய்வதால் தனது வண்டிப் பிழைப்பு இல்லாமல் போகிறது என்றும், பொருட்களை ஏற்றி இறக்கி வாழ்க்கையைக் கொண்டு செலுத்த முடியாமலிருக்கிறது என்றும் அவர் குற்றம் சுமத்துகிறார். ஏனெனில் கிராமத்தில் உள்ள எல்லாமக்களும் ஹந்தயாவைப் பொதுச் சொத்தாகக் கருதி தமது வண்டிகளிலே பூட்டி இழுக்கிறார்கள்.”

“இந்த மாடு உபாலிசினுடைய என்பது கிராமத்திலுள்ள எல்லாருக்கும் தெரியும். ஹந்தயாவைச் சேவைப்படுத்துவதால் வரும் நன்மை உபாலிசுக்குத்தானே வந்து சேரும்”

“எல்லா மக்களும் ஹந்தயாவைத் துன்புறுத்தும் பொழுது எவ்வாறு நன்மை ஏற்படும். தயவு செய்து உங்கள் வண்டியில் அதைப் பூட்ட வேண்டாம் அந்தோ ஐயா” - அவள் மன்டாடினாள்.

“இந்த மாட்டை ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள் விட்டுவிடுவன். முந்நாறு தேங்காய் மட்டைகளை மட்டும் வண்டியில் ஏற்றப் போகிறேன். இந்தா... இதை எடு” என்று அவர் பத்துச் சதக்குற்றியை அவளிடம் கொடுத்தார். “இரண்டு இறாத்தல் தேங்காய்த் தீவனத்தை வாங்கி இன்று பின்னேரம் அதுக்குச் சாப்பிடக் கொடு”

அந்தோ ஐயா மாட்டை உடனடியாக விட்டாலும் ஒருமணி நேரத்தில் அந்தக் கிராமத்திலுள்ள வேறுயாராவது அதைப் பிடித்து வேலை வாங்கிவிடுவார்கள் என்பதை அவள் முன்னைய அனுபவங்களால் அறிந்து கொண்டாள். வண்டியிலே பூட்டப்பட்டாலும் ஹந்தயா மேய்ச்சலில் ஈடுபடல் வழக்கம். வண்டி நிறுத்தப்பட்டதும் அது தனது தலையை நீட்டி வீதியோரப் புற்களை மேயத் தொடங்கும். நுகத்தடியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதும் ஹந்தயா தனது கால்களை மடித்து முதுகிழவர் வெற்றிலை மெல்லுதல் போன்று ஆகாரக் கவளத்தை அசைபோடும். அதன் அலகுகள் அரைக்கும் கற்கள் போன்று தொழிற்படல் தூரத்திலிருந்து

பார்க்கும் பொழுதே புலனாகும். புடைத்த அதனுடைய நரம்புகள் வீங்குதலும் சுருங்குதலுமாக இருக்கும். அவ்வாறு செய்யும் பொழுது திடீரென வாலை ஆட்டி, உதறிக்கொண்டு தலையைத் திருப்பி குறிப்பிட்ட இலக்குக்குக்குறிவைக்கும். அதன் உரோமங்களுக்குக் கீழேதாவும் கால்நடை இலையான் மாட்டின் கூரிய கொம்புகளுக்கு எட்டாத இடத்தில் நின்று அதனை நிலை குலைக்கமுயலும்.

நீண்டநேரம் ஓய்வெடுத்தல் அதற்கு ஒருபோதும் கிடைக்கப்பெறாத அனுபவமாகும். ஹந்தயா ஓய்வெடுப்பதைக் கண்டால் கிராமத்துச் சிறுவர்கள் சுற்றிவளைத்து அதன் முதுகில் ஏறிச் சவாரிசெய்ய முனைவார்கள். ஹந்தயா அதற்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனை எழும்பச் செய்வதற்காக விஷமக்காரச் சிறுவர்கள் அதன் கொம்புகளுக்கு நோவுண்டாக்கியும், மடிந்துள்ள அதன் கால்களை இழுத்தெடுப்பதற்கும் முயல்வர். அவற்றையெல்லாம் அது பொறுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் அதன் வால்களை இழுக்க முயன்றால் முசிக்கொண்டு எழுந்து கிட்டவுள்ள சிறுவர்களைக் குத்திப் பயமுறுத்தும். தள்ளினாலும் இழுத்தாலும் மட்டுமே அது எழுந்து நிற்கக் கூடிய ஏற்புடைமைகளைக் கொண்டுள்ளது. அதன் கரகரப்பான சத்தம் தாங்க முடியாததாக இருக்கும்.

வழமைக்கு முன்னதாக ஹந்தயா அன்று வருவதைக்கண்ட உபாலிசுக்கு மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் ஏற்பட்டது. வயிற்றை நிலத்தில் அழுத்தி ஓய்வெடுத்தவாறு இரை மீட்டித் தனது அலகுகளை ஆட்டிக் கொண்டு அந்த வயது முதிர்ந்த வண்டிமாடு முன் முற்றத்திலே காணப்பட்டது. அதைக் கண்டதும் தனது முள்ளந்தண்டு காயமடைவதற்கு முந்திய நினைவுகளை உபாலிஸ் மீள நோக்கினார். ஒவ்வொருவாரமும் அந்த மாட்டைக் கடல் நீரிலே குளிக்கச் செய்வார். அதன் முதுகிலுள்ள உண்ணிகளை எடுத்துக் கடலிலே வீசிவிடுவார். உபாலிசின் அந்த அரவணைப்பைக்

காணும் பொழுது ஹந்தயா சிலை போல நிற்கும். அதேவேளை தனது தலையை அவ்வப்போது திருப்பி உபாலிசைப் பரவசத்தோடு பார்த்துக்கொள்ளும் புலன் அற்றுப்பேச முடியாத ஒருவர் தமது பாசத்தையும், நன்றியையும் வெளிப்படுத்துவது போல அந்த நிகழ்ச்சி அமைந்திருக்கும். “நான் இல்லாத காலத்தில் இந்த வேலையை யார் செய்வார்கள்” என ஹந்தயாவைப் பார்த்து அவர் முணுமுணுத்துக் கொள்வார்.

அந்தோ ஐயா தந்த பத்துச் சதக்காசுக்கு உபாலிசின் மகள் உலர்ந்த தேங்காய் உணவை வாங்கினாள். ஒரு பெரிய மண்சட்டியில் அதைத் தண்ணீருடன் கரைத்துக் களியாக் கினாள். அதனை எடுத்துச் சென்று பலவீனப்பட்டுக்கிடக்கும் ஹந்தயாவின் முன்வைத்தாள். அதனுள் தலையை அமிழ்த்தி சத்தத்துடன் உறுஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கியது. தலையை மேலெடுக்கும் எண்ணங்கூட அதற்குவரவில்லை. திடீரென உதறியவாறு அது தலையை வெளியே இழுத்து மூசியது. அதன் முகத்தோடும் மூக்கோடும் ஒட்டியிருந்த தீவனத் துணிக்கைகள் அவளின் சட்டையிலும், அந்த மாட்டின் முதுகிலும் வீசப்பட்டன.

“தேங்காய்த் தீவனத்தை உனக்குத் தந்ததுக்குப் பதிலாக இதை எனக்குத் தந்தாயா?” என்று கூறிக்கொண்டு அவள் அதன் கன்னத்தை மெதுவாகத் தட்டினாள்.

மீண்டும் ஒருமுறை ஹந்தயா தனது தலையை அந்தத் தேங்காய்த் தீவனக் கூழுக்குள் அமிழ்த்தித் திடீரென வெளியே இழுத்தது. மீண்டும் கூழைக் கொப்பளித்து வெளியே வீசியது. அந்தப் பெண்பிள்ளையின் மீதும் வீசப்பட்டது. மீண்டும் ஏதோ நோக்கத்துடன் தலையைச் சாய்ந்து அமிழ்த்தியது.

“முதுமை விழுந்த ராஸ்கல் என்மீது இலக்குவைக்கப் போகிறாயா” என்று சொல்லிக் கொண்டு உபாலிசின் மகள் ஓடிப்போய் ஒரு தடியை எடுத்துக் கொண்டுவந்தாள்.

“ஆதரவற்ற நிலையில் இருக்கும் பொழுது பயந்தாங்கொள்ளியான ஓர் ஆடும் முட்டி இடிப்பது போல தனது முகவாய்க்கட்டை உராசிக் காட்டும்” என்று அவள் மாட்டைக் கடிந்து ஏசிக் கொண்டாள்.

“மகளே அதனை அடிக்கவேண்டாம்” உபாலிஸ் சத்தமிட்டார். “உங்களை இலக்கு வைத்து அது செய்யவில்லை. மாட்டிலையான் ஒன்று அதைக் குத்திவிட்டது. உங்களைக் கண்டதும் தலையைத் தாழ்த்தி மாட்டிலையானை இலக்குவைத்தது.”

அன்று நடுநிசிக்கு சிறிது முன்னதாகக் கனமழைபெய்யத் தொடங்கியது. முன்கதவைத் திறந்த உபாலிசின் மனைவி அவரோடு பேசத் தொடங்கினார்.

“உள்ளுக்கு வாங்கோ. வெளியே கடும்குளிராகவுள்ளது. இரவு முடியும் வரை வீட்டுக்குள் படுத்திருக்கலாம்”.

“இல்லை எனக்குக் குளிர் தெரியவில்லை. வெளியே படுத்து எனக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. வீட்டுக்குள் படுத்தால் நித்திரைவராது”

“குளிர்காற்று உங்களுக்கு நல்லதல்ல. தயவு செய்து உள்ளே வந்து படுத்துக் கொள்ளுங்கோ. உங்களுக்கு நித்திரை வராவிட்டாலும் பரவாயில்லை. குளிர் பிடிக்காமலிருந்தால் நல்லது”.

உபாலிஸ் உள்ளே வராததால் அவரது மனைவி ஒரு சொர சொரப்பான போர்வையைக் கொண்டுவந்து அவரின் கழுத்திலிருந்து கால்வரை போர்த்துவிட்டாள்.

“உங்களுக்கு நெஞ்சுநோ வந்து நாலு மாதங்கள் கூட ஆகவில்லை. உள்ளூர் வைத்தியர் உங்களை நாங்கள் நன்கு பராமரித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னவர். வீட்டுக்குள் வந்து படுத்துக்கொள்வது உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது என்று நான் நம்புகிறேன்” என்று பதகளிப்புடன் உபாலிசின் மனைவி சொன்னார்.

“இல்லை, நான் சரியாய் இருக்கிறேன். நீங்க படுக்கைக்குப் போங்கோ. எனக்கு இதமாகவும் சுகமாகவுமிருக்கு. இப்ப என்னைச் சுற்றிப் போர்வை இருக்கு”.

உரத்து வீசி ஊடறுத்துவந்த நடுநிசிக்காற்று மரங்களிலே பட்டுத் தேய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஊர்சுற்றி நாயொன்று விறாந்தையிலே தொற்றி ஏறும் சத்தம் உபாலிசுக்குக் கேட்டது. அந்த வீட்டுக்குள் கிராமத்து நாய்களை அனுமதிப்பதில்லை. ஆனால் அதைத்துரத்திக் கலைப்பதற்கு உபாலிசுக்கு மனம் வரவில்லை. அந்த நாய் தனது உடலை அசைத்துக் காதுகளை ஆட்டியது. அது தலையையும் கால்களையும் வால்களையும் அசைத்து சுருங்கி இறுகி தனது உடலுக்குச் சூடேற்றிக் கொள்வதையும் உபாலிஸ் தனது மனக்கண்ணால் பார்த்தார். நேரத்துக்கு நேரம் அது முனகி ஒலிப்பதை அவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

கூரை மற்றும் சுவர்களை உடைத்தும் மரங்களைப் பெயர்த்தும் ஆயிரமாயிரம் சவுக்குகளை வீசி அடித்தாற்போல வீசும் புயலின் ஓலம் உபாலிசுக்குக் கேட்டது. அந்த நிசியில் வீசிய இடியும், மின்னலும், சூறைக்காற்றும் கும்மிருட்டும் உபாலிசுக்குப் பயத்தைத் தரவில்லை. அவர் நோய் வாய்ப்படுவதற்கு முன்னரே வீட்டு விறாந்தையிற் படுத்துறங்குதல் நீண்டகாலப் பழக்கமாகிவிட்டது. பாதுகாப்புக்கருதி அன்று அவர் அந்த வீட்டின் புறத்திலிருந்து பின் புறத்தங்கலுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அதிகாலையை எதிர்பார்த்துக் கட்டிலிலே தங்கியிருந்தார்.

அதிகாலை வந்தது. உபாலிஸ் மீண்டும் வெளிவிறாந்தைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். காலை வெளிப்போடு அங்குவந்த ஹந்தயா வழமை போல் உபாலிசின் கால்களை நக்கியது. உபாலிசின் வழமையான உபசரிப்புக்கிடைக்காத விடத்தும் அது தொடர்ந்து நக்கிக் கொண்டிருந்தது. பின்னர் விறாந்தைக்கு மேலேறி உபாலிசின் தலையையும் கைகளையும் நக்கியது. தொடர்ந்து உபாலிசின்

கன்னங்களை நக்கியது. மூடியிருந்த முன் வாயிற் கதவைப்பார்ப்பதற்கு முன்னதாக உபசரிப்புத்தராத உபாலிசிசை ஒரு முறை சோகத்துடன் பார்த்தது.

ஹந்தயாவின் குளம்பு ஒலியால் நித்திரை விட்டெழுந்த உபாலிசின் மனைவி முன்கதவைத் திறந்து கால்களை வெளியில் வைத்தார்.

மண்ணின் மணமும் சில்லெனக் குளிர்ந்த காற்றும் அவரது மூக்கைத்துளைத்தன. பறவைகள் தமது நனைந்த சிறகுகளை வீசியடித்தல் போன்று, நனைந்து வீங்கிய மரங்களின் சலசலப்பு எழுந்தது.

காகங்கள் கரைதலும் பறவைகளின் ஒலிப்பும் உள்ளீடற்ற தனித்த சோகக் குரல்களாகத் திடீரெனத் தோன்றின. ஆபத்துக்குள்ளாகித் துன்பத்திலே தத்தளிக்கும் விலங்கு போன்ற நிலைக்குத்தள்ளப்பட்ட ஏக்கத்திலே கணவரின் படுக்கையை அண்மித்து நோக்கினார். அசைவற்று மரணமாகிய அவரின் உடற் கோலத்தைக் காணலானார். உபாலிசின் மனைவியின் கண்கள் சோகமும் கவலையும் மிகுந்ததாகத் திரும்பின- “அப்போய்”.

05 - பணம்

வீதியோரம் நிமிர்ந்திருக்கும் சிறிய வீடுகள் முகம் பார்த்து எதிரெதிராக வரிசையில் குந்தியிருந்து சல்லாபிக்கும் பெண்களின் நிரையை நினைவூட்டின. எனது மனைவியுடனும் சிறிய குழந்தையுடனும் வலப்புறமாகவுள்ள கடைசி வீட்டில் நான் வசித்து வந்தேன். வேலையை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பும் வேளை அந்த வீதியையும் வீடுகளையும் நோக்கும் பொழுது எனக்கு மகிழ்ச்சி எழுவதில்லை மறுபுறம் செல்லெணா வெறுப்பே தோற்றம் பெறும். நான் சுற்று முற்றும் காணும் அழுக்கான தோற்றத்துக்கும் எனது அந்த மன உணர்வுக்கும் எது விதசம்பந்தமுமில்லை.

யன்னலூடாக வெளிவந்த வெளிச்சம் எனது குழந்தையின் இங்கித ஒலிப்பை நினைவூட்டி உணர்வுகளைப் புல்லரிக்கச் செய்தது. என்னிடமிருந்த வெறுப்புத்தணிந்து அமைதியும் சாந்தமும் ஒத்துணர்வும் கொண்ட உணர்வுகள் மேலோங்கின.

“மகனே அருந்து நன்றாக அருந்து”

எனது மனைவியின் குரல் கேட்க எனது நடை விரைந்தது. அரைவாசி திறந்திருந்த கதவின் வழியாக நான் வீட்டுக்குள் நுழைந்து எண்ணெய் விளக்கை காற்று அணைக்காதிருக்க உடனடியாகக் கதவை மூடினேன். நோய்வாய்ப்பட்ட எனது மகனது படுக்கைக்கு அருகே கையிலே கஞ்சியுடன் மனைவி அமர்ந்திருந்தாள். என்னை மிக்க கோபத்துடன் பார்த்தாள், எனது வலக்கரத்தை ஊன்றிக் கொள்வதற்கு ஏற்றவாறு கதிரையை இழுத்து விட்டுக்

கொண்டேன். கிண்ணத்தைத் தரையில் வைத்து விட்டு மனைவி ஆத்திரத்துடன் ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். எனது அனுதாபமும் ஒத்துணர்வும் வரண்டு காயத் தொடங்கி விட்டது. கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு குழந்தையின் சுகத்தை விசாரித்தேன்.

“குழந்தை அரிசிக்கஞ்சியை விரும்பவில்லை போலும்”

“குழந்தைக்கு அது விருப்பமில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும் தானே” அவள் ஏளனத்துடன் சொன்னாள்.

“எங்களுக்கு நோய் வரும் பொழுது, விருப்பமில்லாவிட்டாலும் அரிசிக் கஞ்சியைத்தான் குடிக்க வேண்டும்”

“கடந்த இரண்டு நாட்களாக அவன் கஞ்சி குடிக்க வெறுப்புக் காட்டுகிறான். அவன் மோல்ட் மாப்பாலைக் கேட்கிறான். தகப்பன் குடிப்பதற்குப்பணத்தைச் செலவு செய்தால் குழந்தைக்கு எப்படிப் மோல்ட்மாப் பாலை வாங்குவது?”

“நான் குடித்து வயிற்றை நிரப்பவில்லை. எனது நண்பன் ஒருவன் ஒரு கிளாஸ் பியரைக் குடிக்கும்படி வற்புறுத்தினான். “எவ்வளவு குடித்திருக்கின்றீர்கள் என்பதைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது. உங்கள் சினேகிதரோடு சேர்ந்து குடித்துவிட்டு வீட்டுக்குத் தள்ளாடிக் கொண்டு வருகிறீர்கள்”

“கோபச் சுவாலை பொங்காமல் தவிர்த்துக் கொள்வதற்கு, எதுவித நோக்கமுமின்றி சமையலறைப் பக்கம்போனேன். நான் சாப்பாட்டை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் அடுப்பு அணைந்து வெறுமையாய்க் கிடந்தது. பானைக்குள் சமைத்த சாதத்தையோ கறிகளையோ காணவில்லை.

சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்தபடி “ஏன் சமைக்கவில்லை” என்று நான் உளறினேன்.

“சமைப்பதற்கு அரிசியை எங்கே பெற்றுக் கொள்வது?”

கிண்ணத்தைத் தரையில் வைத்து விட்டு மனைவி
ஆத்திரத்துடன் ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

“நேற்று நான் கொண்டு வந்த அரிசியில் சிறிது மிச்சம் கட்டாயம் இருந்திருக்கவேணும்”

குசினிக்குள் சென்று அரிசி போட்டுவைக்கும் பானைக்குள் கையை உட்செலுத்தினேன். அதற்குள் அரைப் படிக்குமேல் அரிசி இருந்தது. எனது செயல் மனைவிக்கு மேலும் கோபமூட்டியது.

“அரிசியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு எவ்வாறு சமைப்பது மற்றப் பொருட்களை நான் எங்கே வாங்குவது? நீங்கள் நல்லாக் குடித்துவிட்டு பசிக்குச் சாப்பிட மட்டும் வீட்டுக்கு வருவீர்கள் அவள் கோபத்துடன் ஈட்டிபோல் பாய்ந்து எனது முகத்துக்கு நேரே கைகளை வீசி அசைத்தாள். குடித்துவிட்டு வெட்கமில்லாமல் மிருகம் போல் வருகிறீர்கள்” அன்றொருநாள் நிகழ்ந்த அந்த ஏச்சு என்னில் ஆழப்பதிந்தது. அன்றிலிருந்து குடித்து விட்டு நான் வீட்டுக்கு வந்ததில்லை.

“வாயை மூடு கோபத்துடன் நான் கத்தினேன்”

“நீங்கள் எனது வாயை மூட முடியாது. நீண்டகாலமாகவே நான் வாயை அடக்கி வேதனையுடன் வாழ்ந்து வருகின்றேன்”.

“வேதனையுடன் மௌனமா?” நான் வியப்புடன் ஏளனமாகச் சொன்னேன். நான் வேலை செய்து களைத்து வீட்டுக்கு வரும் போது உனது சுடு சொல்லாலும், சண்டைப்பிடித்தலாலும் என்னை வரவேற்பாய். அது தான் உனது மௌனத்தின் வேதனையா?”

“வேலையால் களைத்த நீரா? மதுபானக் கடையிலிருந்துதான் களைத்தீர்கள். நாலுகாலால் தவமும் நிலைக்கு வரும் பொழுது தான் மதுபானக் கடையை விட்டு வெளிவருவீர்கள்.

“நாலுகாலில் தவழ்வதா” கத்திக்கொண்டு விளாசி ஓர் அடி விட்டேன். அவள் நிலத்தில் வீழ்ந்து விம்மி விம்மி அழுதாள். நான் கோபத்துடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினேன்.

மனைவியாலே தூண்டப்பட்ட கோபத்துக்கிடையே

ஆதரவற்ற எனது குழந்தையை எண்ணிமனம் குழப்பமடைந்தது. எனக்குக் குற்றவுணர்ச்சி மேலோங்கியது. அது மனைவி மீதுள்ள கோபத்தை மேலும் தூண்டியது. எனது நண்பர் ஒருவரிடம் கடன் வாங்கி ஒரு போர்த்தல் மோல்ரட் பால்மாவை வாங்குவதென்று தீர்மானித்தேன்.

நகரத்திலே பெரிய பொழுது போக்குக்கிளப்பின் வாசலுக்கு வந்தேன். அங்கு பணிபுரியும் நண்பர் ஒருவரைத் தேடினேன். அவரிடமிருந்து ஐந்து ரூபா கடன் வாங்கலாம் என எண்ணினேன். கிளப்புக்குவரும் வசதியானவர்களிடமிருந்து அவன் ரிப்ஸ் ஆக சுமார் ஐந்து ஆறு ரூபா பெற்றுக் கொண்டு வழமையாக வீட்டுக்குத் திரும்புவான்.

கிளப் அங்கத்தவர்களும் அவர்களின் நண்பர்களும் மூன்று நான்கு பேர்கள் கொண்ட குழுக்களாக உள் மண்டபத்தில் உல்லாசமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். அதிகமானோர் சீட்டாட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மற்றவர்கள் சிரித்துக் கொண்டும் பேசிக் கொண்டும் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். எனது நண்பர் தியோனிஸ் அவர்களிடையே அங்கு மிங்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனது கவனத்தை என்னால் ஈர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அங்கு வேலை செய்யும் அவன் வாயிலுக்கு வரும்வரை நான்காத்திருந்தேன். காவலர்கள் நின்றமையால் என்னால் பின் வழியாகவும் உட்செல்ல முடியவில்லை. சில நேரங்களுக்குப் பின்னர் மதுவிற்பனை இடத்தைச் சுற்றினேன். ஏழுபேர் அங்கிருந்த வண்ணம் சிரித்துக் கொண்டும் பகிடி அளந்து கொண்டும் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். தியோனிஸ் மேசை அருகில் வந்து ஒரு தட்டத்தில் ஒரு விஸ்கிப் போத்தலை எடுத்த வண்ணம் விறாந்தை வழியாக பூந்தோட்டத்திற்குள் சென்றான். அவனுக்குச் செய்தி அனுப்புவதற்கு என் அருகேயாரும் இருக்கவில்லை. வாயிலிலே நிறுத்தியிருந்த காரில் ஏறுவதற்கு முன்னதாக கிளப்பிலிருந்து வெளியே வந்த இரண்டு மனிதர்கள் ஏதும் பேசாது என்னை நோக்கினார்கள்.

“ஒன்பது மணிக்கு முன்னதாக நான் சென்று விட வேண்டும். எனது மனைவி என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்”

அவர்களில் ஒருவன் பேசியது எனது காதுகளில் விழுந்தது. காரின் இருக்கையில் இருந்தபடி அதனை இயக்குவதற்கு முன்னதாக மற்றவர் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்தார். அவர்கள் காரில் வெளிவாயிலுக்குச் செல்வதற்கு முன்னதாக இரண்டு பெரிய மூடிய வண்டிகள் அங்கு நுழைந்தன. அவற்றிலிருந்து இறங்கிய ஏழுபேர் கொண்ட கூட்டம் மதுபான சாலைக்குள் நுழைந்தது. சிறிது நேரத்துக்குப் பின்னர் அவர்கள் சூதாட்ட இடத்துக்கு நடந்து சென்றனர்.

மதுபானத்தை அருந்தியபடி மகிழ்ச்சியுடன் சூதாடினர். இந்த உலகம் பற்றிச் சிந்திக்காது மெய்மறந்து சூதாடினர். வீடு திரும்பிய மனைவிமார் சண்டை பிடிக்கத்தயாராக இருக்கையில் எப்படி அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றார்கள்? அதற்குரிய விடை எனக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருந்தது.

கசங்கிய உடையணிந்திருந்த ஒருவர் மதுபான சாலையிலிருந்து வெளியே வந்து என்னைப் பார்த்தபடி வாயில் கேற்றை நோக்கித் தோட்டத்தின் வழியாக நடந்து வந்தார்.

“மென்டிஸ் நீ இங்கு என்ன செய்கிறாய்?” அவரது முகத்தை வெளிச்ச நிழலிலே கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அவர் குரலிலிருந்து யாரென அறிந்து கொண்டேன். கருமை ஆங்கிலேயர் என்று அழைக்கப்படும் அவர் நான் பதில் சொல்வதற்கு முன்னதாக எனது இடது தோள்களைப் பற்றி மெதுவாக அசைத்தார்.

“இரவு நேரத்தில் ஏன் இங்கு வீணாக நின்று அலைகிறாய்?”

அவரைப் பற்றி அறிந்த என்னைப் போன்ற தொழிலாளர்கள் ஒரு விசித்திரமானவர் என்றே எண்ணினர். தனது பூர்விகம் பற்றியோ எங்கு போகிறார் வருகிறார்

என்பது பற்றியோ அவர் யாதொன்றும் அறியாதவர். கரிய ஆங்கிலேயர் என்று நாங்கள் பட்டம் வைத்ததற்குக் காரணம் அவர் எப்பொழுதும் சிங்கள மக்களையும் அவர்களின் பெருமை மிக்க பண்பாட்டையும் தாக்கிப் பேசி வருதலாகும். அதேவேளை அவர் ஆங்கில மக்களின் வாழ்க்கை முறைபற்றி கடுமையாகப் பேசிக் கொள்வதையும் அவர் அறிவார். முதலாளிகளையும் அவர் கண்டித்துப் பேசுவார். அவ்வாறே தொழிலாளர்களை விமர்சிக்கும் பொழுது அவர்களுக்கு எதிராகத் தருக்க பூர்வமாகப் பேசுவார். அவ்வாறே தொழிலாளர்கள் பெரிய முதலாளிகளுக்கு எதிராகப் பேசும் பொழுது, அவர் முதலாளிகளுக்குச் சார்பாகவும் தொழிலாளருக்கு எதிராகவும் பேசுவார்.

நான் மனைவியுடன் சண்டை போட்டு வீட்டை விட்டு இங்கு வந்தமை பற்றியும் நோய்வாய்ப்பட்ட மகனுக்கு மோல்டர் பால்மா வாங்குவதற்கு ஐந்து ரூபா கடன் வாங்க வந்த நோக்கம் பற்றியும் சொன்னேன்.

“ஓ! நீ மனைவியுடன் சண்டை போட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறாய்! வா வா மடையா என்னுடன்”

அடைக்கல இல்லம் என்ற மதுபானச் சாலை வீதிக்கு மறுபுறம் இருந்தது. அவர் என்னை அங்கு அழைத்துச் சென்று இரண்டு கிளாஸ் ஜின் மது பானத்தை வாங்கி ஒன்றை என்னிடம் தந்தார்.

“உன் மனைவி உன்னைப் பேசமாட்டாள்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர் பானத்தை தனது வாய்க்குக் கிட்ட கொண்டு சென்றார்.

“அவள் என்னை ஏசமாட்டாள் என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று மறுவார்த்தை சொல்லிக் கொண்டு ஜின் மதுபானத்தை வாயுள் செலுத்தினேன்.

தனது விரலைத் தலையில் வைத்தபடி “முளையுள்ள மனிதா முளையுள்ள மனிதா” என்று சொல்லிக் கொண்டு சிந்தித்தார்.

அந்த கரிய ஆங்கிலேய மனிதர் முளைசாலி என்பது எங்களுக்கு மட்டுமல்ல படித்த பெரிய மனிதர்களுக்கும் தெரியும். ஆனால் சிங்கள மொழியில் ஒரு பழமொழி உண்டு. எந்தப் படித்தவரானாலும் ஒருதனிப் பலகையால் ஆன பாலத்தைக் கடக்க முடியாது என்பது அந்தப் பழமொழி அவருக்கு மனைவி உற்றார் உறவினர் யாருமில்லை. ஒரு நாள் ஒரு பெரும் பணக்காரருடன் தங்கியிருப்பார் மறுநாள் ஒன்றுமில்லாத ஒருவருடன் தங்கியிருப்பார் சில வேளைகளில் அவர் நோக்கமின்றி இரவு வரை குளித்துவிட்டு, யார் அன்றைக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுடன் சென்று விடுவார். விலைமாதருடன் கூடச் சென்று விடுவார். சிலநாட்களில் அவர் கொழும்பிலுள்ள பெரும் உல்லாச விடுதிகளிலும் சாப்பிடுவார். வேறு சில நாட்களில் அவர் ஏழை நிக்சோ இழுப்போர் சாப்பிடும் இடங்களில் இருந்தும் சாப்பிடுவார்.

சாதகமானது, பாதகமானது சார்பானது எதிரானது போற்றுதல் தூற்றுதல் என்ற அனைத்தையும் அவர் சமனாகவே நோக்குவார். பணத்திலும் அவருக்கு அக்கறை இருக்கவில்லை. ஆனால் வறுமையாகவும் அவர் இருந்ததில்லை. ஒரு ரூபா அவர் இருந்தாலென்ன அதிக பணம் இருந்தாலென்ன அவர் ஒரேவிதமான திருப்தியே பெற்றுக் கொள்வார்.

“அட மனிதா! உனது பிரச்சினைக்கு உனது மனைவி காரணமில்லை” என்று அந்தக் கரிய ஆங்கிலேயர் சொல்லிக்கொண்டு என்னுடன் தவறணையை விட்டு வெளியே வந்தார்.

“அப்படியென்றால் நான் தான் பொறுப்பா” என்று நான் ஏழனமாகச் சொன்னேன்.

“இல்லை உன்மீதும் குற்றம் சொல்ல முடியாது”

“நான் குடிப்பதால் பிரச்சினை எழுந்ததா? எனக்குத் தெரியும் குடிப்பது கூடாதென்று”

“மடையா” என்று சுருக்கென்று பதில் சொன்ன அவர் “அந்தக் கிளப்பிலே நீ பார்த்த எல்லாரும் நன்றாகக் குடித்து மகிழ்கிறார்கள். அவர்கள் வீடு சென்றதும் மனைவிமார் அவர்களுடன் சண்டையிடுவதில்லை”

“அந்தப் பெரும் மனிதர்களின் மனைவிமார் நன்கு படித்தவர்கள்” என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

“மடையா!” சிரித்துக் கொண்டு அந்தக் கரிய ஆங்கில மனிதர் சொன்னார் “படிப்புக்கும் அதற்கும் தொடர்பில்லை. அவர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கும் மனைவிமாருக்கும் கேட்டதையெல்லாம் கொடுக்கின்றார்கள். குழந்தைக்குச் சுகமில்லை என்றால் அந்தப் பெண்கள் மருந்துக்குக் கணவரை எதிர்பார்த்து நிற்பதில்லை. அவர்களுக்குத் தேவையான பணத்தையும் பொருள்களையும் கணவர்மார் திருப்தியாகக் கொடுத்து விடுகின்றார்கள்”

“எங்களைப் போல ஏழைகள் அப்படிப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது”

“நீங்கள் அவ்வளவு மடையன் அல்ல. உனது மனைவியையும் பிள்ளையும் பராமரித்துக் கொள்வதற்கும் குடித்துமகிழ்வதற்கும் உன்னால் உழைக்க முடியும்.

மடைத்தனமான அந்தக் கரிய ஆங்கில மனிதனுடன் கதைப்பதிலே பயனில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டு நான் மௌனமாக நடக்கலானேன்.

“நீ எங்கே போகிறாய்?” என்று அவர் கேட்டார்.

“நான் மனைவியுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தேன். எனது பிள்ளைக்கு ஒரு போர்த்தல் மோல்ரட் பால்மா வாங்குவதற்குப் பணம் வாங்க நான் வந்தேன். எனது நண்பன் தியோனிஸ் என்பவனைச் சந்தித்து ஐந்து ரூபா கடன் பெறலாம் என நான் அவ்விடத்திலே சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன்”

“ஒரு போர்த்தல் மோல்ரட் பாலை மட்டுக் கொண்டு

222780

சென்றால் குடும்பத்தின் மற்றத் தேவைகளை யார் பார்ப்பார்கள். அவள் உன்னுடன் சண்டைக்கு வருவாள் நீ அவளை அடிப்பதுடன் அது முடிவடையும். வீட்டுக்குப் போகும் போது வெறுமனே மோல்ரட் மாப்பாலுடன் மட்டும் போகாதே. சமைப்பதற்குரிய பொருட்களுடனும் உனது மனைவி அணிவதற்குரிய உடையைப் பரிசாகவும் எடுத்துச் செல்”

“அவற்றுக்குப் பணத்துக்கு நான் எங்கே போவது?” கோபத்துடன் கேட்டேன்.

“நீ விரும்பினால் நான் செட்டியாரிடம் உனக்குக் கடன் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஒரு வாரத்திலே அல்லது மாதத்திலோ தவணை முறையில் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கலாம். ஆனால் வட்டிதான் கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கும்.

“பரவாயில்லை. அந்தக் கடனைப் பெற தயவு பண்ணுங்கள்”

அந்தக் கரிய ஆங்கிலேயர் என்னைச் செட்டியார்களுக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஒரு சிறிய பெட்டிக்குப் பக்கத்தில் விரிக்கப்பட்ட பாயில் அந்த இளஞ்செட்டியார் சப்பாணி கட்டி இருந்தபடி எண்ணெய் விளக்கு வெளிச்சத்தில் ஏட்டுச் சுவடுகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவர் அந்தக் கரிய ஆங்கிலேயரை ஆர்வத்துடன் வரவேற்றார்.

“மென்டிசுக்கு ஐம்பது ரூபா கடன் கொடுங்கள். அவர் மாதத் தவணையில் அதைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார்”.

“நீங்கள் சொன்னால் அருக்கு நான் நூறு ரூபாவைக் கூடக் கொடுப்பேன்”. செட்டியார் சொல்லிக் கொண்டு என்னை இருக்கச் சொன்னார். கால்களை மடித்தபடி அவருக்கு எதிராக நான் உட்கார்ந்தேன். நான் எனது பெயரையும் விலாசத்தையும் எழுதி ஒரு தபால் முத்திரையின் மேலே கையெழுத்திட்டேன். அந்த நோட்டீன் பின்புறத்தில் கரிய ஆங்கில மனிதர் கையெழுத்திட்டார். அதன் பின்பு செட்டியார் அவரிடத்து முப்பத்து இரண்டு ரூபாவைக் கொடுக்க அவர் அதனை

என்னிடம் கையளித்தார். அந்த வருஷத்துக்குரிய வட்டியாக செட்டியார் பதினெட்டு ரூபாவை எடுத்துக் கொண்டார்.

செட்டியார் கடையை விட்டுவெளிவரும் பொழுது ஐந்து ரூபா நோட்டை எடுத்து கரிய ஆங்கிலேயருக்கு நீட்டினேன்.

“எனக்கு காசு வேண்டாம்” அவர் கோபத்துடன் சொன்னார்.

“தயவு செய்து எடுங்கோ” நான் பிடிவாதமாகச் சொன்னேன்.

“எனக்கு இப்ப வேண்டாம். தேவை வரும் பொழுது கேட்பேன்”

“அப்போது கொடுப்பதற்கு என்னிடம் காசு இருக்காது”

“பரவாயில்லை”

“ஒரு நிமிஷம் நிறுத்து”

“உனக்காக நான் இங்கு வரவில்லை” என்று கரிய ஆங்கிலேயர் சொல்லிக் கொண்டு பாய்ந்து சென்று ஓடும் டிராம்காரில் ஏறிக் கொண்டார்.

வேண்டிய பொருட்களை எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு நான் வீட்டுக்குப்போனேன். நான் நடந்து வந்த வீதியோரக் கடைகளின் வண்ண வெளிச்சங்களில் விதம்விதமான பொருட்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. விலையுயர்ந்த சேட்டுகள், பாதணிகள் பட்டாடைகள் முதலியவற்றின் அழகை மின்வெளிச்சம் மேலும் மெருகூட்டியது. இரத்தினங்கள் பதித்த நகைகள் காட்சிக்குவைக்கப்பட்ட கடையின் முன் நான் நின்றேன். ஒருகணம் அங்கு நின்று ஜொலிக்கும் நகைகளைப் பார்த்தேன். எனது மனைவிக்கு ஒரு கழுத்து அட்டியல் அல்லது ஒருகாதணி என்பவற்றைக்கொடுத்தால் அவள் மிக்க உயர்வுடன் கடவுளாக என்னைப் பாராட்டுவாள்.

அந்தக் கடைக்குள் யாரும் இருக்கவில்லை. மனிதரில்லாத அந்தத் தெருவை நான் மேலும் கீழும் பார்த்தேன். அந்த நகைகளை மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்தேன்.

என்னைப் பயம் சூழ்ந்து கொண்டது. உடனடியாக எனது நடையை விரைந்து தொடர்ந்தேன். பக்கத்து வீதியால் திரும்புவதற்கு முன்னதாக ஒருமருந்துக் கடையையும் ஒரு மதுபானக் கடையையும் கடந்து சென்றேன். விதம்விதமான வெளிநாட்டுக் குடிவகைகள் அந்த மதுபானக்கடையில் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. நான் ஒருகணம் குதூகலம் அடைந்தேன். அதேவேளை மனக்கசப்பும் அடைந்து கொண்டேன். யாருக்காக இவை அடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த விலையுயந்த பொருட்களை யார் வாங்கப் போகிறார்கள்?

கிராமத்து வைத்தியரிக்கு உப்பிடப்பட்ட அரிசிக் கஞ்சியின் முக்கியம் தெரியும். ஆனால் குழந்தைகள் அதனை விரும்புதல் இல்லை. பணக்காரர் ஒருவர் கிராமத்து வைத்தியரின் அரிசிக் கஞ்சியை ஆதரித்துப் பேசுவார் அவர் ஒரு கஞ்சத்தனம் உள்ளவராக இருந்தால் மட்டும் அதனைக் குடிப்பார் அல்லாவிடில் குடிக்கமாட்டார். வெளிநாட்டு உணவுப் பொருட்களின் விற்பனை அதிகரித்துள்ள நிலையில் பல பணக்காரர்களும் படித்தவர்களும் பாரம்பரியமான முறையிலே காய் கறிகளைச் சமைத்துச் சாப்பிடுதலும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியுள்ளது.

நான் வீட்டை அடைந்ததும் அண்டை அயலவர்கள் சாப்பிட்டு விட்டு நித்திரைக்கு ஆயத்தமானார்கள். வீட்டில் அடுப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அது என்னை வரவேற்றது. சமையல் அறைக்குள் மன நிறைவோடு நான் நுழைந்தேன். வெந்து கொண்டிருந்த சோறும் சமைத்த மரக்கறியும் எனது பசியைத் தூண்டின.

மனைவி என்ன சொன்னாலும் அவற்றை மௌனமாக ஏற்பது என்று நான் முடிவு செய்தேன். மேசைமீது மோல்ரட் பால்மா போர்த்தலை வைத்தேன். நான் கொண்டுவந்த அரிசி, மிளகாய், கறிச் சரக்குகள் அறக்குளா மீன்கருவாடு முதலியவற்றுடன் சமையல் அறைக்குச் சென்றேன். நான் கொண்டு வந்த அழகிய துணியை மனைவியிடம்

கொடுத்தேன். அவற்றை வாங்கிக் கொண்ட அவள் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். அவள் கண்களிலே நீர் ததும்பியது. தனது அன்பை மூடி மறைத்து கோப வெளிப்பாட்டுடன் பார்த்தாள்.

குழந்தை எழுந்து விம்மியது.

“அரை மணிக்கு ஒரு தடவை குழந்தை எழுகின்றது வயிறு வெறுமையாயிருப்பது தான் காரணம்” அவள் மேசையடிக்கு ஓடிச் சென்று மோல்ரட் பால்மா போர்த்தலைத் திறந்து குழந்தைக்கு ஒருகப் பானத்தைத் தயாரித்துக் கொடுத்தாள் குடித்தபின் குழந்தை நன்றாகத் தூங்கி விட்டது.

“நான் முன்னர் வரும் பொழுது நன்றாகக் களைத்து விட்டேன். எனது வேலைச் சுற்றை முடித்து விட்டு நான் உடனடியாக வர முயற்சித்தேன். ஆனால் அவசர தேவைக்கு பொருள்களைச் செய்ய வேண்டி இருந்தமையால் என்னும் ஒரு மணித்தியாலம் கூடுதலாக வேலை செய்யும்படி மனேஜர் கேட்டுக் கொண்டார்.

“அதை மறுத்து விட்டு நீங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருக்க வேணும்”

அப்படிச் செய்திருந்தால் அவர் என்மீது வெறுப்புக் கொண்டிருப்பார். காரணமில்லாமல் அவர் என் மீது பிழைபோட்டிருப்பார். என்னை அவர் துரத்தியுமிருப்பார்.

“அது எவ்வளவு கொடுமை”

“ஆரிடம் சொல்வோம் - வேலையில்லாமல் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். எனக்குக் கொடுப்பதில் அரைவாசியைக் கொடுத்து அவர்களை வேலைக்கு அமர்த்திவிடலாம். அந்த நிலையில் அவர் எனக்கு வேலை தந்தமையை நான் மறக்க முடியாது. வேலை முடிந்ததும் வீட்டுக்குத் திரும்பலானேன். நான் நல்லாகக் களைத்துப் போயிருந்தேன். அந்த வேளை கரிய ஆங்கிலேயர் என்னைக் குடிக்க வரும்படி அழைத்தார். என்னால் மறுதலிக்க முடியவில்லை.

“எல்லாத்துக்கும் அந்த மனிதரே காரணம். அவர் நல்ல மனிதர் இல்லை. அவரை நீங்கள் தவிர்த்து விட்டிருக்க வேணும்.

“இல்லை அவர் கெட்டவனில்லை. அவரை போல் நல்ல மனிதரை நான் காணவில்லை. அவர் மிக நல்லவராக இருக்கியபடியால் அவருடைய நோக்கங்களில் நான் சந்தேகம் கொண்டதுண்டு. சில வேளைகளில் நான் அவருக்கு உதவி செய்ய முற்பட நேரிட்ட பொழுதும் அவர் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை”.

அன்றைய நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் எனது வேலைச்சுற்று முடிந்ததும் வேலைத் தலத்திலிருந்து உடனடியாக வந்துவிட முடிவு செய்தேன். மேலதிக வேலை செய்ய மறுத்து விட்டேன். ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர வேலை முடிந்ததும் வந்து விடுவேன். வீட்டிலிருந்த சாராயப் போர்த்தலைக் கூட நான் குடிக்காது தவிர்த்து விட்டதை மனைவி கவனித்தாள்.

பணத்தைக் கடனாகத் தந்த செட்டியார் இரண்டு பிஸ்கால் உத்தியோகத்தர்களுடன் வந்தார். நான் கட்டுப் பணத்தைக் கட்டாமையினால் எனது வீட்டிலுள்ள அசையும் சொத்துக்களை எடுத்துச் செல்வதற்குரிய கட்டளைப் பத்திரத்துடன் செட்டியார் அங்கு வந்திருந்தார். நான் ஏற்கனவே ஆறுதரம் கட்டுப் பணத்தைச் செலுத்தியிருந்தேன். பெற்ற கடனுக்கு இன்னமும் இருபது ரூபாவைச் செலுத்தினால் போதும். அப்படியிருக்கையில் அவன் எவ்வாறு எனது சொத்துக்களை எடுப்பதற்குரிய கட்டளைப் பத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான் என்பது விளங்க முடியாத புதிராக இருந்தது.

குழம்பிய எனது மனத்திலே பல்வேறு விதமான சந்தேகங்கள் மீண்டெழுத் தொடங்கின. அந்தக் கரிய ஆங்கில மனிதரை நோக்கி ஓடிச் செல்லலானேன். அவரைப் பற்றி எனது மனைவி மேற்கொண்ட முடிவு சரியானது தானா? ஏதோ ஒரு உள்நோக்கத்துடன் தானா அந்தப் போக்கிரி

என்னைச் செட்டியாரிடம் பணம் வாங்க அழைத்துச் சென்றார்? அவருக்கும் பணம் கடனாகத்தந்த செட்டியாருக்குமிடையே ஏதாவது சதிச் செயல் திட்டம் உண்டா? அவரைச் சந்தித்தால் கடும் குற்றம் ஒன்றைச் செய்யும் தயார்நிலை எனது கற்பனையிலே தோற்றம் பெற்றது.

கரிய ஆங்கில மனிதரைக் கண்டதும் எனது பயமும் சந்தோசமும் தணிந்தன. பணம் தந்த செட்டியாரின் இரக்கமற்ற கபடத்தனத்தைச் சொல்லும் போது அவர் கடுங்கோபப்பட்டார்.

“இதை ஏன் எனக்கு முன்னர் சொல்லவில்லை” எனது கதையைக் கேட்டதும் அவர் வியப்புடன் சொன்னார்.

“எப்படி நான் சொல்வது?” நீதிமன்றிலிருந்து நான் எதுவித கட்டளையையும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்த வழக்கத் தொடரப்பட்டதும் எனக்குத் தெரியாது.

“கட்டளை எதுவும் தரப்படவில்லையா? நெற்றியைச் சொறிந்து கொண்டு அவர் வியப்புடன் கேட்டார். நீதிமன்ற லிகிதருக்கும், பியோனுக்கும் செட்டியார் இலஞ்சம் கொடுத்து கட்டளையை உனக்குக் கொடுக்காமல் செய்திருக்கலாம் அல்லது கிழித்தெறிந்திருக்கலாம். செட்டியார் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டார். எதற்கும் நான் அவருடன் கதைத்துவிட்டுவாறன்”

நீண்ட நேரத்துக்குப்பின்னர் அவர் கோபச் சுவாலையுடன் திரும்பிவந்தார். கொலை செய்பவர்கள் போன்று அவர் கண்கள் சுவாலித்தன. தனது சட்டைப் பையிலிருந்து ஐம்பது ரூபாவை எடுத்து என்னிடம் தந்தார்.

“இந்தக் காசை நீதிமன்றிலே கட்டி உனது சொத்துக்களை மீட்டுக் கொள்”

“நான் உங்களைத் தொந்தரவு படுத்துகின்றேன் என்று தயவு செய்து எண்ண வேண்டாம். எங்கிருந்து இந்தப் பணத்தை பெற்றீர்கள்?

“பணம் எங்கிருந்து வந்தது என்பதைப் பற்றி நீ

கவலைப்பட வேண்டாம். நீ செய்ய வேண்டியது என்ன வென்றால் உடனடியாக உன் சொத்துக்களை மீட்டெடுப்பது தான். சரியா?”

“கெடுதலான பயமும் சந்தோசமும் என்னுள் நிறைந்தது. ஏமாற்றாக அவர் எங்கிருந்தோ பணத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்ற சந்தேகம் எவ்வாறு பணத்தைப் பெற்றார் என்று கேட்கத்தூண்டியது.

“நான் பணத்தை மீளத்தராமல் உங்களை ஏமாற்றிக் கொள்ள விரும்பவில்லை”

“என்னை முட்டாள் ஆக்காதே, என்று அவர் கடிந்து கொண்டார். நான் எங்கோ பணத்தைக் களவெடுத்துக் கொண்டு வந்திருப்பதாக நீ கவலைப்படுகிறாய் முட்டாள். நான் உனது முதலாளியிடமிருந்து தான் இந்தப் பணத்தைப் பெற்றேன்.

“எனது முதலாளி இந்தப் பணத்தைத் தந்தாரா?”

“இந்தப் பணத்தை தராவிட்டால் நான் அவருக்கு நல்ல பாடம் படிப்பித்திருப்பேன்.”

“எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை ஐயா”

நீதிமன்றக் கட்டளையை எடுப்பதற்கு உனது முதலாளியே பணம்தந்த வரைப்பணித்தார். நீ ஒரு மணித்தியாலம் கூட மேலதிக நேரம் வேலை செய்ய மறுத்ததை முதலாளி சொன்னார். அதிக நேரம் வேலை செய்ய உன்னைச் சம்மதிக்க வைப்பதே முதலாளியின் திட்டமாகும். இந்தத் தகவலைப் பணம் கொடுக்கும் செட்டியாரிடம் அறிந்து கொண்டு நான் முதலாளியிடம் மோதினேன். அவரிடமிருந்து தான் இந்த ஐம்பது ரூபாவைப் பெற்றுக் கொண்டேன். முதலாளியுடைய கழுத்தில் நுகத்தடியை எப்படிப் பூட்டுவதென்று எனக்குத் தெரியும். நீதிமன்றத் தீர்ப்பிலிருந்து விடுவிக்கவும், பணத்தைக் கொடுத்து நிலுவையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கும் நான்

வலியுறுத்தினேன்.

“முதலாளி மீது நீங்கள் அவ்வளவு இறுக்கத்தை வைத்திருப்பது எனக்குத் தெரியாது”

“அவர் ஒரு நொத்தாரிசுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்துப் பொய் உறுதி எழுதி எனது மாமியாருக்குரிய தொண்ணூராயிரம் பெறுமதியான நிலத்தை வஞ்சகமாக அபகரித்துக் கொண்டவர். அந்தக் கரிய ஆங்கிலேயர் சுற்று முற்றும் பார்த்து தனது குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டார். “முதலாளி பொய் உறுதி எழுதியதை நிரூபிப்பதற்கு எனக்குப் போதிய ஆதாரங்கள் உண்டு.”

இந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே தான் அந்தக் கரிய ஆங்கிலேயர் பணம் படைத்த பெரும் தொழிற்சாலை முதலாளியிடம் பணம் பெற்றுக் கொண்டமை எனக்கு வியப்பூட்டியது.

06 - தாய்

“எனக்குப் பசியாய் இருக்குது”

“அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை மல்லி வீண்சந்தடி செய்யாதே”

அனுலா தனது சிறிய சகோதரனை வேண்டிக் கொண்டாள். அவனை இறுகவைத்தவாறு தலையில் அடித்தாள். சம்மி சகோதரியின் மார்பில் இடித்துக் கொண்டு அவளைத்தள்ளினான்.

“எனக்குப் பசியாயிருக்கு - மதியச் சாப்பாடு வேணும் பசி வயிற்றைக் கிள்ளுது” சம்மி கத்தினான்.

சம்மிக்குப் பத்துவயது ஆகிறது. அவனது உடம்பு அழுக்குத் தூசியினாலும் வியர்வையினாலும் ஒட்டி அப்பப்பட்டிருந்தது. கிராமத்துச் சடங்கு ஆட்டங்களிலே பயன்படுத்தப்படும் முக முடியின் தோற்றமாக இருந்தது. கிராமத்துச் சிறுபிள்ளைகளோடு காலை நேரம் முழுவதும் விளையாடப் போன சம்மி மதியம் சாப்பிடுவதற்கு மட்டும் வீட்டுக்கு வந்தான். பெரும்பாலானோரால் விரும்பி ஆடப்படும் பந்து விளையாட்டாலும் தண்டு விளையாட்டின் தீவிரத்தாலும் அவனது உடுத்திருந்த கிழிந்த நிலையிலும், வெள்ளைச் சேட்டு பழுப்பேறிய நிலையிலும் காணப்படுகின்றதேயன்றி வறுமைச் சூழலால் அன்று மறுபுறம் அவன் இடையில் அணிந்திருந்த வெள்ளிச் சங்கிலியைக் கொண்டு அவன் வசதி படைத்தவன் என்று கூற முடியாது. வறிய பெற்றோரும் ஆண் பிள்ளைகளிடத்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மோஸ்தரை அடியொற்றி தமது பிள்ளைகளுக்கு

வெள்ளிச் சங்கிலி வாங்கி இடையில் அணியக் கொடுத்துள்ளார்கள்.

சம்மியின் தந்தை கிராமத்து வசதியான மத்தியதர வகுப்பைச் சேர்த்தவராக இருந்தாலும், இறக்கும் காலத்தில் அவர் மிக்க வறியவராக இருந்தார். சம்மியின் தாயாரும் சகோதரியாரும் பகல் நேரத்தில் ஆடைகள் தைத்தும் மாலை நேரத்துக்குப் பின் கயிறு திரிக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டும் சிறிதளவு சம்பாதித்து வாழ்க்கையை ஓட்டி வந்தனர்.

தாயாருக்கு ஏற்பட்ட காசநோய் அனைத்து வீட்டுக் கஷ்டங்களையும் அனுலா மீது சுமத்திவிட்டது. வீட்டு வேலை செய்வதுடன் அவள் தாயாரைப் பராமமரித்து வந்தாள். தைப்பதாலும் நேந்தை செய்வதாலும் அவள் சம்பாதிப்பது குடும்பச் செலவுக்கு மட்டுமட்டாக இருந்தது. கிராமத்து வைத்தியர் ஒரு மாதகாலமாகத் தாயாருக்குச் சிகிச்சை அளித்து வந்தாலும் ஒருவித முன்னேற்றமும் காணப்படவில்லை. தாயாரின் வைத்தியச் செலவை ஈடுசெய்யும் பொருட்டு தனது நகைகளையும் நல்லாக இருந்த பொழுது ஈட்டிய விலையுயர்ந்த பொருட்களையும் அடகு வைத்தாள். தனது காதணிகள் இரண்டையும் கழற்றி அடகு வைத்து வைத்து விட்டாள். காதின் துவாரம் மூடப்படாமலிருப்பதற்காக கறி இலையின் மிக மெல்லிதான தண்டைத்துவாரத்திலே சொருகியிருந்தாள்.

“தயவு செய்து சத்தம் போடுவதை நிறுத்து. அதைக் கேட்டால் அம்மா குழம்பி விடுவா” அவனது வாயைக் கைகளால் மூடி சத்தத்தை அடைத்தாள்.

“எனக்குப் பசியாயிருக்கு எனக்கு உடனடியாக ஒருகோப்பை சோறு வேணும். தாயார் சுகமில்லை என்பதற்காக நான் பட்டினி கிடப்பதா?”

குடும்ப நிலவரங்களை அறிய முடியாத இளைஞனாக அவன் இருந்தான். அவளைக் கைகளால் அணைத்து அரவணைப்புத் தந்தாள்.

“பன்னிரண்டு மணிப்புக்கை வண்டி எப்பவோ போய் விட்டது. எனக்குப் பசியாயிருக்கிறது”

நிலத்திலிருந்த அவன் விம்மத் தொடங்கினான்.

“அனு..... அனு”

அந்தச் சத்தத்தை கேட்டு தாயாரின் அறைக்கு ஓடினாள். எலும்பும் தோலும் உட்குவிந்த கண்ணுமாயிருந்த தாயாரின் நிலையைக் காணும் போதெல்லாம் அவளுக்குத் தாங்கெணாத்துயரமாக இருக்கும்.

“இந்தச் சின்னவன் ஏன் அழுகிறான்? சோறு இல்லையா? எனக்குத் தெரியும், எனக்குச் சாப்பாடு தருவதற்காக நீ பட்டினி கிடக்கிறாய். தாயாரின் நம்பிக்கை வரட்சி அனுலாவைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியது.

“இல்லை அம்மா நான் நேற்றிரவு சமைத்து தம்பிக்கு நன்றாகக் கொடுத்தேன். போதியளவு எனக்கு மிச்சமும் இருந்தது. நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். நன்றாக ஓய்வு எடுங்கள்”

“நீ அணிந்திருந்த காதணிகளுக்கு என்ன நடந்தது?”

“நகைப் பெட்டிக்குள் போடுவதற்கு நான் கழற்றி வைத்துள்ளேன்”

அது பொய் என்பதைத் தாயார் அறிந்து கொண்டாள். அவளது பொய்க்குரிய காரணம் தெரியும் ஆகையால் அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. தனது சின்னப் பையன் மதியச் சாப்பாடு கேட்டு மீண்டும் அழுதல் தாயாருக்குக் கேட்டது.

“அவனுக்கு உணவு கொடுப்பதற்கு சிறிதளவு அரிசி கூட இல்லையா?”

“உங்கள் இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு மட்டும் சிறிதளவு அரிசி உண்டு”

“வேண்டாம் மகளே - நான் சாப்பிடாமல் இருப்பேன். அவனுக்குக் கொடு அவனது குரல் எனது இருதயத்தைச் சிதற வைக்கின்றது. நாங்கள் பெரிய கடன் சுமை

ஊழ்வினையோடு பிறந்து விட்டோம்”

அனுலா சமையலறைக்குத் திரும்பிச் சென்றாள் சிறிதளவு அரிசியைச் சட்டியிலே கழுவி ஒரு சிறிய பானையிலே இட்டு அடுப்பில் வைத்தாள். இரண்டு மிளகாயையும் ஒரு வெங்காயத்தையும் அம்மியில் வைத்து அரைத்து ஒரு சம்பல் செய்தாள் அரிசி வெந்து முடிந்ததும், சிறிதளவு தேங்காயைத் துருவி எடுத்தாள். வெந்த அரிசியை ஒரு தட்டத்திலே பரவினாள். தேங்காய் துருவலையும் சம்பலையும் எடுத்துக் கொண்டு மேசைக்கு வந்தாள். கயிற்றிழை போட்ட ஒரு கதிரையை மேசைக்கு அருகில் இழுத்துப் போட்டாள். தேம்பி அழும் சகோதரனை அரவணைத்து மேசைக்கு அருகில் அழைத்துச் சென்றாள்.

“எனி அழவேண்டாம் சாப்பிடு, இந்தச் சோற்று அரிசியைத் தாயார் சாப்பிடுவதற்காக ஒதுக்கி வைத்திருந்தேன்” “இந்த சம்பலுடன் நான் எப்படிச் சாப்பிடுவது? ஒரு மீன்துண்டு கூட இல்லையே சம்மி சகோதரி மீது வெகுண்டு பாய்ந்தான்.

இரண்டுவாய் சாப்பிட்டுவிட்டு சம்பல் வைக்கப்பட்டிருந்த கோப்பையைக் கோபத்துடன் மேசை விளிம்புக்குத் தள்ளி விட்டான். அதைத்தடுப்பதற்கு அனுலா ஓடிச் சென்றாள் அதற்குள் சம்பல் வைக்கப்பட்ட கோப்பை நிலத்தில் வீழ்ந்து உடைந்து சிதறியது.

“உப்புடனும் சிவப்பு மிளகாச் சம்பலுடன் என்னால் சோறு சாப்பிட முடியாது.”

“குழப்பம் செய்யாமல் அம்மாவுக்காக நீ இதைச் சாப்பிட மாட்டாயா?”

“சரி நான் சாப்பிடுகிறேன். ஒரு வெங்காயமும் உப்புத் தண்ணியும் கொண்டு வா” சம்மி கத்தினான்.

“ஒரு கோப்பைக்குள் சிறிதளவு உப்புத் தண்ணீரை அனுலா கொண்டு வந்தாள். தோலுரிக்கப்பட்ட வெங்காயத்தையும் சிறிதளவு தேங்காய் துருவலையும்

சம்மியின் சாப்பாட்டுக் கோப்பைக்கு அருகில் வைத்தாள். உப்புத் தண்ணீரைச் சோற்றின் மீது தெளிந்து விட்டு தேங்காய் துருவலுடனும் வெங்காயத்துடனும் சோற்றைச் சாப்பிட்டான்.

தனது சிறிய மகனைத் தன்னருகே அழைத்த தாயார் அவனது தலையை வருடினாள்.

“உன்னுடைய சிநேகிதர்களுடன் போய் விளையாடு மகனே”

அறைக்கு வெளியே தம்பியாரை அழைத்துவந்த அனுலா அவனது காதருகே சொன்னாள்.

“தம்பி தாயாரின் வருத்தம் மோசமடைகிறது. போய் அந்திரிஸ் மாமாவை இங்கே வரச் சொல்”

“நான் விளையாடப் போறன். ஏன் நீ போய் சொல்லக் கூடாது”?

“ஒரு நல்ல உடுப்புக் கூட என்னிடமில்லை. அந்திரிஸ் மாமாவை உடனே வரச்சொல். அம்மாவுக்குக் கடுமையான சுகவீனம் எண்டு சொல். அதற்குப் பின்பு விளையாடப் போ” அனுலா மன்றாடினாள்.

“நான் போகமாட்டன்”

அனுலாவின் இறுகிய பிடியில் நின்ற சம்மி அவளது கைச் சட்டையைக் கிழித்து விட்டான்.

“பயனில்லா உன்னை நான் திரும்பியும் பார்க்க மாட்டேன்” என்று அனுலா கோபத்துடன் கத்தினாள். சாப்பிடுவதும் விளையாடுவதும் தான் நீ செய்யும் வேலைகள். தாயாரின் நோயைப்பற்றி சிறிதும் நீ கவலைப்படுவதில்லை. நீ நன்றி மறந்த ஒரு பிசாசு உனக்கு செய்வதிலும் பார்க்க வாய்பேசா மிருகத்துக்கு உதவியிருக்கலாம்.

பலத்து மூச்சிழுத்து விசனப்பட்ட தாயார் “அவனைத் தயவு பண்ணி ஏசாதே. அவன் விளங்காத சிறுவனாயிருக்கிறான்” என்று சொல்லும் பொழுது அவளுக்கு இருமல் குறுக்கிட்டது. இப்பவும் அவன் மேல் உனது கோபம்

அடங்கவில்லை.

“இல்லை அம்மா. அவன் என்னை இழுத்து எனது மேற்சட்டையைக் கிழித்து விட்டான். நான் எனது மன இயல்பை இழந்து விட்டேன். என்று சொல்லிக்கொண்டு படுக்கைக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஸ்ரூலில் அமர்ந்திருந்து கொண்டு ஒரு மேசை றேந்தை விரிப்பைப் பின்னலாளாள்.

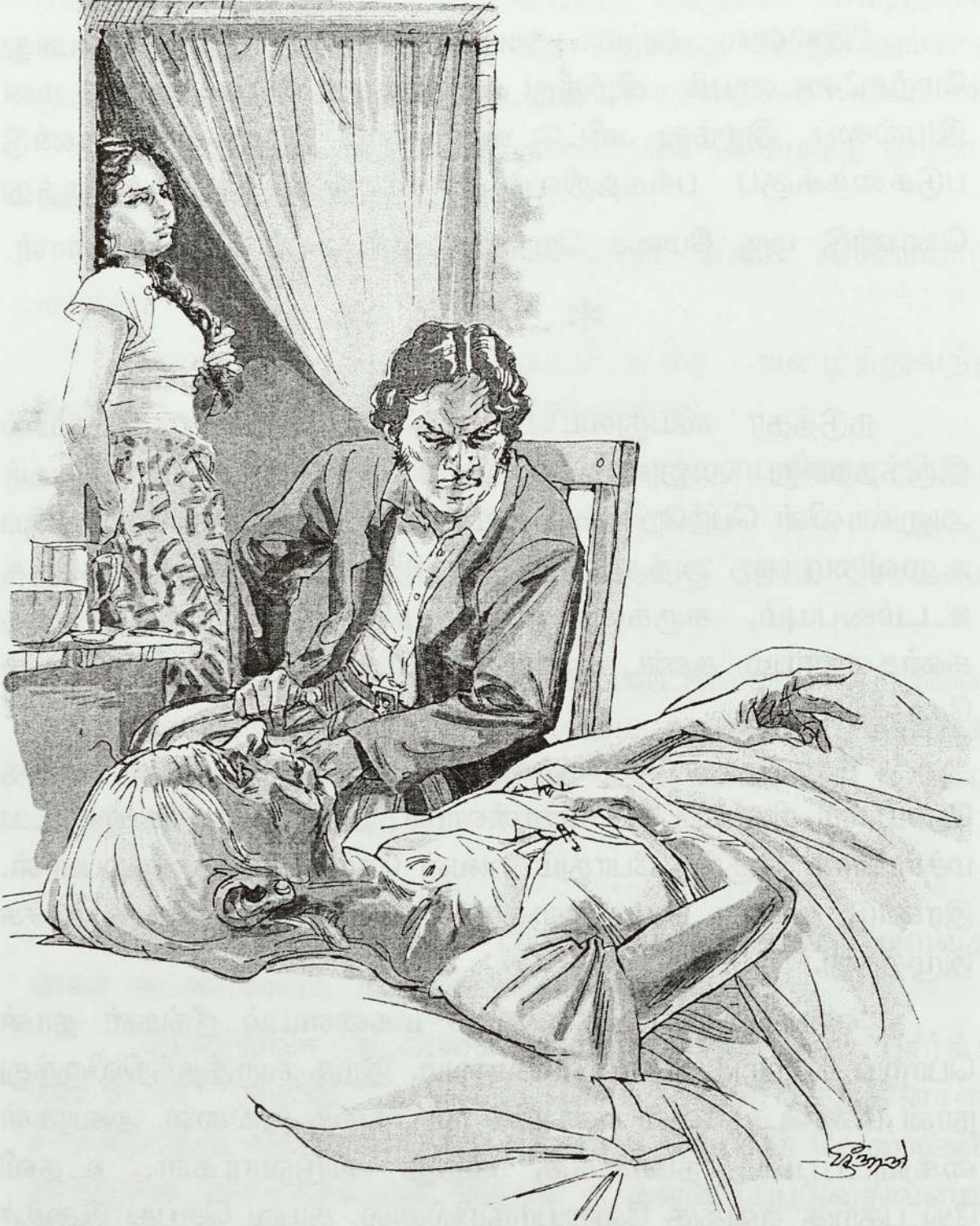

நடுத்தர வயதுடைய அந்திரிஸ் மாமா கதிரையில் இருந்தவாறு அனுலாவின் தாயாரைப் பார்த்தார். அவர் அனுலாவின் பெற்றோர்வழி மாமானார். தனது மிக நெருங்கிய உறவினராக அந்தப் பெண்ணின் மெலிந்து நலிந்த உடம்பையும், சுருக்குவிழுந்த முகத்தையும் உட்குவிந்த கண்களையும் கண்ட அவருக்கு சிறப்புப் பற்றிய நடுக்கம் தோன்றியது.

“சேர், நான் சொல்வதைத் தயவு செய்து கேள்” அந்த நோயாளி சிரமப்பட்டுச் சொன்னாள். அந்திரிஸ் அவளுடைய மச்சானாக இருந்த போதும் அவள் சேர் என்றே அழைப்பாள். இரண்டு மூன்று சொற்களுக்குப் பின்னர் அவளுக்கு மூச்சு இழுத்தது.

“எனது சிறிய மகனையும் மகளையும் நீங்கள் தான் பொறுப் பேற்றுக் கொள்ளவேணும். இந்த வருத்தத்திலிருந்து நான் மீண்டெழுவேன் என்பதில் நம்பிக்கை இல்லை. அவர்கள் கைவிடப்பட்ட நிலைக்கு வந்து விடுவார்கள். உதவி கேட்பதற்கு எனக்கு வேறுயாருமில்லை. தயவு செய்து இதைச் செய்யுங்கள் உங்களுக்குக் கடவுளின் ஆசீர்வாதம் கிடைக்கும்”

மேலும் தொடர்ந்து பேசுவதற்கு முடியாமல் அவள் களைத்து விட்டாள். கண்களை மூடியவாறு தனது வலக்கையை மகளை நோக்கி உயர்த்தினாள்.

“எனது சிறிய மகனையும் மகளையும் நீங்கள் தான் பொறுப் பேற்றுக் கொள்ளவேணும்.

அனுலா ஒரு கரண்டியையும் கிண்ணத்தையும் பக்கத்து மேசையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தாள். இழைத்துப் போன தாயாருக்கு ஒரு தேக்கரண்டி பாணி மருந்தைக் கொடுத்தாள்.

நோய்வாய்ப்பட்ட அந்தப் பெண்ணின் உணர்வுகள் அனுதாபத்தை மட்டுமல்ல ஒருவித பயவுணர்ச்சியையும் பரிதவிப்பையும் அந்திரிசுக்கு மீது ஏற்படுத்தியது. அவரிடத்தேயிருந்த இறப்புப் பற்றிய பயம் பதகளிப்பும் பொங்கி மேலெழுந்தது. முன்னர் அனுபவிக்காத பயம் மேலிட்ட அனுபவமாக அது இருந்தது. அவரிடத்து இருந்த இரக்கம் மரண பயமூட்டத்தினால் மெதுமெதுவாக மறையத் தொடங்கியது. இறப்புப்பற்றிய பயத்தின் செறிவிலே அந்த நோய் வாய்ப்பட்ட பெண் சூழப்பட்டிருந்தாள். அங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும் என்ற தவிர்க்க முடியாத தேவை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“சரி.... சரி... நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” அந்திரிஸ் மரண பயத்தின் குழப்பத்தால் முணு முணுத்துக் கொண்டான் “உனது தாயை நன்கு கவனித்துக் கொள்” என்று அனுலாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

அறையை விட்டு வேகமாக வெளியே விறாந்தைக்கு வந்ததும், தான் அவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

“அவளுக்கு யார் வைத்தியர்?” “கிராமத்து வைத்தியர் தினேஸ்காமி” என்று அனுலா பதில் சொன்னாள்.

“அவர் மிகுந்த பாண்டித்தியமுள்ள வைத்தியர். மேலை நாட்டு வைத்தியம் கற்ற ஒரு சிறப்பு வைத்தியருக்கு காட்ட நீங்கள் யோசிக்க வில்லையா?”

தனது கேள்வியின் சிக்கலை அவர் அனுலாவைப் பார்க்கையில் அறிந்து கொண்டார்.

“எனக்குத் தெரியும் அதற்கு உங்களிடம் பணம் இல்லையென்று” அந்திரிஸ் தனது இடுப்புப் பட்டியிலிருந்த பணப்பையை எடுத்து இரண்டு பத்துச் சத நாணயங்களை

அனுலாவிடம் கொடுத்தார்.

“உனது தாயார் சாப்பிடுவதற்கு கேட்பதெல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்க இந்தக் காசைச் செலவு செய்”

அவர் அவசரப்பட்டு வெளியேறுவதை அனுலா அவதானித்தாள். தனது கையிலிருந்து இரண்டு நாணயக் குற்றிகளையும் பார்த்து ஏமாற்றத்துடன் பெருமூச்சு விட்டாள். தாயாரின் அறைக்கு உடனடியாகத் திரும்பிச் சென்றாள்.

“அனு உங்கள் மாமா ஏதும் தந்தாரா?” தாயார் ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“ஆம் அம்மா”

“எவ்வளவு காசு உனக்குத் தந்தார்?”

“இருபது ரூபா” என்று அனுலா பொய் சொன்னாள். தாயாரின் நோவை விடுவிக்க அவள் அந்தப் பொய்யைச் சொன்னாள்.

“அவரை இறைவன் ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்” என்று கலங்கிய கண்களுடன் தாயார் சொன்னாள். அனு, நீ அந்திரிஸ் மாமாவின் பெருந்தன்மையை என்றும் மறந்துவிடக்கூடாது. நாம் உதவிக்கு நாடக்கூடிய ஒரே ஒரு மனிதர் அவர்தான். அவர் கேட்காவிட்டாலும் உனக்கு இயலுமாயிருக்கும் பொழுது அந்தப் பணத்தைத் திரும்பிக் கொடுத்துவிடு.

தாயாரின் நன்றியுணர்ச்சியும் தாயின் உட்குவிந்த கண்களிலே வெளிப்படுதலை கண்ட அனுலாவின் உணர்ச்சி மேலிடக் கண்கள் விழிநீர் சொரிந்தன. தாயிடமுள்ள மேலான தையை குணத்தை அவள் அறிவாள். தாய் தன்னிடம் பணம் இல்லாத வேளை தனது தங்க நகைகளை அடகு வைத்து உதவிகேட்டு வந்த கிராமத்தவர்களுக்கு உதவி செய்துள்ளாள். அப்படியான தாயின் இன்றைய நிலை அனுலாவுக்குப் பரிதாபகரமாக இருந்தது.

மாலை நேரம் வந்தது. தான் இன்னும் ஒரு சில மணி நேரமே வாழப் போவதாக அனுலாவின் தாயார் தன் உள்ளூணர்விலே தெரிந்து கொண்டாள். ஆனால் அதனை அனுலாவுக்கு வெளிப்படுத்தவில்லை. தனது உடல் நிலை தேறிவிட்டதாகக் காட்டுவதற்குத் திடத்துடன் தீர்மானித்தாள். அனுலாவுடன் உயிர்ப்புக் கொண்டு பேசினாள்.

அனு அவன் இன்னும் குழந்தையாகவே இருக்கிறான். அவனை ஏசிப்பேசாதே. அன்புடனும் ஆதரவுடனும் அவனை நேசி, வாழ்க்கை என்பது கடினமானது என்பது அவனுக்கு என்னும் விளங்கவில்லை. அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டேன் என்று ஒரு பொழுதாவதும் சொல்லாதே நான் சொல்வது புரிகிறதா?”

“நான் எனி அப்படிப் பேசமாட்டேன்”

தாயின் வழமைக்குமாறான உற்சாகமும் முன்னர் காணப்பட்ட அவளுக்குத் தொல்லை கொடுத்த மூச்சிழுப்புக் கஷ்டத்தின் இல்லாமையும் அனுலாவுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. தாயின் வருத்தம் நீங்கி வருவதாக அவள் எண்ணினாள்.

பெளத்தபனுவல்களை வாசித்துக் காட்டும்படி அன்றைய பின்னேரம் தாயார் கேட்டுக் கொண்டமை அனுலாவுக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது. இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் தனக்குப் பக்கத்தே அனுலாவை இருக்கச் செய்து அவற்றை உரத்து வாசிக்கச் சொல்வது வழமையான செயற்பாடு ஆனால் இன்று பிற்பகலிலே தாயார் அதை வாசிக்கச் சொன்னாள். அனுலா ஒரு பெரிய கதிரையில் இருந்தவாறு தனது இனிய குரலில் சந்திப்பதன சூத்திரத்தை வாசித்தாள். அவற்றைத் திரும்ப வாசிக்கச் சொல்வதற்குரிய இருமலின்

குறுக்கீடு ஏற்படவில்லை. தாயார் இப்போது தேறிவிட்டார் என்று எண்ணி எதுவித தடையுமின்றி அனுலா அதை அரை மணி நேரமாகத் தொடர்ந்து வாசித்தாள். புத்தகத்தை மூடுவதற்கு முன் தாயாரைப் பார்த்தாள். தாயாரின் அசைவற்ற நிலை பதகளிப்பை ஏற்படுத்தியது.

“அம்மா” என்று சொல்லிக் கொண்டு அனுலா முன்னோக்கிச் சரிந்து தாயின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

தாயாரின் மென்மையான புன்சிரிப்பு முகத்தை அவள் பார்த்தாள். தாயாரின் உட்குவிந்த கண்கள் பாதி மூடியபடி இருந்தன. உலகைக் கடந்த ஞானியின் தோற்றத்தை அசைவற்ற அவளின் முகம் வெளிப்படுத்தியது.

“அம்மா என் அம்மா”

தாயாரின் வலக்கரத்தை அனுலா தனது இருகைகளாலும் தழுவிக் கொண்டாள். அவை குளிர்ந்தும் உயிரற்றும் காணப்பட்டன. தாயாரின் நெஞ்சிலே தனது காதை வைத்துப் பார்த்து அவலத்துடன் கதவுப் பக்கம் ஓடினாள். அவ்விடத்தில் ஒருவரும் காணப்படவில்லை. மீண்டும் தாயாரை நோக்கி ஓடினாள். அவலத்திலே தோற்றம் பெற்ற ஒரு நம்பிக்கையுடன் மீண்டும் தாயாரின் முகத்தைப் பார்த்தாள். சிறிய எறும்பு உட்பட்ட அனைத்து உயிர்களிடத்தும் கருணைகாட்டிய தாயார் மருத்துவ வசதியின்றி இறந்து கிடந்த காட்சியை அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதிருந்தது. தாயாரின் வலக்கரத்தை அவள் மீண்டும் தழுவினாள் அது சில்லெனக் குளிர்ந்திருந்தது.

“அம்மா எனது அருமை அம்மா” அவளின் அழகுரல் அயலவர்களின் காதுகளுக்கு எட்டியது. அனாதரவான அவளை நோக்கி அவர்கள் ஓடிவந்தார்கள்.

கிராமத்துப் பெண்கள் அந்த இறந்த பெண்ணுக்கு நீராட்டி வெள்ளை உடை அணிவித்தார்கள். ஆண்கள் இறப்புச்சடங்குகளைச் செய்வதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்யலாயினர். மங்கிய மாலையின் குளிர் பரவலாயிற்று.

வானத்தில் மிதந்து சென்ற கரிய முகில்களின் நடுவே சில நட்சத்திரங்கள் மங்கலாகத் தெரிந்தன. வீட்டிலிருந்த அசைவற்ற அமைதியை அனுலாவின் குரல் உடைத்தெறிந்தது. தேங்காய் எண்ணை விளக்கொளியில் அந்த இறந்த பெண்ணின் முகம் மாறிமாறி ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

சம்மி மாலை கடந்த வேளை வீட்டுக்குத் திரும்பினார். இறந்த தனது தாயாரையும் அழுதமுகத்துடன் தன்னைப் பார்க்கும் சகோதரியையும் நோக்கினான். அவனை சூழ்ந்த துயரம் சூழ ஓடிச் சென்று தனது சகோதரியின் நெஞ்சிலே தலை புதைத்து மனத்தைச் சமாதானப்படுத்த முடியாது தேம்பினான். அவனது துயரம் தோய்ந்த அழகையை அனுலாவினால் தேற்ற முடியாதிருந்தது. இரவு முழுதும் மறுநாளும் அவன் விடாது அழுதான். அனுலாவும் கிராமத்துப் பெண்களும் அவனது அழகையை நிறுத்த முயன்றும் முடியாமற் போய்விட்டது. சோர்வினாலும் களைப்பினாலும் அழகை தணிந்தது. ஆனால் தேம்பல் தொடர்ந்தது. தாயாரைப் புதைத்த பின்னர் அவனது தேம்பல் ஓரளவு தணிந்தது.

தாயாரின் இறப்பைத் தொடர்ந்து ஐந்து ஆண்டுகளின் பின் அனுலா திருமணம் செய்தாள். திருமணம் செய்து ஐந்து ஆண்டுகளின் பின் அதாவது வயது இருபத்து ஆறாக இருக்கையில் அவள் விதவையானாள். ஆனால் மீண்டும் திருமணம் செய்ய விரும்பவில்லை. தனது சகோதரன் சம்மியுடனும் ஏழுவயது மகளுடனும் அவள் வாழ்ந்து வந்தாள். அவர்கள் அவள் மீது அன்பும் மரியாதையும் காட்டி வந்தார்கள்.

சம்மி தனது தாயாரை அவ்வப் போது நினைவு கூர்ந்து கண்ணீர் சொரிவான். அவன் வளர வளர தனது சகோதரியிடமிருந்தும் கிராமத்தவர்களிடமிருந்தும் தாயார் பற்றி அதிகம் தெரிந்து கொண்டான். மிகக் கடினமான சூழலிலும் தாயார் வறுமைக்கு எதிராகப் போராடியமையும் ஆதரவற்ற கிராமத்துப் பெண்களுக்கு உதவியமையும் அவனது அறிவுக்கு எட்டின. அதேவேளை பொதுவான இந்த உலக வாழ்வின் அர்த்தமற்ற நிலையையும் உணர்ந்து கொண்டான். அனுலா மீது அவன் காட்டிய ஆழ்ந்த அன்பினூடேயும் பெருமதிப்பினூடேயும் இந்த நிலை தோற்றம் பெற்றது.

சம்மியைத் திருமணம் செய்வதற்கு அனுலா மேற்கொண்ட முயற்சிகளை அவன் நிராகரித்தான்.

“அனு, நீங்களாயினும் எந்தப் பெண்ணின் பெற்றார்களாயினும் திருமணப் பேச்சுக்களைக் கொண்டு வந்தாலும் நான் திருமணம் செய்யமாட்டேன். அப்பாவிமான திருமணம் செய்து கொண்டால் என்னால அவளைப் பராமரித்துக் கொள்ளமுடியாது. யாரையும் பராமரிப்பதற்கு நான் இயலாதவனாகியுள்ளேன். எந்த ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையையும் பாழடிக்கும் நிலையை உருவாக்காதே.

“நான் சொல்வதைக் கேள் சம்மி உனது விநோதமான கருத்துக்களால் நிஜவாழ்க்கையிலிருந்து பிரித்துத் தனித்துக் கொள்ள நினைக்கிறாய். திருமணம் செய்து கொள். அப்பொழுது தான் நிஜமாய் வாழக்கற்றுக் கொள்வாய். மற்றவர்கள் பற்றிய கவனமும் பராமரிப்பும் உனக்கு ஏற்படும்”

“இல்லை அனு. நான் யாரைப் பற்றியும் கவலைப்படப் போவதில்லை. எதற்கும் கவலைப்படப் போவதில்லை”

“என்னில் நீ அதிக கவனம் வைத்திருக்கிறாய். அப்படியிருக்கையில் ஏன் நீ ஒருவரிடமும் கவனம் இல்லையென்று சொல்லுவாய்? நீ மறைத்தாலும் உன்னிடம் அன்பு உள்ளம் இருப்பது எனக்குத் தெரியும். எங்கள்

தாயாரின் இறப்பு உனது உள்ளத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு விட்டது. அதனால் முழுஉலகத்தையும் வெறுப்புடன் பார்க்கின்றாய். உனக்கென்ற தனித்துவம் உண்டு. எமது தாயாரைக் காட்டிலும் இளகிய மனம் உனக்கு உண்டு”

“உன்மீது நான் அதீத அன்புவைத்திருப்பது உண்மைதான், அனு” சமி பேச்சைத் தொடங்குவதற்கு முன் சிரிப்பை உதிர்த்தான். “அது என்ன வென்றால் நான் உன்னை வெறுக்க முடியாது. சில காலங்களில் நான் உன்மீது கோபப்பட்டது உண்டு. வெறுப்படைந்ததும் உண்டு. அதேவேளை உண்மையைச் சொல்வதானால் எனக்கு வாய்பேச முடியாத மிருகங்கள் மீதும், முட்டாள்கள் மீதும் பைத்தியங்கள் மீதும் கரிசனை உண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொள்கின்றேன்”

“என்ன முட்டாள் கதை பேசிறாய்?”

“நான் பைத்தியமாகப் போகின்றேன் என்று நீங்கள் பார்க்கிறீர்களா? இல்லை அனு. நான் பைத்தியம் அல்ல. உலகப் பொருள்கள் தமது இருப்பில் எவ்வாறு இருக்கின்றது என்பதை நான் காண்கிறேன். வாய் பேச முடியாத விலங்குகள் மற்றும் முட்டாள்கள் போல் அல்லாமல் எல்லா மனிதர்களும் பொய்மையாலும், ஏமாற்றாலும், சுய நலத்தாலும் உருவக்கப்பட்டுள்ளனர். எங்கள் தாயாருக்குத் தனது கையெழுத்துப் போடவும் தெரியாது உண்மை அல்லவா?”

“ஓம், ஆனால் அவமுட்டாள் அல்ல”

“உங்களுக்கு அந்தக் கருத்து ஏற்படையது ஆனால் மற்றவர்களுக்கு அப்படியல்ல” சம்மி பதிலிறுத்தான். தன்னுடைய முட்டாள் தனத்தாலும் மற்றவர்கள் மீது காட்டிய அளவற்ற அன்பினாலும் அம்மா அனாதரவாக இறந்தார்”

“இல்லை அது அப்படியல்ல”

“அனு, கோபப்படாமல் நான் சொல்வதைக்கேள். தனக்கு என்று சாப்பிடவைத்த உணவை பசித்து வந்த பிச்சைக்காரர்களுக்குத் தாயார் கொடுத்த சம்பவங்கள் பற்றி

நீங்கள் எனக்குச் சொல்லவில்லையா?

“ஆம், சம்மி நான் குறிப்பிட்டுச் சொன்னேன்” அனு விம்மத் தொடங்கினாள்.

“ஏன் அழுகிறாய் அனு? தாயாரின் முட்டாள் தனத்துக்காக ஏன் நீ அழுகிறாய். என்னைப் பொறுத்தவரை அந்தப் பழைய சம்பவங்களை மீட்டெடுக்கும் பொழுது எனக்கு கோபம் தான் வருகிறது. ஒருவராத்தில் பலவேளை தனக்குச் சாப்பிடுவதற்கு உணவு இல்லாத போதும் ஒவ்வொரு போயாதினத்திலும் தாயார் கோயிலுக்குத் தானம் வழங்கியுள்ளார்”.

“ஆம், சம்மி அது உண்மைதான். அவற்றைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம். என்னால் தாங்க முடியாதுள்ளது”. என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் சொல்வதைப் பொறுக்காது தனது கைகளால் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

சம்மி தனது வசை மாரியைத் தொடர்ந்தான்.

“எமது தந்தையாரின் இறப்புக்குப் பின்னர் தாயார் எமது தேவைகளுக்காக மட்டுமன்றி ஏழைக் கிராமத்தவர்களுக்குத் தவி செய்வதற்காகவும் தமது நகைகளை அடகு வைத்தார் என்று எனக்குச் சொல்லி இருக்கிறீர்கள். பின்னர் கிராமத்தவர்களால் தாயார் கை விடப்பட்ட நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். ஒரு சம்பவம் பற்றி நீங்கள் சொன்னதை என்னால் ஞாபகப்படுத்த முடிகிறது. நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தையுடன் கிராமத்துப் பெண் ஒருவர் உதவிக்கு வந்தவேளை அவளுக்குத் தான் அணிந்திருந்த தங்க காதணிகளையும் கழற்றிக் கொடுத்தார். அந்தத் தாயார் உணவின்றியும், மருத்துவ உதவி இன்றியும் பிச்சைக்கார் போல் இறந்துவிட்டார். அந்த நிகழ்ச்சி உலக நேர்மையையும் நல்லெண்ணத்தையும், உயர்ந்த குணத்தையும் கொண்ட தாயின் பரந்த உள்ளத்தைக் காட்டாது முட்டாள் தனத்தையே வெளிப்படுத்துகின்றது. அவளுடைய துன்பம் அவளது முட்டாள்தனத்தின் விளைவாலே தோற்றம் பெற்றது.

அப்படிப்பட்ட முட்டாள்தனம் கொண்டவர்கள் மீது அன்பு கொண்டமை அபூர்வமாக உள்ளது. அல்லவா?

“நான் அதை நம்பவில்லை அவள் அதைத் தமது முந்திய கர்மவினைப் படி அனுபவித்தாள். இப்பொழுது அவள் துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டு விட்டாள்.”

“கடந்த கால கர்மவினையா! அதனால் தான் நாங்கள், நேர்மையான மனிதர், நல்ல மனிதர், முட்டாள் மனிதர் முதலியோரை எப்போதாவது சந்திக்கின்றோமா? கர்மம் என்பதற்காக அல்ல. தாயார் போல் வேறு யாரும் உள்ளனரா? விலங்குகள் மீது மட்டுமல்ல மரங்கள் மீதும் அன்பு காட்டினாள். பிரச்சினைக்கு உட்பட்ட மனிதர்களைக் கண்டு கருணையால் மன முருகுதலும், பயத்தால் பிழைகள் செய்யாது விடுதலும் கர்மத்தின் வழிப்பட்டதா? மற்றைய பொருட்கள் இன்று மாற்றம் பெற்று வருதல் போன்று கர்மம் என்ற எண்ணமும் மாறிவிட்டது. இன்று கர்மம் என்பது அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கும் கொடியவர்களுக்கும் சாதகமாக மாறிவிட்டது. ஆதரவற்றவர்களுக்கும் அப்பாவிகளுக்கும் எதிரான அதிகாரத்தை கர்மவினை உருவாக்கிவிட்டது. அது குருடாக்கி விட்டது.

சம்மி ஒரு கணம் மௌனித்து நின்றான்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா அனு. வாய்பேச முடியா விலங்குகளும் மனிதர்களைப் போல் செய்யுமாறு வடிவமைக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு தடவையும் அந்திரிஸ் மாமா வீட்டுக்கு நான் செல்லும் பொழுது அவருடைய நாய் குரைக்கின்றது நான் அதற்குக்கிட்டப் போனதும் வாலை ஆட்டி எனது கால்களை நக்குகின்றது. எனக்கு மட்டுமல்ல எல்லாருக்கும் இதனை அது செய்கின்றது. எப்படி அந்த நாய் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது! நான் ஒரு கள்வனோ அல்லது எதிரி என்றோ அதற்கு நன்றாகத் தெரியும். தனது எஜமானைத் திருத்திப்படுத்த அது கற்றுக் கொண்டுள்ளது. வீதி திருத்தும் வேலையாள் போல் அந்த நாய் மாறி விட்டது.

ஓவசியர் நிற்கும் பொழுது அவரது கவனத்தை ஈர்க்க அந்த வேலையாள் கடினமான வேலைகளைச் செய்து காட்டுவான். நாயும் தானாக அவற்றைச் செய்வதில்லை. அதன் செயற்பாடுகளை மனிதரே கற்றுக் கொடுக்கின்றனர். அது விலங்காக இருக்காது மனிதர் போன்று செயற்பாடுகளில், மாற்றப் பட்டுள்ளது. என்று சொல்லிக் கொண்டிரு சம்மி குழப்படித்தனத்துடன் அனுலாவைப் பார்த்தான்.

“காட்டில் வாழும் நரிகள் ஏமாற்றுத் தனமாகவுள்ளன. அதற்கு மனிதர் பொறுப்பாளிகள் அல்ல” என்று அனுலா மறுப்புரை வழங்கினாள்.

“படித்த பெண்ணைப் போல நீயும் வாதடக் கற்றுக் கொண்டுள்ளாய்! என்று கேலியாக சம்மி சொன்னான்.

“உன்னைப்போல் எனது மனம் முட்டாள் தனமான எண்ணங்களால் குவிந்திருக்கவில்லை. தாயாரின் துன்பத்தைப் பற்றி நீயோ தப்புக்கணக்குப் போட்டிருக்கிறாய். பழைய சம்பவங்களின் தாக்கங்கள் எம் மீது நிகழ்வதைக் கொண்டு நாங்கள் தீர்மானம் எடுக்கின்றோம். எங்களின் சிந்தனைப் படி தாயார் கஞ்சத்தனமாக இருந்தால் துன்பம் வந்திருக்க மாட்டாது என்று நாங்கள் யோசிக்கலாம். ஆனால் தமது கஷ்டத்தைத் தாயார் வேறாரு கண்ணோட்டத்தில் நோக்கினார். தாயார் பிறர் மீது ஏற்படுத்தும் விளைவுகளைக் கொண்டு தீர்மானங்களை மேற்கொண்டாரே அன்றித் தன்னை நோக்கவில்லை. மற்றவர்களது மகிழ்ச்சியைக் கண்டு அவர் திருப்தி கொண்டார்.

அதன் வழியாகத் தான் எங்களிடத்து ஏற்படும் தாக்கங்களையும் நோக்கினார். நீயும் நானும் அனுபவித்த கஷ்டங்களைக் கண்டு தாயார் துன்பப்பட்டார். ஆனால் அவரது வாழ்க்கை அவருக்கும் துன்பகரமானதாக இருக்கவில்லை. நாங்கள் துன்பமாகக் கருதியவை அவரைப் பொறுத்த மட்டில் நிறைவுதருவதாகவே அமைந்தது”

“நீங்கள் என்ன சொல்ல வருகிறீர்கள் என்பது எனக்குத்

தெரியும் அனு” சம்மி யோசனையுடன் கூறினான்.

“மக்கள் சுய நலமுள்ளவர்களாக மாறிவிட்டார்கள் என நீ குற்றம் சுமத்துகிறாய். நீ சுயநலமுள்ளவளாக இருப்பதனால் மற்றவர்களது செயற்பாடுகளை உன்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமலிருக்கின்றது” அனுலா தொடர்ந்தாள். சுயநலமுள்ளவர்கள் மற்றவர்கள் பற்றிக் கவலை கொள்வதில்லை. அது மேலும் சுய நலத்தை உருவாக்குகின்றது.

“நீங்கள் சொல்வது தவறு. நான் சுயநலமுள்ளவன் இல்லை” கோபத்துடன் சம்மி பதில் சொன்னான். மற்றவர்களிலிருந்து நான் விடுபட முடியாது. ஏனெனில் நான் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கூடுதலாகச் சிந்திக்கின்றேன். உங்களுக்கு விருப்பமானபடி நீங்கள் எவ்வளவும் போதனை செய்யலாம். ஆனால் நான் திருமணம் செய்யப் போவதில்லை. மகிழ்ச்சியான திருமண வாழ்க்கை தமக்குக்கிடைக்கும் என்று முட்டாள்களே யோசிப்பார்கள். உங்கள் கணவரை மகிழ்ச்சி முட்டாள் தனமான வேலைகளை யோசித்து நான் வெட்கப்படுகிறேன். அவற்றை எண்ணினால் நீங்கள் வெட்கப்படுவீர்கள்”

“ஆம், திருமணத்துக்கு முன்னர் ஆண்களைப் போன்று பெண்களும் முட்டாள்தனமாகவே நடந்து கொள்கின்றார்கள். ஆனால் திருமணத்துக்குப்பின்னர் அந்த முட்டாள் நோய் தீர்ந்து விடுகின்றது. உனது முட்டாள் தனத்துக்கும் திருமணமே விடையாக அமையும்” என்று சிரித்துக் கொண்டு அனுலா தொடர்ந்தாள். திருமணம் செய்த பின்னர் நாள் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் பற்றி வெட்கப்படவில்லை. நான் முட்டாளாகவும் இருக்கவில்லை.

“நீங்கள் முட்டாள் இல்லையா? சம்மி வியப்புடன் தனது புருவங்களை உயர்த்தினான். நீங்கள் செய்ததெல்லாம் முட்டாள் தனமான வேலை. உமது கணவரைத் திருத்திப்படுத்தவே நீங்கள் பேசினீர்கள், உடையணிந்தீர்கள்

ஏன் சிரித்துமிருக்கிறீர்கள். அவர் வேறு பெண்ணிடம் காதல் கொண்டு விடுவாரோ என்று பயந்து அப்படியெல்லாம் செய்தீர்கள். அவர் சொன்ன பொய் எல்லாவற்றையும் நம்பினீர்கள்”.

“அவர் என்னை ஏமாற்றவில்லை”

“உங்களை ஏமாற்றவில்லையா? அவர் உங்களுக்குச் சொன்னவற்றுள் அரைவாசிக்குமேல் பொய்தான். அவர் வேறு ஒருவரையும் காதலிக்கவில்லையா?” சம்மி கேட்டுக்கொண்டு “நான் சொல்லட்டுமா”.. என்று தொடர்ந்தான்.

“சம்மி அவற்றை சொல்லாதே” நான் உங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. இறந்தவர்களைப்பற்றிக் கேடாகச் சொல்லவில்லை. இறந்தவர் ஒருவரை நம்பலாமா அல்லது விடலாமா என்பது பற்றி அறிவுக்கு உட்பட்ட வகையிலேதான் நாம் செயற்படுகிறோம் என்பதை நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ளவில்லையா? சிலந்தி தான் உருவாக்கிய வலைப்பின்னலிலே தான் இறந்து கொள்கின்றது. அதுபோன்றே எமது சிந்தனை இருப்பும் அமைந்து விடுகின்றது.

அனுலா பெருமூச்சு விட்டாள்.

“அனு, நான் சில வேளை உன்மீதுள்ள கோபத்தை அடக்கிக் கொள்கிறேன்”

தனது இருக்கையிலிருந்து எழுந்த சம்மி நிம்மதியின்றி நடக்கலானான்.

அனுலா அவனை நோக்கி நடந்தாள்.

“என்மீது ஒருபோதும் நீ கோபப்படமாட்டாய் என்மேல் எவ்வளவு கவனம் வைத்திருக்கிறாய் என்பது தெரியும். நீ சொல்லும் விஷயங்களை நான் நம்பவில்லை. திருமணத்தையும் சேர்த்துத்தான் நான் சொல்கிறேன். திருமணம் செய்தபின்னர் உன்மனைவி மீது நீ கவனம் செலுத்தத் தொடங்குவாய் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

“ஆம் அனு உன் மீது மிகுந்த பற்றுப்பாசம் வைத்திருக்கிறேன். கஞ்சத்தனமான ஒருவரைக்காணும் பொழுது எனக்குத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமலிருக்கின்றது. ஆனால் சமூக நிலையில் அதனை நோக்கும் பொழுது நான் அன்னியமாகிவிடுகிறேன். கோபமடைந்தும் விடுகின்றேன்.

“சம்மி நீ நினைப்பது போல் உலகம் அத்துணை கெடுதலானது அன்று”

“நீங்கள் நினைப்பது போல் அது நன்மையானது அல்ல” என்று சம்மி பதில் சொன்னான்.

07 - புத்தாண்டு பிறப்பதற்கு முன்...

“புதுவருடத்துக்கு இனிப்புப்பண்டங்கள் செய்துதரும்படி குழந்தைகள் மன்றாடுகினம். இந்த நாளுக்காக பன்னிரண்டு மாதம் அவர்கள் காத்திருந்தினம். எப்பிடி அவர்களுக்கு இதை மறுப்பது?” என்று சிமன் முதலாளியின் மனைவி மன்றாடினாள். ‘கூ’ என்று சிமன் முதலாளி மனைவியை அதிருப்தியோடு பார்த்தார். “எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு என்ன புத்தாண்டு?” இது அவரது ஏளனமானபதில்.

சிமன் முதலாளிக்கு முப்பதாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்பட்ட சொத்துக்கள் இருந்தன. அவரது நிலமும் வீடும் மட்டும் பத்து அல்லது பன்னிரண்டாயிரம் ரூபா பெறுமதியானது. அவர் பதுக்கி வைத்திருக்கின்ற பணச் சொத்துக்கள் பற்றி ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரியாது. ஆறுமாதங்களுக்கு ஒருதடவை அவர் பதுக்கிவைத்திருக்கின்ற சொத்துக்களை வெளியில் எடுப்பதாகச் சிலர் சொல்வார்கள். அவ்வாறு எடுத்த பத்து ரூபா மற்றும் ஐம்பது ரூபா நாணயத்தாள்களை தணலிலே காட்டிப் பக்குவப்படுத்தி, அவரது மனைவிக்குக்கூடத் தெரியாத அலுமாரியின் மறைவிடத்தில் மறைத்துவைத்துவிடுவார். இவ்வாறு பதுக்கிவைக்கப்பட்ட பணம் ஐந்து ஆயிரத்துக்கும் மேலிருக்கும் என்று அவர்கள் சொல்வார்கள். ஐயாயிரம் ரூபா பெறுமதியான ஒரு ரூபா நாணயங்களைப்பதுக்கி வைத்திருப்பதாக வேறுசிலர் சொல்வார்கள். தன்னிடம் கடன் கேட்டுயாராகிலும் வருவார்களாயின் தான் வெற்றிலை போடுவதற்குச் சுண்ணாம்புவாங்க ஒரு செப்புக் காசுகூட இல்லை என்று சிமன் முதலாளி சொல்வார்.

சிமன் முதலாளிக்கு அரிசி வாங்க வேண்டிய தேவையில்லை. அவரது குடும்பத்துக்குத் தேவையான அரிசியைப்பெற்றுக் கொள்வதற்குரிய நல்ல வயற்காணி அவரிடமிருந்தது. அவரிடமிருந்த உடுதுணி எளிமையான ஒரு சாரமும், இடது தோளின் மீது சால்வையாகப் போடப்பட்டிருந்த இன்னொருசாரமுமாகும். காலியிலுள்ள நீதிமன்றுக்குப்போகும் பொழுதுதான் அவர் ஒருசேட்டும் அதன் மேல் ஒருசிறிய கோட்டும் அணிந்து கொள்வார். அங்கிருந்து திரும்பி வந்ததும் அவற்றைக் காற்றில் உலர்த்திப் பக்குவமாக மடித்து அலுமாரியில் வைத்துவிடுவார். அந்தக் கோட் அவருடைய திருமணத்தின் போது தைத்தது. சிமன் முதலாளி முப்பது வயதாயிருக்கும் பொழுது திருமணம் செய்து கொண்டார். இப்பொழுது அவருக்கு வயது ஐம்பது ஆகின்றது. அவருடைய மூத்த மகள் அந்த கோட்டுக்கு ஒருவயது இளையவள்.

சிமன் முதலாளியின் கைகள் தானம் கொடுத்துப் பழக்கப்படவில்லை. கிடைத்தவற்றை முதலைப் பிடிபோன்று தனக்குள் அடக்கிக் கொள்வார். அவரிடம் ஓர் ஐந்து சதக்குற்றியைப் பெற்றுக் கொள்வது ஒரு பெரிய வலிய பாறாங்கல்லில் இருந்து ஒரு சிறிய துண்டை உடைப்பதற்கு ஒப்பானது.

அதிகமான மக்களுக்குத் துன்பம் என்பது கொழுத்தும் வெய்யிலும் வரட்சியும் போன்றது. மகிழ்ச்சி என்பது இதமான மழைபோன்றது. ஆனால் உணர்ச்சிகள் என்பவை சிமன் முதலாளியின் பாரமுகமான மனத்துக்கு எட்டுவதில்லை. தனது ஓட்டிலிருந்து தனிமைப்பட்டு நிற்கும் கடற்சிப்பி போல அவர் உளநிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

“தானம் செய்தல் மிகவுயர்ந்த செயற்பாடு அதைநீங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டும்” என்று கிராமத்துத் தலைமைச் சமயக்குரவர் சிமன் முதலாளிக்கு ஆலோசனை வழங்கினார். “தீமைச்சுமை எனக்கில்லை ஆகவே நான் தானதருமம்

செய்து நன்மைகளைத் தேட வேண்டியதில்லை” என்று சிமன் முதலாளி கடுமையாகச் சொன்னார், நன்மை தீமை பற்றி அவர் கூறுவதில் அதிக உண்மை உண்டு. தனக்குச் சொந்தமில்லாத எதையும் அவர் எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார். குடித்துக் கூத்தாடுவதோ, பிறர் பொருட்களை அபகரிப்பதோ கிடையாது. எந்த ஒரு மிருகத்தையும் அவர் கொன்றதில்லை.

ஓராண்டுக்கு முன்னர் அவர் தமது மூத்தமகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். பேசிய சீதனத்தில் ஒரு பகுதியைமட்டும் அவர் கையளித்தார். அதனால் வெறுப்படைந்த மருமகனும் மகளும் ஒரு தடவை மட்டும் இவர் வீட்டுக்குவந்து சென்றனர். அந்த மகளை விட இவருக்கு பத்து வயதிலும் ஆறு வயதிலும் இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். மூத்த மகனுக்கு முழங்கை அளவிலான இரண்டு மேற்சட்டைகள் பாடசாலைக்கு அணிவதற்கென மட்டும் உண்டு. வீட்டில் அவன் அணிந்து கொள்வதற்கு இரண்டு பழைய சாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இளைய மகன் முன்பள்ளிக்கு அணிந்து செல்வதற்கு முழங்கையளவிலான இரு மேற்சட்டைகள் வழங்கப்பட்டன. முன்பள்ளியால் வந்ததும் சட்டைகளைக் கழற்றிப் பக்குவமாக வைத்துவிட வேண்டும் என்ற கட்டாயம் உண்டு. வீட்டில் அணிவதற்கு வேறு உடை இல்லாமையால் அவன் உடை இல்லாத வெற்றுடம்புடன் அங்குமிங்கும் சுற்றிக் கொண்டிருப்பான். இந்த அவலநிலையைக் கண்டு மனைவி சிமன் முதலாளியோடு பலநாளாகச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“இது வெட்கக்கேடான விஷயம். டனிக்கு வயது ஏழாகப் போகிறது. வீட்டில் அவன் அணிந்து கொள்வதற்கு இரண்டு மேற்சட்டையாவது வாங்கிக் கொடுங்கோ”

மனைவியின் கோபமான எதிர்ப்பைக் காணும் போதெல்லாம் சிமன் முதலாளி தலையை மட்டும் அசைத்துக்கொள்வார்.

“அந்தச் சிறுவன் அப்பாவித்தனமான சிறு பிள்ளையாக

இருக்கின்றான். இன்னது ஏது என்று ஒன்றுமறியாநிலை” என்று சிமன் முதலாளி சொல்லிக் கொள்வார்.

“வீட்டில் அவன் அணிவதற்கு ஏன் உடுதுணி? உனக்குத் தெரியுமா, எனக்கு எட்டு வயது கடந்த பின்புதான் வீட்டில் உடுப்பதற்கு ஒரு சாரம் கிடைத்தது”

விடைகொடுக்கமுடியாத இந்த விவாதத்தில் சிமன் முதலாளியின் மனைவி அசௌரியங்களுக்கு உள்ளானாள். “அதெல்லாம் எனக்கு எப்படித் தெரியும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அடுக்களையை நோக்கிப் போனாள். சிமன் முதலாளி சகிப்புத் தன்மையோடும் அனுதாபத்தோடும் மனைவிமீது இரக்கம் காட்டியபோதும், வீட்டில் டனி ஆடைஅணிந்து நிற்பது எத்தனை ஆடம்பரமானது என்பதை அவனுக்கு விளங்க முடியாதிருந்தது.

“எங்களால் புதுவருஷத்தைக் கொண்டாட முடியாவிட்டாலும், இந்தச் சிறுவர்களுக்கு ஏதாவது பலகாரம் செய்து கொடுக்கவேணும். அயலிலுள்ள சிறுவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் குதூகலித்துப் புதுவருஷத்தைக் கொண்டாடும் பொழுது எமது பிள்ளைகள் எதுவுமின்றிப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதா? எமது புதுவருஷப் பாரம்பரியங்களை நாங்கள் பின்பற்றாவிட்டாலும் எங்கள் பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியுடன் சாப்பிடுவதற்கு ஏதாவது பலகாரம் செய்து கொடுக்கவேணும். மற்றும் பிள்ளைகள் கொண்டாடும் பொழுது எமது சிறுவர்கள் எவ்வாறு மனத்தாக்கம் அடைவார்கள் என்று தெரியுமா?”

“ம்.... இந்தப் புதுவருஷத்திலே எங்கள் பிள்ளைகள் என்ன செய்யவேண்டும்? இது என்ன புதுவருஷம்? சுத்த அபத்தம்! பயனற்றது!”

“புதுவருஷம் பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை வருகின்றது. இந்த ஒருநாளிலாவது பிள்ளைகள் கேட்பதை நாங்கள் கொடுக்க வேணும்”

“இன்று 1924ஆம் அண்டு ஏப்பிரல் மாதம் ஏழாம் திகதி இதுவும் ஆண்டில் ஒருமுறை தானே வருகின்றது. இது போல்

தான் புத்தாண்டுவரும் ஏப்பிரல் மாதம் பன்னிரண்டாம் திகதியும் ஏழாம் திகதியைப்போல ஆண்டுக்கு ஒரு முறைதான் வரும். ஆனபடியால் 14ஆம் திகதி மட்டும் ஆண்டில் ஒருமுறை வருகின்றது என்று கூறமுடியாது.”

“உங்களது வாதங்களுக்கு விடை சொல்ல நான் பழகிக் கொள்ளவில்லை. பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருதடவை வரும் இந்தச் சிறப்புநாளில் பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது பண்டம் தயாரிப்போமென்றால் நீங்கள் விடுகிறீர்கள் இல்லை. சரி அப்படியே இருக்கட்டும்.

“புது வருஷ மகிழ்ச்சி... ஹு” சிமன் முதலாளி மனைவியின் அறியாமையை எண்ணினார். அவளின் முட்டாள்தனமான உணவுப்பண்டத்தைச் செய்து பணத்தை வீணடித்துப் பண்டிகையைக் கொண்டாடும் நிலையை எண்ணி அவளைக் கீழ்த்தரமாக நோக்கினார்.

“இது கொண்டாட்டத்துக்குரிய நேரமல்ல ஒருகொத்து அரிசியின் விலை இப்ப என்ன என்று தெரியுமா? ஒருயார் வெள்ளைத் துணியின் விலை என்னவென்று விளங்குமா? மளிகைக்கடைக்காரனுக்கும் மரக்கறி விற்பவனுக்கும், மீன்விற்பவனுக்கும் எவ்வளவுபணம் கொடுக்க வேணும் என்று தெரியுமா? பணத்தை மரத்திலிருந்து பிடுங்கி எடுப்பது என்று நினைக்கிறாயா?” சிமன் முதலாளி மனைவியைப்பார்த்து கோபக்கனலுடன் கத்தினார். “நீ கொண்டாடியதெல்லாம் அந்தப் பழங்காலத்தில் நீ இளமையாயிருக்கும் பொழுது ஒரு கொத்து அரிசியின் விலை என்ன. அப்போ அது ஒன்பது சதம். ஒருயார் துணியின் விலை என்ன அதுவும் ஒன்பது சதம். நாலு ஐந்து பேர் கொண்ட குடும்பத்துக்குச் சாப்பாடுபோட அப்போ புதினநாலு சதம் போதும். இன்றைக்கு இளவட்டத்தினர் அதிலும் கூடிய காசை ஒருநாள் சுருட்டுக்கு செலவு செய்கிறார்கள். அந்தக்காலத்தில் இளம் பெண்கள் அடுக்களைக் கத்தியால் தான் துணியை வெட்டி உடுப்புத் தைத்தார்கள். இப்ப அதுக்குக் கத்தரிக்கோல் வேணும். என்ன

உலகம் இப்ப உருவாகிக் கொண்டிருக்கு?”

“காசகாய்க்கும் மரங்கள் பற்றி எனக்குத்தெரியாது. எல்லா இடங்களிலுமுள்ள சனங்கள் பின்பற்றும் வழமைகளைப் பற்றித்தான் எனக்குத்தெரியும்”

“எங்குமுள்ள சனங்கள்! ஹும் சிமன் முதலாளி தனது இடது தோளில் போட்டிருந்த சாரத்தின் நுனியைத் தூக்கினார். மீண்டும் போட்டார். சார நுனியைக் கீழிழுத்தார் மனைவியை கோப முழக்கத்துடன் பார்த்தார். “மற்றவர்களைப்பற்றி நாங்கள் ஏன் கவலைப்படுவான்? உலகத்தில் உள்ள மற்றவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? என்ன புது வருஷம்? ஏப்பிரல் மாதம் பன்னிரண்டாம் திகதி மட்டும் நாங்கள் சாப்பிட்டுக்குடித்து உடையுடுத்திக் கொள்ளவேணுமா? இவை தான் புது வருஷக் கொண்டாட்டமா?”

கிராமத்தவர்களுக்குப் புத்தாண்டே மிகப் பெரிய பண்டிகையாகும். இது தவிர புத்தர் பிறந்து ஞானம் பெற்றுப் பரிநிர் வாணம் அடைந்து சிறப்பெய்திய வெசக் பண்டிகையையும் கிராமத்தவர்கள் எதிர்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் வெசக் தினம் சந்தோசமாகக் கொண்டாடுவதற்குரிய தினம் அல்ல. இத்தினத்தில் ஆலயத்தில் வழிபாடு செய்தலும், ஆழ்ந்த தியானத்தில் மன நிறைவு கொள்ளலும் முக்கியத்துவம் பெறும். புதுவருஷத்தைப் போல் புத்தாடை அணிந்து உண்டு குடித்துக் கொண்டாடி மகிழ்வதல்ல. ஆனால் புதுவருஷத்தில் ஏழை பணக்காரர் என்ற எல்லா சிறுவர்களும் புத்தாடை அணிந்து மகிழ்ச்சியடைவர். புதுவருஷத்துக்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னரே வீட்டுப் பெண்கள் அடுப்பின் முன்னால் கொதிக்கும் எண்ணெய்க்கு எதிராக இருந்து பாரம்பரியமான பண்டங்களாகிய ‘கவுன்’ மற்றும் ‘மங்கெடி’ முதலியவற்றைச் சுட்டுவைக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

அண்மையில் புத்தாக்கி அமைக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய

வீடு அங்கிருந்தது. அந்த வீட்டின் தோட்டம் மற்றக் காணிகளில் இருந்து பச்சை வேலியினால் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அது சுமார் இருநூறு அடிநீளம் கொண்டது. அந்த வேலி தொடர்ச்சியின்றிப் பிரிந்தும் பிளவு படும் காணப்பட்டது. அந்த வீட்டின் பின் விறாந்தையில் ஒருபெண். திருவலகையின் மேலிருந்தாள். அவளது வலக் கையில் ஒரு உலோக அகப்பையையும் இடதுகையில் பன்னிரண்டு அங்குல நீளமான தென்னோலை ஈர்க்கும் காணப்பட்டது. மூன்று கல்வைத்த அடுப்பை நோக்கி அவள் குனிந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கரைத்த மாவைக் கரண்டியால் அள்ளி கொதிக்கும் எண்ணெயில் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அதன்மீது மெது மெதுவாகத் துளாவி இடித்துக் கொதிக்கும் எண்ணெயையும் ஊற்றினாள். அதன் நடுவே தனது இடதுகையில் வைத்திருந்த ஈர்க்கைக் குத்தினாள். கொதிக்கும் எண்ணெய் அந்தப் பண்டத்தினுள்ளே நுழைதற்காக அவள் அப்படிச் செய்தாள்.

மாக்களியைக் கூம்புவடிவாக்கி இனிப்புமிக்க 'கவுன்' பணியாரத்தைச் செய்தாள். கொதிக்கும் எண்ணெயிலிருந்து அவள் அந்தப் பணியாரத்தை எடுத்தாள். அந்தக் காட்சியை சிமன் முதலாளியின் இரண்டு பிள்ளைகளும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தனது வேலையில் அவள் மூழ்கிப்போயிருந்தமையால் அவர்கள் வந்த சத்தத்தை அவள் கேட்கவில்லை.

“இரண்டு பேரும் எதற்காக வந்தீர்கள்?” அவர்களைக் கண்டதும் அந்தப் பெண் வியப்புடன் கேட்டாள்.

“கவுன் பணியாரம் செய்வதைப் பார்க்க வந்தம்” என்று சிமனின் மூத்த மகன் முழங்கை நீளச்சட்டையுடன் பதில் சொன்னான். இளையமகள் ஆடையின்றி அங்கேநின்றான்.

“உங்கள் வீட்டிலை இனிப்புப்பண்டம் எதுவும் செய்யவில்லையா?”

“இல்லை” என்று மூத்தபிள்ளை பெருமூச்சுடன் சொன்னான். அவன் அடுப்புக்குக்கிட்டப் போய் கவுன் சுடுவதை எட்டிப்பார்த்தான். இளையவன் கவுன் சுட்டுவைத்த கூடைக்கு அருகிலிருந்து அவற்றை ஆழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்கடை அப்பா நிறையக் காசுவைத்திருக்கிறார். பலகாரம் செய்ய அம்மாவுக்குக் காசுகொடுக்கும்வரை அவரிடத்தில் அழுது குளறுங்கோ”

“நாங்கள் அழுதுகுளறிப் பார்த்தம். எங்களுக்கு என்ன புதுவருஷம்” என்று அப்பா எங்களைப் பேசினார்.

கவுன் நிரம்பிய கூடையைச் சின்னவன் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“டெனி நீ வீட்டுக்குப்போய் உடுப்பு உடுத்துக்கொண்டு வா. நான் உங்களுக்கு இந்த இனிய பண்டத்தைத்தருவன்.”

டெனி வீட்டுக்குப்போனகையுடன் திரும்பிவந்தான். முழங்கை நீளச் சட்டையுடன் வந்தான். பின்விறாந்தையிலுள்ள பானையிலுள்ள தண்ணீரை எடுத்துக் கைகழுவி விட்டுவரும்படி அவள் ஒரு சவர்க்காரத்துண்டை அவர்களிடம் கொடுத்தாள். தொடர்ந்து வீட்டுக்கு உள்ளே அவர்களை அழைத்துச் சென்று பாயில் உட்காரவைத்தாள். அவர்களிடம் இனிப்புக்களியை வைத்து இனிய பண்டத்தை அதன் மீது சுழற்றி எடுப்பதைக்காட்டிக் கொடுத்தாள்.

மூத்தவன் அவ்வாறு சுழற்றி எடுத்த இனிப்புப்பண்டத்தை அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டுத் தனது வாய்க்குள் திணித்தான். சின்னவன் அவனைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்துவிட்டான். குற்றத்தைப் பிடித்த வாய் நெளிப்புடன் அவன் செலோகாமியை நோக்கிப் பார்த்தான்.

“எனது அண்ணனைப் பாருங்கோ” அவன் கத்துவதற்கு ஆயத்தமானான்.

“சின்னவனே, சத்தம் போடவேண்டாம் என்று தனது கையினால் அவனது வாயை மூடினான்.

“டெனி நீ வீட்டுக்குப்போய் உடுப்பு
உடுத்துக்கொண்டு வா.

“அப்படியானால் நானும் அந்த இனிப்புக்களியைச் சாப்பிட வேணும்”

“சத்தம் போடாமல் சிறிதை எடுத்து வாய்க்குள் போட்டுக்கொள்” செலோகாமியை அவன் பார்த்தான். அவ்வேளையில் அவளும் பார்த்து விட்டாள்.

தனது கையிலிருந்த கூரிய உலோக அகப்பையால் அவள் அந்தச் சின்னவனின் தலையில் அடித்தாள்.

“இப்படித்தான் நீங்கள் இனிப்புப் பண்டத்தை உருட்டி எடுக்கின்றீர்களா?”

டெனி தாக்கப்பட்ட தனது தலைப்பகுதியைத் தேய்த்தபடி வலியால் உரத்துக் கத்தினான். அவன் வாயிலே திணித்துவைத்திருந்த இனிப்புக்களி எச்சிலுடன் கலந்து சட்டியிலே கரைத்துவைத்திருந்த இனிப்புக் களியின் மேல் விழுந்தது. பெரியவன் ஓடிவிட்டான் அவள் மேலும் கோபமடைந்து சின்னவனின் காதைத் திருகினாள். அந்தச் சிறுவனின் அலறலைக்கேட்ட செலோகாமியின் மகள் தான் புதுவருஷத்துக்குப் போட தைத்துக் கொண்டிருந்த சட்டையை வீசி எறிந்துவிட்டு அங்குவந்தாள்.

“இங்கை பாருங்கோ மகளே புதுவருஷத்துக்கென செய்துவைத்த முழு இனிப்புக்களியையும் இவன் எச்சில் கொட்டிக் கெடுத்துவிட்டான்”

“டோன் செய்ததை மன்னித்து அவனை விட்டுவிடுங்கோ” தாயின் பிடியிலிருந்த டெனியை அவள் விடுவித்து விட்டாள்.

சிமன் முதலாளியின் மனைவி டெனியின் தலையில் ஏற்பட்டகாயத்தை ஆற்றுவதற்கு கைகளால் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தாள். செலோகாமியின் வீட்டையும் தனது கணவனையும் அவள் மாறிமாறித் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அப்பாவிப்பிள்ளைக்கு அடித்த அவளின் கைகள் மீது இடி விழட்டும்” சிமன் முதலாளியின் மனைவி சாபம் போட்டாள். கோபக் கனலுடன் அவள் செலோகாமியின்

வீட்டைப் பார்த்தாள்.

“ஊர்ச்சனங்கள் எல்லாரும் எங்கள் பிள்ளைகளை முதுகில் குத்துவதற்கு நாங்கள் வளர்த்தெடுக்கவில்லை” அவள் தனது புருஷனைத் திட்டித்தீர்த்தாள்.

வருஷத்துக்கு ஒரு முறைவரும் இத்தினத்துக்குப் பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது பலகாரம் செய்து கொடுக்கவேணும் என்று மன்றாடியும் அவர் கேட்கவில்லை. அதனால் அவர்கள் கண்ட பொறுக்கிகளின் வீட்டுக்குப் போனார்கள். அவர்கள் அடித்து அழவைப்பதற்கா நான் பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்தனான்” சிமன் முதலாளியின் மனைவி அழத் தொடங்கினாள்.

சிமன் முதலாளி தனது மனைவியை நோக்கித்திரும்பினார்.

“என்ன இது? என்ன நடந்தது? டெனிக்கு யார் அடித்தது?”

“எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் எல்லாம் எப்பவோ நடந்துவிட்டது” கோபத்துடன் அவள் கத்தினாள். முகத்தை ஆத்திரத்துடன் திருப்பினாள் “அந்தப் பெண் எமது மகனின் தலையில் உலோகக்கரண்டியால் அடித்துப் பூசினிக்காயளவு வீக்கத்தை ஏற்படுத்திப் போட்டாள். இந்தச் சின்னவனுக்குக் கொடுமை செய்தவளுக்கு இடிவிழட்டும்”

“இவன் குற்றம் ஏதும் செய்யாமல் அவள் அடித்தவளா?” சிமன் முதலாளி ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

“டெனி நீ செலோகாமியின் வீட்டில் என்ன செய்தாய் என்று எனக்குச் சொல்” சிமன் முதலாளி தனது மனைவியின் திட்டலுக்கிடையே மகனைக் கேட்டார்.

“அவன் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அவன் இனிப்புப் பேழை செய்வதற்கு இனிப்புக்களிக்குள் அதனை உருட்டிக் கொண்டிருந்த பொழுது சிறிது சுவைத்துப் பார்த்துவிட்டான்’ எந்தக் குழந்தையும் இதைத்தான் செய்யும். இதற்கு அந்தக்

கொடியவள், அந்தப் பேய், இவனை இப்படித்தாக்கியதுடன் காதையும் கிள்ளி எடுத்துவிட்டாள்.”

“நாங்கள் ஏன் மற்றவர்களுடைய வீட்டுக்குப்போக வேணும்? எங்களுக்கு இருப்பதோடு நாங்கள் உண்டு குடித்து நிறைவடைய வேணும்”

தனது இருக்கையிலிருந்து எழுந்த சிமன் முதலாளி படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தார். தன்னையாரும் பார்க்கின்றார்களா என சுற்று முற்றும் பார்த்து விட்டு தனது அலுமாரிக்குக் கிட்டச் சென்றார். தனது அரையிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த திறப்புக் கோர்வையை முன் கொண்டுவந்து அலுமாரியைத் திறந்தார். மீண்டும் ஒருமுறை சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்த பண்பையை எடுத்தார். அதன் கட்டை அவிழ்த்தார். அப்பொழுது மனைவிவரும் சத்தம் கேட்கவே பண்பையை உள்ளே தள்ளிவிட்டு ஏதோ தேடுவது போலப் பாசாங்கு செய்தார்.

“வெற்றிலைக்குச் சிலவு செய்யாது நான் ஒரு ரூபாவை மிச்சம் பிடித்தேன். அதைக்கூடக் காணவில்லை”. என்று மனைவியிடம் சொன்னார்.

யன்னல் ஓரத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த சுண்ணாம்பில் சிறிதளவை எடுத்துக்கொண்டு வந்த சிமன் முதலாளியின் மனைவி விறாந்தைக்கு வந்து டெனியின் வீங்கிய தலைப் பகுதியிலே பூசித் தேய்த்தாள்”

மனைவி அறையை விட்டு வெளியே வந்ததும் சிமன் முதலாளி பண்பையிலிருந்து ஒரு ரூபாய்க் குற்றியை எடுத்து இடும்பிலே சொருகிக்கொண்டார். மீண்டும் பண்பையைப் பக்குவமாகக் கட்டி, அலுமாரியின் முலையிலே ஒளித்து மறைத்து வைத்தார்.

“இது தான் நான் வெற்றிலை பாக்கு வாங்காது சேமித்த காசு” என்று சொல்லி அதை அவர் மனைவியிடம் கொடுத்தார். “அரைக்கொத்து அரிசிவாங்கி அதை இடித்து மாவாக்கி குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது செய்துகொடு, கவுன் மற்றும்

மங்குலி பலகாரம் செய்வதற்கு இந்தக்காசு போதும். புதுமோடிப் புதுப்பலகாரம் செய்ய வேண்டிய தேவை எங்களுக்கு இல்லை” சிமன் முதலாளி அந்தப் புதுமோடி இனிப்புப் பலகாரம் செய்த பக்கத்துவீட்டுப் பெண்ணை மெதுவாகத் திட்டிக் கொண்டார்.

“இதுதான் இந்த வீட்டிலிருந்த எல்லாப்பணமும்” என்று கட்டிலில் இருந்தவாறு சிமன் முதலாளி சொல்லிக் கொண்டார்.

இந்த ஊரிலுள்ள சனங்களைப் பற்றி முடிவில்லாமல் கதையளப்பதற்கும் வெற்றிலையை விடாமல் சப்பி உமிழ்வதற்கும் பொறுப்பில்லாத ஊதாரித்தனமான பெண்டுகளை வீட்டுக்கு வந்து வம்பளக்கச் செய்யவேண்டாம். சுண்ணாம்பும் பாக்கும் வாங்க என்னிடம் காசு இல்லை”

சிமன் முதலாளியின் மனைவி வெற்றிலை போடுவதற்கு அடிமையாகிவிட்டாள். ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு தடவையேனும் அவள் வெற்றிலை போடவேணும். வெற்றிலைச் சாயம் அவளது பற்களை மூடிக்காவிடாக்கி விட்டது. வெற்றிலைச் சாயத்தினால் அவளது சிவப்பு நாக்குப் பழுப்பேறி செம்புநிறமாகிவிட்டது. சாதாரண கறியின் சுவையைக்கூட அவளால் அறிய முடியாதவாறு நாக்கு உரமாகி விட்டது. உறைப்புமிக்க கருவாட்டுக் குழம்பை மட்டும் அவளது நாக்கினால் சுவைக்கமுடியும். அல்லது உப்புக்கூடிய காய்கறிக் குழம்பை மட்டும் சுவைக்க முடியும். உப்புமீன், கருவாடு, பாவற்காய் முதலியவற்றையே அவள் விரும்புவாள். வெற்றிலை போடுவதை நிறுத்தும்படி பணச் செலவு கருதி சிமன் முதலாளி மனைவியை வலியுறுத்தினார்.

சிமன் முதலாளி இப்படிக்கூறுவதற்கு அவருக்கு மருத்துவ அறிவு இருக்கவில்லை. ஆனால் பணத்தைப் பதுக்கிவைக்கும் அறிவு மட்டும் இருந்தது.

“நான் அதிகம் வெற்றிலை போடுவதில்லை. நான் வெற்றிலை தின்பது உங்களுக்குக் கட்டுப்படியாகாவிட்டால்

அதை முழுதாகக் கைவிடுகிறன். சிமன் முதலாளியின் மனைவி கோபப்பட்டுச் சொன்னாள்.

“சிறு பிள்ளைத்தனமாக நடந்து கொள்ளவேண்டாம். சிமன் முதலாளியின் மனைவி தனது மடியிலிருந்த சின்னவனை பொறுமையின்றி உதைத்துத் தள்ளினாள். கணவன் மீதிருந்த கோபத்தைத் தீர்ப்பதற்கு மகனைத் திட்டித்தள்ளி உதைத்து உதறினாள்.

மகனின் உதறலால் தன் மடியிலிருந்து சிமன் முதலாளியின் மனைவி தனது மடியிலிருந்து சின்னவனை பொறுமையின்றி உதைத்துத் தள்ளினாள். கணவன் மீதிருந்த கோபத்தைத் தீர்ப்பதற்கு மகனைத் திட்டித்தள்ளி உதைத்து உதறினாள்.

08 - பொத்தல் விழுந்த கோட்

“எட்வினுடைய கோட்டை ஒரு நாளைக்கு நாங்கள் இரவல் வாங்க வேணும்”

இதைச் சொன்ன அந்த இளைஞருக்கு வயது ஆரம்ப இருபதுகளில் இருந்தது. அந்த இளைஞர் நன்கு படித்தவராக இல்லாவிட்டாலும், சிறுவயதிலிருந்தே அவர் அந்தக் கிராமத்து ஆசிரியரிடம் பாடம் கேட்டுப் படித்துவந்துள்ளார். சகஸ்கத தொடக்கம் அனுராத-சதகாய வரையிலான ஒவ்வொரு புத்தகத்தையும் வாசிக்கக் கற்றுக்கொள்வதற்கு அந்தக்கிராமத்து மக்கள் பழக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். அவைதான் சிங்கள பாரம்பரியமான வசிப்புப் பாடநூல்களின் தொடக்கமும் கடைசியுமான தொகுதியாகும். ககஸ்கந்தவை உச்சரிக்க முடியாத வாய் மண்புற்றுக்கு ஒப்பானது என்பது அந்தக்கிராமவாசிகளின் பழமொழி.

அந்த இளைஞனுக்குக் கிராமத்து ஆசிரியர் மண்பலகையில் எழுத்துக்களை எழுதக்கற்பித்தார். அதன் காரணமாக அவன் கடதாசித் தாளில் பெரிதாக எழுத்துக்களை எழுதப்பழக்கப்பட்டுவிட்டான். ஒரு வசனத்தை அவன் எழுதுவதற்கு இரண்டுமூன்று கடதாசித்தாள் அவனுக்குத் தேவைப்படும்.

அவன் சரமும் பெனியனும் அணிந்திருந்தான். மடித்த இன்னொரு சரத்தைத்தோளில் போட்டிருந்தான். கதிரையில் முழுமையாக இருக்காது அதன் நுனி ஓரத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தான். மிகுந்த கூச்சத்துடன் கதிரையின் கைப்பிடியைத் தனது கைநகங்களாற் சுரண்டிக்

கொண்டிருந்தான். அவனது மூக்குநீண்டிருந்தது. கண்கள் கூச்சத்தை வெளிப்படுத்தி வெளியே தள்ளிக்கொண்டிருந்தன.

“அ... கொறனிலிஸ் உனக்கு ஏன் கறுப்புக் கோட் தேவை”?

“அம்மா... உங்களுக்குத் தெரியாதா? அது ஒரு....”

“கலியாண வீட்டுக்கா?”

“ஓம்”

“ஆருடைய கலியாணம்?”

கொறனிலிஸ் வெட்கத்துடன் சிரித்தான். ஒருபதிலும் சொல்லவில்லை.

கொறனிலிசின் மௌனம் அந்தக் கிராமத்து விதானையாரின் மனைவியை மேலும் வியப்படையச் செய்ததுடன் அவள் கேள்விகளைத் தொடுக்கலானாள்.

“அப்படியானால் அது உன்னுடைய கலியாணமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்”

“அப்படித்தான் அவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள் என்றான் அந்த இளைஞன். அவன் தொடர்ந்து மிகுந்த கூச்சத்துடன் கதிரையின் கைப்பிடியிலிருந்த மரவேலைப் பாடுகளைத் தனது நகங்களினாற் சுரண்டத் தொடங்கினான்.

“அப்படியானால் யார் அந்த மணப்பெண் என்று எங்களுக்குச் சொல்லமாட்டாயா?”

“அவள் அகோனிஸ் வீட்டுப் பெண்”

“அப்படியானால் நீ அதிஷ்டக்காரன். அவர்களுக்கு அதிக நிலபுலன்கள் இருக்கு. ஆனால் அவர்கள் உனக்குக் காசு ஏதும் தரமாட்டார்கள். அகோனிஸ் ஒரு கஞ்சத்தனமானவன்... சரி எப்ப உனக்கு கோட் வேணும்?”

“நாளைக்கு அடுத்தநாள்”

“அப்படியான ஒரு நல்லநாளில் ஏன் இரவல் கோட்டைப் போட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறாய்? உன்னுடைய தகப்பன்

ஓர் ஏழை இல்லை. உனக்காக ஒரு கோட்டைத் தைப்பதற்கு நீ கேட்டால் என்ன?”

“நான் ஒரு புதுக் கோட்கேட்டதற்கு தந்தையார் என்னை நையப் புடைத்து விட்டார்”

ஒன்று அல்லது இரண்டு ஏக்கர் காணியை விற்றால்தான் ஒரு கறுப்புக் கோட் தைப்பதற்குரிய துணியை வாங்கலாம் என்று கிராமத்தவர்கள் நம்புகிறார்கள். அவள் ஒரு விதானையாருடைய மனைவியாக இருப்பதனால் ஒரு கறுப்புக்கோட் அவ்வளவுவிலை போகாது என்று தெரியும். ஆனால் அதை வாங்கச் செய்யுமாறு வற்புறுத்தவும் விருப்பமில்லை. ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு கோட் வாங்கத் தொடங்கிவிட்டால் கிராம விதானையாருக்குரிய மதிப்புப் போய்விடும் என்று எண்ணினாள். தமது ஒரே மகனுடைய கறுத்தக் கோட்டின் பெறுமதியை மதிப்பிடவும் அவள் விரும்பவில்லை.

“எல்லாம் சரி, உனக்குக் கோட் இல்லை என்பதற்குச் சரியான காரணம் எதுவுமில்லை”

“எனக்கு ஒரு சேட்டும், ரையும், சப்பாத்தும் அதோடு தேவையாயிருக்கு. அவற்றைப் பயன்படுத்தும் போது நான்மிகவும் கவனமாக இருப்பன்”

“எட்வினுடைய சப்பாத்து உனது காலுக்குப் பொருந்துமா?”

“அந்த ஒரு நாளைக்கு மட்டும் ஒருவாறு பாவிக்கலாம் என்று தந்தையார் சொல்லிறார்”

“சரி சமாளிக்கலாம்”

கலியாண நாளன்று மிக முன்னதாகவே கொறனிலிஸ்தான் நான் இரவல் வாங்கிய உடுப்புகளை அணிந்து கொண்டான். அந்தக்கோட் அவனுக்கு மிகவும் இறுக்கமாக இருந்தது. இழுத்துவரிந்து ஒருவாறு அதன்பொத்தானைப் பூட்டிக் கொண்டான். அவனுடைய கால்களுக்கு அந்தச் சப்பாத்து மிகப் பெரிதாக இருந்தது. அவன் நிலத்தில்

நடக்கும்பொழுது அவை தொங்கி இழுபட்டுக் கொண்டிருந்தன. வரிந்து கட்டிய சிறிய சப்பாத்து நூலினால் அவன் ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டான்.

அவன் ஒரு கவர்ச்சியான இளவட்டம். அவனுடைய நெற்றி அதிகம் அகன்றதல்ல. அவனது நீண்ட முக்குக்குக்கு கீழமைந்த உதடுகள் சிறிதாகவும் வாகாகவும் இருந்தன. வழமையான சரம், பெனியன் முதலியவற்றை அணிந்திருக்கும் பொழுது அவன் எடுப்பாகவும், அங்க இலட்சணமுடையவனாகவுமிருந்தான். கொறனெலிஸ் ஒரு கெட்டிக்காரனுமல்ல அதேவேளை ஒரு முட்டாளுமல்ல. அவன் தனது பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிவுள்ளவனாக இருந்தான். ஏனென்றால் அவர்கள் பிழையானவர்கள் என்று அவன் நம்பவில்லை. உலக விஷயங்களைப் பொறுத்தவரை அவனிடத்து அறியாமை நிலவியது. தமது பெற்றோர் கேட்டுக்கொண்டதற்கேற்ப அவன் கலியாணம் செய்யச் சம்மதித்தான். கடன் வாங்கி அவன் அணிந்திருந்த அந்த உடுப்பு அவனது இயற்கையான தோற்றத்தைத் தாழ்த்திவிட்டது. அத்துடன் அவனிடத்தே தான் கோணங்கித்தனமான உடையை அணிந்திருக்கின்றேன் என்ற கவலையையும் இலகுவாக ஏற்படுத்திவிட்டது.

மணப்பெண்ணின் இடையைச் சுற்றிக்கட்டுமாறு கலியாண தினத்தில் அன்று கொறனெலிஸ் வேண்டப்பட்டான். அத்துடன் அவளின் கழுத்தைச் சுற்றி அட்டில் ஒன்றையும் கட்டுமாறு கேட்கப்பட்டான். அதன் பின்னர் அவன் திருமணப்பதிவுகாரர் முன்பு தனது கையொப்பத்தை இட்டான். இந்தத் திருமண ஆசாரங்கள் தேவைக்கு அதிகமானவை என்று எண்ணிச் சலித்துக் கொண்டான். திருமணப்பதிவுகாரர் கந்தோரிலிருந்து வெளிவந்து குதிரை வண்டிலில் இருக்கையில் தனது மனைவிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். அப்போது அவனுக்கு ஓரளவு ஆறுதலாக இருந்தது.

கொறனெலிஸ் தனது மனைவியை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரம் பார்த்திருக்கிறான். அவன் என்றும் அவளிடம் கதைத்ததில்லை. இப்பொழுதும் அவள் ஓர் அன்னியவளாகவே அவனுக்குப்பட்டது. பதகளிப்பினாலும் கூச்சத்தினாலும் அவள் மௌனமாக இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டான். கொறனெலிஸ் அவளுடன் பேசுவதற்கு முயற்சிக்க வில்லை எனெனில் அவள் பேச்சுக்கு மறுதலிப்பாளோ என்றபயம் இருந்தது.

மணமகனும், மணப்பெண்ணும், பரிவாரங்களும் மணமகனின் வீட்டுக்கு வந்து சேர மாலை ஆறுமணிக்குமேலாகி விட்டது. இரவுச் சாப்பாடு முடியும்வரை நண்பர்களும் உறவினர்களும் அங்கே தங்கியிருந்தனர்.

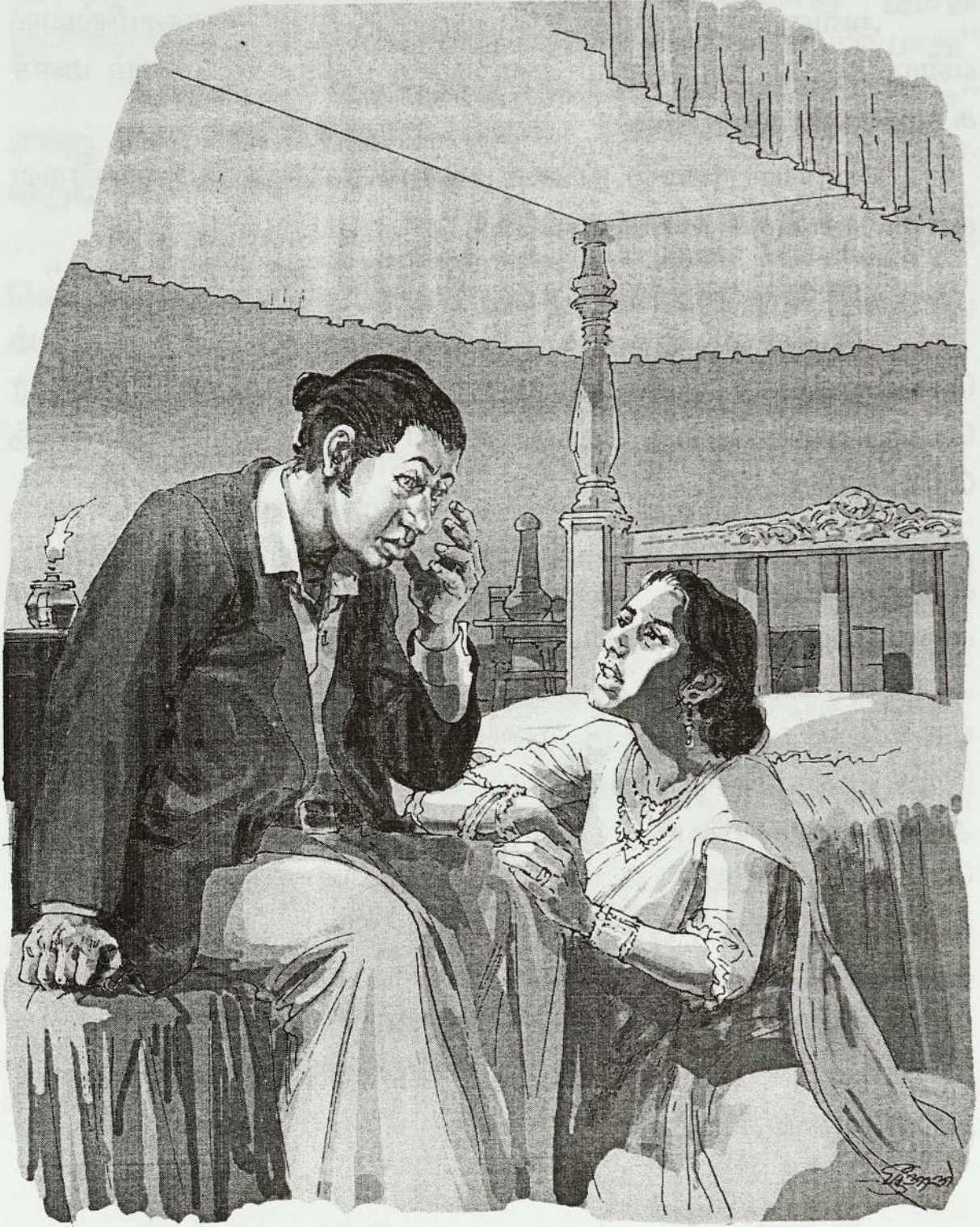
விருந்தினர்கள் சென்றதும் கொறனெலிஸ் தனது அறைக்குள் நுழைந்தான். அவனது முகம் ஆழ்ந்த யோசனை உள்ளதாகவும், குழம்பியதாகவும் இருந்தது. கொறனெலிஸ் இருந்த இருக்கைக்குப் பக்கத்திலிருந்த மேசைக்குப் பக்கத்தில் வந்த மனைவி அவனுக்குக் கிட்டவாகச் சரிந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அவன் அவளிடம் எது விதமான பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை அசையாத சிலையாக இருந்தான்.

“ஏன் நீங்கள் சந்தோசமில்லாமல் இருக்கிறீர்கள்?” என்று மனக் குழப்பத்துடன் அவள் கேட்டாள்.

கொறனெலிஸ் பதில் சொல்லவில்லை. அவள் அந்தக் கேள்வியைத் திரும்பவும் கேட்டாள். அவனுக்கு மிக அருகில்வந்த அவள் முழந்தாளில் இருந்து உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்னாள்.

“ஏன் அழுகிறீர்கள் எனக்குச் சொல்லுங்கள்?” அவளுடைய குரலில் கவலை தொனித்தது. தனது தலையை நிமிர்த்தி அவன் அவளைப் பார்த்தான். தனது மனைவியின் மெல்லத்திறந்த உதடுகளையும் அன்பால் நிறைந்து பொலிவு பெற்ற கண்களையும் பார்த்த பொழுது முன்பு அறிந்திராத ஓர் உணர்ச்சியும் மனவெழுச்சியும் அவனிடத்தே தோன்றியது.

“நான் அழவில்லை நான் சற்றே யோசிக்கின்றேன்”

“ஏன் அழுகிறீர்கள் எனக்குச் சொல்லுங்கள்?”

“ஏன் உங்களுக்கு இந்த சந்தோசமில்லாத யோசனைகள் இருக்கவேணும்?” அதற்கு நான் காரணமா?”

“இல்லை, இல்லை”

அவனுடைய அந்த துன்பத்துக்கு தான் காரணமில்லை என்று அவள் அறிந்ததும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் மனச் சுகமாகவும் இருந்தது.

“அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் சோகமாக இருக்கிறீர்கள் என்று எனக்குச் சொல்லுங்கோ”

“அதை உனக்குச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை”

“இல்லை...இல்லை...இல்லை எனக்குக்கட்டாயம் சொல்லுங்கோ” அவள் மன்றாடினாள். அதன் பின்னர் கொறனெலிஸ் தனது கவலைக்கான காரணத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“இன்றைக்கு நான் போட்டிருக்கிற ஆடையும் கோட்டும் என்னுடையதல்ல. உங்களுடைய வீட்டிலே குதிரை வண்டியிலிருந்து நான் கீழே இறங்கிய பொழுது ஓர் ஆணியிலே இழுபட்டு இந்தக் கோட்டிலே பொத்தல் ஏற்பட்டுவிட்டது. சுருட்டு நுனியிலே உள்ள நெருப்புப்பட்டு இந்த ஆடையிலே ஒருதுவாரத்தை ஏற்படுத்தியதைப் பின்னர் அறிந்துகொண்டேன். இந்த நட்டங்களுக்கு நான் பணம் கொடுக்க வேணும். உங்கள் தந்தையார் தந்த சீதனத்திலே எதுவித பணமும் சேர்க்கப்படவில்லை. அதனால் என் தகப்பனார் கடுங்கோபமாகவுள்ளார். ஆக அவரிடமிருந்து காசை ஒருக்காலும் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது”

“சரி எப்படியாவது சமாளித்து நாங்கள் கொடுத்துவிடுவம்”

“நாங்கள் எப்படி அதைக்கொடுப்பது? எனது தகப்பனார் எப்படிப்பட்டவர் என்று உனக்குத் தெரியாதா? நான் சம்பாதித்த பணம் எல்லாம் அவரிடம் தான் இருக்குது.

எல்லாப்பணத்தையும் அவர் என்னிடமிருந்து பறித்து வாங்கிக் கொண்டார். “சின்னப் பெடியன்கள் காசவைத்திருக்கக்கூடாது என்று சொல்லித்தான் அவர் என்னிடமிருந்து அதைவாங்கிக் கொண்டார். எனது தேவைக்கு ஐந்து ரூபாயைக் கூட அவரிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ள முடியாது”

“கவலைப்பட வேண்டாம் நான் பணத்தைத் தருகிறேன்” என்று அசிதா சொல்லிக்கொண்டு அவனது கையை மெதுவாக வருடி தனது தலையை அவனது தோளின் மேல் சாய்ந்தாள்.

“எங்கிருந்து நீ பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வாய்?” கொறனிலிஸ் கேட்டான் தனது கன்னத்தை அவளது கன்னத்துடன் சாய்த்தான்.

“ஏன் என்னிடம் தங்கநகைகள் இருக்குதுதானே?”

இசையிலும் சுவையாக அவளது குரல் ஒலித்தது. அவன் சுவாசித்த காற்றில் அவளது கேசத்திலே பூசப்பட்ட பூச்சின் வாசனையும் வந்து கொண்டிருப்பதை அறிந்து கொண்டான். அவளது தலையை நிமிர்த்தி அவளது கண்களை ஆதரவுடன் பார்க்க ஒருவித கூச்சமும் தளர்வும் தோன்றினாலும் விருப்புடனும் துணிவுடனும் செயற்பட்டான். வெட்கத்துடன் அவள் பாதிப்புன்சிரிப்பை ரோஜா நிற இதழ்களால் உதிர்த்தவேளை வெண்பற்கள் பளிச்சீட்டுக் கொண்டன.

தனது மனைவியின் இனிய பண்புகளை கொறனெலிஸ் கண்டுபிடிக்கத் தொடங்கினான்.

“அவளது தலையை முத்தமிட்டுக்கொண்டு “நாங்கள் தங்க ஆபரணங்களை விற்க வேண்டியதில்லை” என்று கூறினான்.

09 - பெண்

அது சாந்தமான ஓர் இரவு. கரிய வானத்தளத்தின் கீழே பெரும் பஞ்சப் பொதிகள் போன்ற வென்முகில்கள் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. வெள்ளித்திரவத்தைக் கவிழ்த்து ஊற்றிக் கொண்டிருந்த சந்திரனின் ஒளிவார்ப்பு குளத்து நீரை ஒளித்தெறிப்பு கம்பளம் போல் நிலைமாற்றிக் கொண்டிருந்தது. கண்சிமிட்டும் தாரகைகள் வானத்தில் மிதக்கும் வெண்மை நிற நா இதழ்களாக இருந்தன. உழைத்து நொந்தவர்களின் உடலுக்கும், பதகளிப்பில் உறைந்தவர்களுக்கும் இதம் தருவதாக அந்தக் குளிர் இரவு அமைந்திருந்தது.

அந்த ஏரிக்கரையிலிருந்த சிறிய வீட்டின் விறாந்தையில் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் அமர்ந்திருந்தாள். இதமான காற்றினால் ஆற்றோரமரத்திலிருந்து அசைந்து வீழ்ந்து மிதந்து வந்த இலைகள் கரையை அடைந்து கொண்டிருந்தன. அந்த இதமான காற்று முகத்தில் அரவணைத்தலை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள். அது நலம்மிக்க ஓர் இளம் பெண்ணின் குளிர்ந்த மூச்சாக அமைந்தது.

ஆற்றின் சிற்றலை விளிம்புகளோடு இணைந்ததாக ஓரத்துப் பெருமரங்களின் கவிப்பும் பற்றைகளின் விரிப்பும் அமைந்திருந்தன. அவற்றால் எழுப்பப்படும் ஒத்திசைவு ஒலிப்பு கிராமத்து இரும்புப் பட்டறையின் ஊதலை நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவள் இருப்பு நிலைக்குப் பின்புறமாக ஆறு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தென்னந்தும்பை நீண்ட மெல்லிய கயிறாக அவள் திரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது தட்டையான மார்பை அழுக்குப் படிந்த மேற் சட்டை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“இன்றிரவு உன் கணவன் வரமாட்டான் போல இருக்கிறது?” அவள் சிறிய அளவிலான தும்பை ஒருபாகமாகத் திரித்து வலக்கையால் நிலத்திற் சுழலவிட்டு அதன் பின்னர் கயிற்றை இரு கூறாக ஆக்கினாள். அந்த இரண்டு கூறுகளையும் உள்ளங் கைகளால் விரைந்து ஒன்றிணைத்து தனித்த முழுக் கயிறாக அமைத்தாள்:

“ஓம் நோனாகாமி, அவர் எனக்கு ஒரு செய்தி அனுப்பினார் என்று அவளது தோழி லிஸ்ஸி சொன்னாள். நோனாகாமி தான் திரித்த கயிற்றை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு லிஸ்ஸியை நோக்கினாள். நோனாகாமியின் ஐந்து வயது மகன் வீட்டுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் ஓடி மகிழ்ச்சியுடன் குதூகலித்துக் கொண்டிருந்தான். லிஸ்ஸியின் காலின் மேற்பகுதின் உள்ளும் புறமுமாகத் தாவி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

“அன்றியினுடைய சுத்தமான சட்டையில் உனது அழுக்குக் கால்களை வைத்து அசுத்தமாக்குவதை நிறுத்து குழப்படிப் பெடியா” என்று சொன்ன நோனாகாமி தனது பற்களுக்கிடையே ஒரு விதை நெல்லைச் சொருகினாள். அதைக்கடித்து அரிசியையும் உமியையும் வேறாக்கி ஊதினான்.

“இல்லை அந்தக் குழந்தை தன்பாட்டில் விளையாடிச் சந்தோசப்படட்டும். நான் வோறொரு சட்டையை மாற்றிக் கொள்ளலாம். நான் அணிவதற்கு மேலாக எனது மனிதன் சட்டைகளை வாங்கித் தந்துள்ளான்.” என்று சிரித்தவாறு சொல்லிக் கொண்ட லிஸ்ஸி அந்தக் குழந்தையைத் தனது தொடையின் மேலிருத்தி அவனது தலையை மெதுவாக வாரினாள். நோனாகாமி அவளைப் பார்த்தாள். அழுக்குப் படிந்து நூற்கிளம்பிய தனது உடையைப் பார்த்து அவள் பெருமூச்சுவிட்டாள். தான் குழந்தையாக இருந்தமை பற்றியும் தனது திருமணம் பற்றியும் வறுமையின் துயரம் பற்றியும் தனது கடந்த காலத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“எனக்கும் சிறிதளவு விதை நெல்லைத் தா” என்று சொல்லிக் கொண்டு லிஸ்ஸி நோனாகாமியை நோக்கிக் உள்ளங்கையை நீட்டினாள்.

“நோனாகாமி, எனக்குத் தேவையான எல்லாம் என்னிடம் இருக்கிறது.” என்று சொல்லிக் கொண்டு லிஸ்ஸி ஒரு நெல்லை வாயிற் போட்டு உடைத்தாள். தொடர்ந்து நெல்லாக வாயிலே போட்டு உடைக்கத் தொடங்கினாள்.

“அதற்காக நான் எனது அழகிய முகத்துக்கு நன்றி சொல்லவேணும்” லிஸ்ஸி புன்னகையுடன் தொடர்ந்தாள். “நீ சகித்துக் கொள்ளும் வேதனைகளையும் தேவைகளையும் என்னாற் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. நோனாகாமி, நீ உனது நான்கு சிறிய பிள்ளைகளையும் வளர்த்தெடுக்க வேணும். அதற்காக நீ மாடாய் உழைக்கிறாய். கவலைப்படுவதற்கு எனக்கோ ஒரு பிள்ளைகளும் இல்லை. எந்தத் தேவைகளுக்காகவும் நான் எப்போதாவது அல்லற்படவில்லை. நான் ஓர் இளம் நங்கை போன்று இருக்கின்றேன் அல்லவா? “பேச்சைத் தொடர்வதற்கு முன்னதாக அவள் தனது சட்டையின் கழுத்துப்பகுதியைத் தண்ணுணர்வுடன் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“எனக்குத் தெரியும் பலர் என்னைப்பற்றி அவதூறாகப் பேசிக்கொள்கின்றார்கள். நோனாகாமி நீ ஒருத்திதான் எனக்காகக் குரல் கொடுப்பவள். நீ எனக்கு மறைத்தாலும் மற்றவர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன பேசுகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். அதனை நான் எனது கருத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.” என்று சொல்லிக் கொண்டு லிஸ்ஸி ஒரு தென்னந் தும்பைக் குவியலில் இருந்து எடுத்து நோனாகாமியின் கண்களுக்கு எதிராகச் சுழற்றினாள்.

நோனாகாமிக்கு முன்னாகத் தான் இருந்த முக்காலியை இழுத்துச் சென்றாள். இருளில் ஒளிரும் பூனையின் கண்களைப்போன்று அவளின் கோபவிழிகள் மினுங்கின.

அவளின் இருபத்தெட்டு வயது இளமைக்காலம் நம்பிக்கைக்கு உரியதானது. நீண்ட வாகானகழுத்து, முனைத்தமார்பு, வாளிப்பான கன்னங்கள், நாஇலைபோன்ற சிவந்த உதடுகள் பதினாறு வயதுப் பெண்ணுக்குரிய இயல்புகளை வலியுறுத்தின. அவள் அணிந்திருந்த மேற்சட்டை விலையுயர்ந்த துணியினால் ஆக்கப்பட்டது. அதன் விளிம்பில் அழகிய ரேந்தை தைக்கப்பட்டிருந்தது. தங்கத்திலான சுவஸ்திக்கா வடிவிலான தோடுகள் அவளது காதுகளிலே தொங்கின. அவள் அணிந்திருந்த மெல்லிதான தங்கச் சங்கிலியிலே இணைக்கப்பட்டிருந்த பேழை நிறைமதியில் ஒளிரும் நட்சத்திரமாக ஜொலித்தது.

“கவனத்துக்கு எடுக்காதே, லிஸ்ஸி நோனா, வீண்கதை பேசுவதை யாரால் தடுக்க முடியும்? தூஷிக்கப்படாத மனிதர் யாராவது இருக்கின்றார்களா?” நோனாகாமி பதில் சொன்னாள்.

“நீ சொல்வது சரி. விவாகப் பதிவுகாரரின் ஆட்டங்கண்ட பழைய மேசையில் உள்ள கடதாசியில் கையொப்பம் போடாது ஒருவருடன் வாழும் பெண்ணைத் தவறானவள் என்றே சனங்கள் கருதுவார்கள். எனது கதை உனக்குத் தெரியும் தானே.” லிஸ்ஸி துளாவினாள்.

“எனக்குச் சிறிதளவுதான் தெரியும் நடந்தவற்றைச் சொன்னால் நான் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டுக்கொள்வேன்.”

“ஒருகாலத்தில் எனது பெற்றார் பொருட்டு செல்வாக்குடன் வாழ்ந்த வாழ்வை நீ அறிவாய் அல்லவா?”

“ஓம் எனக்குத் தெரியும். கிராமத்தவர்கள் உனது பெற்றோருக்கு நல்ல மதிப்புக் கொடுத்திருந்தார்கள்.”

“எனது தந்தையார் இறக்கும் காலத்திலே கூட நாங்கள் பணக் கஷ்டத்தில இருந்தோம். எங்கள் வீடும் நிலமும் ஈட்டில் இருந்தது. அந்த ஈட்டை மீட்டெடுப்பதற்கு சொத்துக்களை உடனடியாக விற்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் எமது தாயாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அதனைத் தள்ளி வைக்க வேண்டியிருந்தது. அப்போது எனக்கு வயது இருபது.

ஓர் உயர்ந்த அங்கீகரிப்புக்குரிய இளைஞனுக்கு என்னைத் திருமணம் செய்து வைப்பதற்கு எனது தாயார் முயற்சித்தார். அப்போது நான் மேலும் அழகாக இருந்தேன்.”

“ஓம் எனக்கு நல்லாத் தெரியும்.” நோனாகாமி சொன்னாள்.

“அப்போது அதிக கலியாணப் பேச்சுக்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு இளைஞர்கள் தமது நெருங்கிய உறவினர்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு உணவும் பானமும் கொடுத்து உபசரித்தோம். அவர்களுக்குரிய உபசரணைச் செலவை ஈடுசெய்வதற்கு எனது தங்கத் தலை ஊசியை அடகுவைக்க நேர்ந்தது. ஓர் இளைஞன் சீதனமாக இரண்டாயிரம் ரூபா பணம் கேட்டான். எமது அடிப்படைத் தேவைகளுக்குரிய பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதே கஷ்டமாக இருந்தது. அவைமட்டுமே ஆயிரம் ரூபா சீதனத்துக்குச் சமமானது. அப்போது எனக்கு வருமானம் ஆயிரம் கிடைத்திருந்தால் யாரையும் திருமணம் செய்வதற்கு நான் சம்மதித்திருக்க மாட்டேன். மணப் பெண் பார்ப்பதற்குத் தனது இரண்டு உறவினருடன் வந்த ஓர் இளைஞரை உபசரிப்பதற்கு எனது இரண்டுதோடுகளையும் அடகுவைக்க நேர்ந்தது. அவன் மட்டுமல்ல அவனுடன் வந்த வயது முதிர்ந்த ஆண்கள் ரசிப்புக்குரிய பார்வையுடன் என்னைப் பார்த்தனர். ஆனால் ஒருவாரம் கழித்து அந்த இளைஞனின் ஞாபகத்திலிருந்து எனது முகம் மறைய ஆரம்பித்தது. ஓர் ஆயிரம் ரூபா ரொக்கமாகத் தந்தால் திருமணம் செய்யத் தயார் என்ற செய்தியை அவன் அனுப்பினான். அதனால் அந்த நிச்சயதார்த்தமும் தவறிவிட்டது’ மேலும் ஏழு எட்டுப் பேர்வரை என்னைப் பார்ப்பதற்கு வந்தனர். சில கல்யாணப் பேச்சுக்கள் ஜாதகத்துக்கு ஒத்துவராமையால் குழம்பின. சீதனம் இல்லாமல் என்னை விரும்பி மணம் முடிக்க வந்த ஓர் உயர்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளைஞனின் ஜாதகமும் அவற்றுள் ஒன்றாக இருந்தது. ஜாதகம் பொருந்தாமையால்

அவரது பெற்றோர் சம்மதம் வழங்கவில்லை. அந்த நிகழ்ச்சிகளுடே எனது தாயார் திடீரென இறந்துவிட்டார். என்னிடம் எஞ்சியிருந்த நகைகள் அந்தச் செலவுக்காக விற்கப்பட்டன. எமது குடும்பத்தின் இயல்பைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி ஆறுபிள்ளைகளின் தந்தையான தாரமிழந்த ஒருவர் என்னைத் திருமணம் செய்யவிரும்பினார். அவரின் மூத்தமகள் அதனைக் கடுமையாக எதிர்த்தமை எனக்கு அதிருஷ்டமாகியது. நான் தப்பித்துக் கொண்டேன்.”

அப்போது ஆந்தை ஒன்று விநோதமாக ஒலி எழுப்பியது. நோனாகாமி சத்தம் வந்த மரத்தை நோக்கித் தலையைத் திருப்பினாள். அது தாக்கத்துக்குரிய ஒலியாகையால் அவளிடத்தே அமைதியற்ற நிலை காணப்பட்டது. மீள் பிடிப்பதற்கு மீனவன் வீசிய வலைவீச்சின் ஒலி அவளுக்குக் கேட்டது. சிறுவர் நீரில் வீசி எறியும் குறுணிக்கல்லின் ஒலிப்பை அது நினைவூட்டியது.

நோனாகாமி தனது இடது காலை நீட்டினாள்; இடக்காலைச் சுற்றித் தான் திரித்தெடுத்த கயிற்றைச் சுற்றிக் கொண்டாள். சுற்றியெடுத்த கயிற்றுப் பந்தத்தின இருபக்கத்திலும் நீரைத் தெளித்தபின் அதனை ஓர் பக்கத்திலே வைத்தாள்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ, லிஸ்லிநோனா”

லிஸ்ஸியின் மேற்காலின் சுகத்திலே நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த குழந்தையை நோனாகாமி வீட்டுக்குள் தூக்கிச் சென்றாள். நிலத்தில் விரிக்கப்பட்டிருந்த பாயில் மெதுவாகக் கிடத்தினாள். தான் அணிந்திருந்த வெளி ஆடையைக் களைந்து தூங்கும் குழந்தையைப் போர்த்தினாள். வெளிவிறாந்தைக்குப் போய் லிஸ்ஸிக்கு முன்னதாக அழுக் கேறிய வெள்ளை மேலாடையைத் தனது உள்ளாடைக்குமேல் அணிந்து கொண்டாள்.

“உனது கதையைத் தயவுடன் தொடர்ந்து சொல் லிஸ்லிநோனா” என்று சொல்லிக் கொண்டு நெல்லை

வாயிற் போட்டு அசைபோட்டாள். உனது கதையை அடியொற்றி யாராவது ஒருவர் நாவல் எழுதலாம் தானே?

“ஓம், நோனாகாமி, எனது கதை ஒரு நாவலுக்குப் பொருந்தக் கூடியது. மேலும் சிறிதளவு நெல்லைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அவள் நோனாகாமியை நோக்கி உள்ளங்கையை நீட்டினாள். ஆனால் கதை எழுதிவருபவர் அது சரி அது பிழை என்றும் இது செய்யத்தகாதது. இதைச் செய்யவேண்டாம் என்றும் எழுதுவார். மேலும் தந்தையார் எனது படிப்புப் பற்றியும் நோக்கினார்; சிங்களத்தில் எட்டாம் வகுப்பும் ஆங்கிலத்தில் ஐந்தாம் வகுப்பும் நான் சித்தியடைந்திருந்தேன். இந்த மனிதருக்கு நான் வாழ்க்கைப்பட்டதிலிருந்து எனக்குத் தேவையான எல்லாம் கிடைக்கின்றது. எந்த வீட்டு வேலையும் நான் செய்வதில்லை. எனக்கு எந்தவித சோலியுமில்லை. நான் புத்தகம் வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.”

“பல புத்தகங்களை வாசித்தமையால் நான் எனது மூளையை இழக்கலானேன் நோனாகாமி” என்று லிஸ்ஸி வியந்து கொண்டாள். எந்த ஓர் எழுத்தாளராலும் தமது ஆற்றலுக்கு மேலான உச்சத்தை எட்ட முடியவில்லை. நல்லவற்றை நல்லனவென்றும் கூடாதவற்றைக் கூடாதனவென்றும் ஒவ்வொருவரும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொள்கின்றார்கள். பெரும்பாலான சனங்கள் நான் ஒழுங்கங்கெட்டவள் என்றே சொல்லிக் கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

“இல்லை லிஸ்ஸி நோனா நீங்கள் அதை நம்ப வேண்டாம். மற்றவர்கள் சொல்வதைப் போன்று நீங்கள் கெட்ட பெண் அல்ல” என்று நோனாகாமி வாதாடினாள்.

“பத்து அல்லது நூறு புத்தகங்களை வாசித்தாலும் எல்லாம் ஒரேவகை நோக்கையே கொண்டுள்ளன. ஒவ்வொரு புத்தகமும் எது நல்லது அதுவே நல்லதென்றும் எது கூடாததோ அதுவே கூடாததென்றும் சொல்கின்றன. நான்

அவற்றை மறுதலிக்கின்றேன். “மேலும் எனது கதையைத் தொடர்கின்றேன்.

தாயாரின் இறப்புக்குப்பின்னர் ஈடுவைக்கப்பட்ட எமது வீடு விற்கப்பட்டது. நான் அநாதரவான நிலைக்கு விடப்பட்டேன். எனது உறவினர்களின் வீடுகளில் நான் வேண்டப்படாத விருந்தாளியாதல் அல்லது வீடற்றவள் ஆதல் என்ற தெரிவுகளில் ஒன்றை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அந்த அவலமான சூழ்மையில் எமது கிராமத்துக்கு வந்த பணக்காரனின் கலியாணப் பேச்சை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். அவர் பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரென்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் தான் திருணம் முடித்துக் கொண்டதாக அவர் சொன்னார். அவ்வாறு மணம் முடித்த மனைவியின் இறப்புக்குப் பின்னர் தனது ஒரே ஒரு குழந்தையுடன் தனித்து வாழ்வதாகவும், சொன்னான். அந்தக் குழந்தையைப் பராமரிப்பதற்கு ஓர் பராமரிப்புப் பெண்ணையும், சமைப்பதற்கு ஒரு பெண்ணையும் வைத்திருந்தார். அந்தக் குழந்தைக்காகச் சட்ட பூர்வமாக ஒரு பெண்ணுடன் வாழ விரும்பவில்லை என்று அவர் சொன்னதை நான் நம்பிக்கொண்டேன். அவருடன் துணையாக இருப்பதை ஏற்றுக் கொண்டு வாழக் கொழும்புக்குக் சென்றேன். பெரிய வசதியான வீட்டில் நாங்கள் அங்கு வாழ்ந்தோம். சுகவாழ்வுக்குரிய வசதிகள் அனைத்தும் எனக்குக் கிடைக்கப் பெற்றன. என்னை மணம் முடிப்பதான சத்தியத்துடன் கொழும்புக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டேன். ஆனால் அது கைகூடவில்லை. பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தனது மனைவியை அவர் கை விட்டுவிட்டார் என்றும் அப்பெண் உயிருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள் என்றும் நான்கு மாதங்கள் கழித்து எனக்குத் தெரிய வந்தது. துன்பத்தாலும் அவலத்தாலும் அநாதார நிலையாலும் நான் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன். அவர் என்னுடன் இருந்து, வீட்டைவிட்டு அகலாது என்னைச் சமாதானப்படுத்தி தனக்குரிய விவகாரத்துக்கிடைத்ததும்

உடனடியாக என்னை மணந்து கொள்வதாக உறுதியளித்தார். ஓம், நோனாகாமி, என்மீது அதிக அன்புகாட்டி எனக்காக உயிர்தியாகம் செய்யவும் அவர் தயாராகவிருந்தார். நான் எனது முதலாவது பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்கும் வரை அது நீடித்தது. அந்தக்குழந்தை ஒன்றே எனக்குரியதாயிற்று. அந்தக் குழந்தையின் பிரசவத்தைத் தொடர்ந்து நான் நோய்வாய்ப்பட்டும் பலவீனமடைந்துவிட்டேன். எனது அழகை நான் படிப்படியாகத் இழக்கத் தொடங்கினேன். பலவீனமடைந்து வருந்துமளவுக்கு நான் ஒல்லியாகிவிட்டேன். என்மீதுள்ள விருப்பை அவர் படிப்படியாக இழக்கத் தொடங்கிவிட்டார். இறுதியாக அவர் என்னைக் கைவிட்டு விட்டார். கடுமையான சுகவீனம் காரணமாக அந்தக் குழந்தையும் இறந்துவிட்டது. பராமரிக்கும் பெண் வேலையாள் என்ற நிலையை நான் எடுக்க வேண்டியிருந்தது. பெரும் செல்வந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள ஒரு குழந்தையை நான் பராமரிக்கலானேன். தங்குமிடம் மற்றும் உணவோடு எனக்கு மாதம் பதினைந்து ரூபா சம்பளம் தரப்பட்டது. ஒரு வருடத்துக்குள் நான் எனது அழகையும் கவர்ச்சியான உடற்கட்டையும் நான் படிப்படியாக மீளப் பெறலானேன். அந்தவீட்டு எஜமானும் அவரது ஆண்பிள்ளைகளும் அதனை அனுகூலமாக்கிக் கொள்ள முயன்றனர். எனது நிலையைக் கண்ணால் கண்டுவிட்டு எஜமானி முன்பு காட்டிய அன்பையும் ஆதரவையும் கைவிட்டு என்னை வெறுக்கத் தொடங்கினாள். நான் குற்றவாளியாகக் கருதப்பட்டேன். கிராமத்துக்குத் திரும்பி வரத் தீர்மானித்தேன். அப்போது இரு நாறு ரூபாய் வரையில் நான் சேமித்து வைத்திருந்தேன். மாதம் மூன்று ரூபாவுக்கு ஒரு வீட்டை வாடகைக்குப் பெற்றுக் கொண்டு ஒருவேலைக்காரப் பெண்ணுடன் குடியமர்ந்து கொண்டேன். நான் அங்கு தனித்து வாழ்வதை அறிந்த நிலையில் தற்போதைய எஜமானோடு தொடர்பு ஏற்பட்டது. அது நிலைதது நீடித்தது. ஆரம்பத்திலிருந்தே அவர் மிக்க நேர்மையானவராக இருந்தார். உடனடியாக என்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ள

முடியாதென்றும் தனது மனைவியுடனான விவாகரத்தைச் செய்து தொடர்புகளைக் கைவிட்டபின் திருமணம் செய்வதாகவும் சொன்னார். அவர் நேர்மையானவர் என்றும் நம்பிக்கைக்கு உரிய கனவான் என்றும் நான் கருதினேன். அவர் என்மீது ஆழ்ந்த விருப்புக்காட்டினார். சட்டபூர்வமாக மணந்து கொண்டமனைவிபோன்று அவர் என்னை நடத்தினார். எனக்கு இருபத்தெட்டு வயது ஆனால், எனது அனுபவமோ மிகப் பெரியது என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். எனது அனுபவ வாழ்க்கையிலிருந்தே நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன். புத்தகங்களிலிருந்து அல்ல. நான் பல பாடங்களைக் கற்றுவிட்டேன். எனது முதற் கணவன் என்னைக் கைவிட்ட காரணத்தை மறக்க முடியாதுள்ளது. ஓம், நோனாகாமி எனது எடுப்பான அழகிய தோற்றத்துக்காகவே அந்த மனிதர்கள் என்னை வைத்திருக்க விரும்புகின்றனர். எனது அழகை இழந்து விட்டால் இப்போதைய கணவனும் என்னைக் கைவிட்டுவிடுவார் என்று நான் பயப்படுகின்றேன். நான் ஒரு வைத்தியரைக் கலந்தாலோசித்துள்ளேன். நோனாகாமி, எனக்குக் குழந்தை வேண்டாம்.

லிஸ்ஸிநோனா உன்னால் அது எப்படி முடியும். நோனாகாமி தனது இருகைகளையும் தலையை நோக்கி உயர்த்தி நம்ப முடியாதவாறு கண்களை அகலவிரித்து வியப்புடன் லிஸ்ஸியை நோக்கினாள். நீ அவ்வளவு தூரம் செல்வாய் என்று என்னால் கற்பனை செய்து கொள்ள முடியாமல் உள்ளது.

நோனாகாமிக்குத் திடீரென்ற மனவுணர்ச்சி மேலிட்டது.

“நோனாகாமி, நான் குழந்தைகளை விரும்புகின்றேன். குழந்தைகள் எனக்கு வேண்டாம் என்பதல்ல. ஆனால் எனது சந்தர்ப்பங்களோ வேறுபட்டவை. நான் திருமணச் சான்றிதழ் அற்ற ஒதுக்கப்பட்டவளாகவே இருக்கின்றேன்.”

“என்னை நம்பு லிஸ்ஸி நோனா அப்படி ஒரு குழந்தைப் பாக்கியத்தைத் தடுக்கும் வேலையைச் செய்வதற்கு என்னால்

சிந்திக்கவே முடியாமல் உள்ளது. உண்பதற்கு உணவோ போவதற்கு இடமோ இல்லாது நான் ஆதரவற்றவளாகப் போனாலும் அதைச் செய்யமாட்டேன். என்ன கஷ்டப்பட்டாவது குழந்தைகளை வளர்த்துக் கொள்வேன். எனது கைகளின் வலு இருக்கும் வரை நான் அதைச் செய்தே தீருவேன். நான் உழைத்து உண்ணவும் உடை உடுக்கவும் முயல்வேன்”

ஓர் இளைஞனால் கல்லால் எறிந்து துரத்தப்பட்ட ஒரு நாய் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து நோவெழக்கத்தி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தது. அந்தத் தெருநாய் உணவுக்காக வீட்டுக்கு வீடு சென்று பழக்கப்பட்டுக் கொண்டது. பெரும்பாலும் துரத்தப்படுதல்தான் அதற்குரியதாகிவிட்டது. உணவுக்காக ஏழைகளின் வீட்டைச் சுற்றித் திரிதலும், அவர்களால் மிஞ்சி விடப்பட்ட உணவை உண்டு மூலையில் ஒதுங்கிப் படுத்துக் கொள்ளலும் அதற்கு இயல்பாகிவிட்டது. வீடற்ற அந்த நாய் நோனாகாமியின் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து கொண்டது. நொண்டியான அந்த நாய் மூன்று கால்களுடன் எழுந்து நின்றது. நோப்பட்ட தனது காலால் தாங்க முடியாத பாரத்துக் காக கல் ஒன்றை அணைத்து நின்று நோனாகாமியைப் பார்த்தது. நாயின் வரவு, நோனாகாமி தான் இன்னமும் சாப்பிடவில்லை என்பதை உணர்த்தியது. அவள் வீட்டின் உள்ளே சென்று கோப்பையில் சோற்றுடனும் கறியுடனும் வந்தாள்.

“ஓ! மன்னித்துக் கொள் நோனாகாமி, நீ சாப்பிட்டுவிட்டாய் என்று நான் நினைத்து விட்டேன்.”

நோனாகாமி ஒரு சிறிய முக்காலியில் இருந்தாள். இடது உள்ளங்களையில் அவள் சாப்பாட்டுக் கோப்பையைச் சம நிலைப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு, வலக்கையாற் சாப்பிடலானாள்.

“இல்லை, லிஸ்லி நோனா. நான் பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடு கொடுத்துவிட்டேன். அப்போது எனக்குப் பசி வரவில்லை. நான் மாலை வேளைகளிற் சாப்பிடுவதில்லை.

இந்த நாயின் குரைப்புத்தான் நான் சாப்பிடவில்லை என்பதை உணர் த்தியது” அவள் ஒரு திரளை உணவை கோப்பையிலிருந்து எடுத்து நாய்க்குச் சுண்டிவிட்டாள்.

“நோனாகாமி, உனது முடிவில்லாத் துன்பத்தையும், நீ போராடுவதையும் பார்க்கும் பொழுது இந்த வாழ்க்கையின் பயனின்மை பற்றிய உணர்வே மேலெழுகின்றது.” லிஸ்ஸி பெருமூச்சுடன் சொன்னாள்.

“நாங்கள் செய்த பாவங்களுக்குரிய கொடுப்பனவுகள் இருப்பதை அங்கீகரித்தே ஆக வேண்டும். லிஸ்ஸி நோனா எப்படியெல்லாம் வாழமுடியுமோ அப்படியெல்லாம் நன்றாக வாழ்ந்து கொள்வேன். என்னால் எனது குழந்தைகளைவிட்டு விடமுடியாது.”

“ஏன் நீ நீதிமன்றம் சென்று உனது கணவரிடம் தாபரிப்பு வழக்குப் போட முடியாது? நீ அவ்வாறு செய்தால் அதற்குரிய செலவைக் கொடுக்குமாறு எனது கணவனுடன் சொல்வேன்.”

“எனது கணவன் என்னைக் கைவிட்டு இரண்டு வருஷங்களாகிவிட்டது. அது தொடர்பாக நீதிமன்றம் போவதற்கு நான் வெட்கப்படுகின்றேன். லிஸ்ஸி நோனா, உணவின் றிக் கஷ்டப்பட்டாலும் நான் அதைச் செய்யமாட்டேன். நான் கவர்ச்சி அற்றவளாக இருப்பதால் அவர் என்மீது வெறுப்புக் கொண்டிருக்கலாம்.

“திருமணத்துக்கு முன்னர் நீ எத்தனை அழகான பெண்ணாய் இருந்தாய் நோனாகாமி, உனது அழகுக் குலைவு அனைத்துக்கும் உனது கணவனே பொறுப்பாளி. தற்கட்டுப்பாட்டுக் குறைவும், உனது கடினத் தன்மையுமே உனது உடல் நலத்தையும் அழகையும் கெடுத்துவிட்டது”

“இது என்னுடைய விதி லிஸ்ஸிநோனா. கடந்த காலத்தில் நான் செய்த தவறுக்குத் தண்டனை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். எவ்வாறு நான் மற்றவர்கள் மீது குற்றம் சுமத்தமுடியும்?”

அது தொடர்பாக நீதிமன்றம் போவதற்கு நான் வெட்கப்படுகின்றேன். லிஸ்ஸி நோனா, உணவின்றிக் கஷ்டப்பட்டாலும் நான் அதைச் செய்யமாட்டேன்.

நோனாகாமி எழுந்து விறாந்தையின் ஓரத்துக்குப் போனாள். எஞ்சிய உணவை நிலத்திலே கொட்டிவிட்டு அந்த நாயை நோக்கிப் பார்த்தாள்.

“இதுதான் உன்னுடைய பங்கு இதற்காகத் தானே வந்த நீ.”

அவள் தண்ணீர் குடித்துக் குடித்துத் திரும்பிச் சென்றாள். கோப்பையை நன்றாகக் கழுவி அதில் நீரை நிறைத்துக் குடித்துக் கொண்டாள். அவள் குனிந்து தனது வெளி ஆடையின் மூலைப் பகுதியை எடுத்து உதடுகளைத்துடைத்துக் கொண்டாள்.

“இந்தா லிஸ்ஸிநோனா இன்னும் ஒருவாய் வெற்றிலை” வெற்றிலையும் அதற்குரிய பொருட்களும் கொண்ட தட்டத்தை முன்னோக்கி இழுத்தாள். ஒரு பாக்குத் துண்டை எடுத்து வாயில் வைத்து அசை போட்டாள்.

முகிற் கூட்டத்தினூடே எழுந்து வரும் சூரிய ஒளி கனிந்த சந்திர ஒளியாகத் தெரிந்தது. காலைக்குளிர்காற்று பரந்து விரிந்த ஆற்றின் இதம் தழுவி வானத்துப் பொதியாய்க்குவிந்திருந்த புகார் தழுவி வந்து கொண்டிருந்தது.

ஆற்றோரத்தில் கவர்ச்சிகரமாகவும் புதிதாகச் சீரமைக்கப்பட்டதுமான வெள்ளையடிக்கப்பட்டதுமான வீடு எழுந்து நின்றது. அந்த வீட்டின் விறாந்தையில் இருந்த பெண்ணின் தோற்றம் வசதியான வாழ்க்கையின் இயல்புக்குச் சான்றாயிற்று. அவள் ஒரு கதிரையில் இருந்தாள். வேலைப்பாடுகள் கொண்டு செய்யப்பட்ட கதிரையின் நுனியில் அவள் தலை சாய்த்திருந்தாள்.

“லிஸ்ஸி, எனது பிரச்சினைகளைத் நேற்று என்னால் தீர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது. எனக்கு நீதிமன்றம் விவாகரத்து வழங்கியுள்ளது. உன்னை எனது சட்டபூர்வமான மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு ஒருவித தடையுமில்லை.”

அந்தக் கதிரையிலிருந்த பெண் தனது தலையை உயர்த்திப் பின்னர் ஒருமுறை கீழே தாழ்த்தித் தனது நேந்தை பின்னும் வேலையைத் தொடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“அந்தச் செய்தியைக் கேட்கும் போது நீ மகிழ்ச்சி கொள்வாய் என்று நான் எண்ணினேன்” வியப்புடன் அந்த மனிதர் சொன்னார்.

லிஸ்ஸி மீண்டும் தனது தலையை உயர்த்தினாள். சிரிக்கும் அவளின் உதடுகள் வழியாக வெண்பற்கள் பளிச்சிட்டன.

“நான் உங்கள் மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கையானது திருமணச் சட்ட ஏற்புடைமையில் தங்கிருக்கவில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். உங்கள் மீது தான் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன். எனது நம்பிக்கை தொடரும். நீங்கள் சட்டபூர்வமாகத் திருமணம் செய்தாலென்ன செய்யாவிட்டால் என்ன எல்லாம் எனக்கு ஒன்றுதான்.

“சட்டபூர்வமாகத் திருமணம் செய்வதற்கு உங்களுக்கு ஏதாவது ஆட்சேபனை உண்டா?”

“எனக்கு எந்தவித ஆட்சேபனையுமில்லை. ஆனால் தற்போதைய ஏற்பாடு நன்றாகத் தெரியவில்லை?” எனமீது உங்களுக்குச் சலிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டால் என்னைவிட்டு விட்டு நீங்கள் சுதந்திரமாகச் சென்றுவிடலாம். உங்கள் மீது எனக்குச் சலிப்பு ஏற்பட்டால் நானும் அவ்வாறே செய்துவிடலாம்.” லிஸ்ஸி கோபமூட்டும் வண்ணம் சொன்னாள்.

“இல்லை நீ எனது சட்டபூர்வமான மனைவியாக வரவேண்டும்.” அவன் வலியுறுத்தினான். நான் இறக்கும் வரை உன்னோடுதான் இருப்பேன்.

லிஸ்ஸி சிரித்தாள்.

“நீங்கள் சட்டபூர்வமாக என்னை மனைவியாக்க முயன்றால் நான் தடையாக இருக்கமாட்டேன்.”

10 - அந்தோ அய்யாவின் வீரப்பிரதாபங்கள்

நான் எனது பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களையும் சிலேட்டையும் பக்கத்து மேசையில் வீசி எறிந்துவிட்டு சாப்பாட்டு மேசைக்கு ஓடினேன். அந்தக் கோப்பையை மூடிக்கவிழ்க்கப்பட்டிருந்த மேல் மூடியைத் தூக்கி எடுத்தேன். இரண்டுதுண்டு எண்ணெய்க்கேக்கும் பழுத்த ஒரு வாழைப் பழமும் கோப்பையில் இருந்தன. எண்ணெய்க் கேக்கின் ஒரு துண்டை கதிரையில் இருந்தவாறு அவசரமாக வாயில் திணித்தேன். என்னுடைய சிறிய சகோதரி ஒருகப் தேநீரைக் கொண்டு வந்தார். மிகக்கவனமாக அவள் தனது இரண்டுகைகளாலும் அதனைத் தாங்கிக் கொண்டுவந்து மேசைக்கு மேல் பத்திரமாக வைத்தாள். மீதியுள்ள கேக்குண்டைக் கோப்பையிலிருந்து எடுத்தேன்.

அவளைப்பார்த்தவாறு “லோறா இந்தக் கேக்குண்டு உனக்கு வேணுமா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை எனது பங்கை நான் சாப்பிட்டுவிட்டேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு லோறா திரும்பி நடந்தாள்.

“இந்தாருங்கோ இந்தத்துண்டை நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ”

தாயார் எனக்கு மேலதிகமான ஒரு கேக்குண்டைச் சாப்பிடுவதற்கு எப்போதும் வைப்பதுண்டு. லோறா நிச்சயமற்ற நோக்குடன் என்னைப் பார்த்தாள். இவ்வாறு சாப்பிடுவதை மூத்த அக்கா விரும்பமாட்டார் என்பது அவளுக்குத்தெரியும்.

அவளுடைய தயக்கத்தைப் பார்த்தவாறு “இந்தா இதை எடுங்கோ” என்று கூறினேன்.

எனது உறுதியைக் கவனிக்காது அவள் கையை

நீட்டியவாறு கையிலிருந்த கேக்கை எடுப்பதற்கு என்னை நோக்கி ஒருகாலடி வைத்தாள். அவளுக்கு நீட்டியவாறு பெரும் சிரிப்புடன் கையிலிருந்த கேக் துண்டை எனது வாயிலே திணித்துக் கொண்டேன். எனது சிறிய சகோதரி அழுத்தொடங்கி விட்டார். வெட்கம் மேலிட்ட முகத்துடனும் கோபத்துடனும் அம்மாவை நோக்கி அவள் ஓடினாள். எனது வாயை இரண்டு தரம் அகல விரித்து தேநீரைக் குடித்து முடித்தேன். நான் அந்தக் கதிரையில் இருந்து எழுவதற்கு முன்னதாக எனது தாயார் தனது அறைக்கு என்னை இழுத்துக் கொண்டு போனார். தனது உள்ளங்கையில் சில துளிகள் தேங்காய் எண்ணெயை விட்டு எனது உச்சந்தலையில் மெதுவாகத் தேய்க்கலானார். தாயாரின் எண்ணெய் தேய்த்தலைத் தவிர்க்க எனது தலையை அங்குமிங்கும் அசைக்க தாயாருக்குச் சிரிப்பு எழுந்தது.

“சிறிய போக்கிரி, இந்தச் சிறிய அளவிலான தேங்காய் எண்ணெய்க்குப் பயப்படும் நீ போன பிறவியில் தேளாகப் பிறந்திருக்க வேணும்” தாயார் அறையிலிருந்து வெளியேறியதும் அவருடைய படுக்கையிலிருந்து ஒருதலையணையை எடுத்து எண்ணெய் முற்றாகப் போகும்படி அழுத்தித்துடைத்து, வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன் முயற்சித்தேன்.

நான் போகுமிடம் கிராமத்துக் கோப்பிக்கடை. எப்போதாவது எனது தந்தையார் சுற்றுமுற்றும் இல்லாத வேளையில் இரண்டு மூன்று பெடியன்களுடன் கோப்பிக்கடையிலுள்ள முதியவர்களின் விநோதமான கட்டுக்கதைகளைக் கேட்பது வழக்கம். இதை அறிந்தால் எமது தந்தையார் கடுமையாக நடந்து கொள்வார் என்றும் தெரியும். தந்தையார் வெளிக் கிளம்பினால் அடுத்தநாள் வரை வரமாட்டார் என்றால் நான் கோப்பிக்கடையிலே தங்கிவிடுவேன்.

கிராமத்து இளைஞர்களும், முதியவர்களும் சந்திக்குமிடமாக அந்தக் கோப்பிக்கடை இருந்தது. அரட்டை

அடிக்கவும், பகிடிவிடவும் கட்டுக்கதைகள் பேசவும் அந்தக் கிராமத்து இளைஞர்களும் முதியவர்களும் கோப்பிக்கடையின் வீதியை நோக்கிய முன்பகுதியிலே கூடுவார்கள். தடிகளால் ஆக்கப்பட்டதும், கோணலானதுமான அந்தக் கோப்பிக்கடை நான்கு சுவர்களால் மூடப்பட்ட ஒருசிறிய அறையையும் முன்புறமாக பகுதியையும் கொண்டது. ஆட்டங்கண்ட ஒரு பலவீனமான மேசைமீது தட்டுகள் நிறைய எண்ணெய்க் கேக்கும், வேறு இனிய தின்பண்டங்களும், உப்புக்கலந்த முறுகலான கொக்கிசும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. விலையுயர்ந்த மரத்தினாற் செய்யப்பட்டு கைமாறப்பட்டுவந்த அந்த மேசை அதன் வயதுக்கேற்றவாறு கறுப்பேறியிருந்தது. மேசைமீதிருந்த இனிய பண்டங்களைக் கண்டு காகங்கள் வந்து கொத்தி இழுப்பதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு தென்னோலையின் மத்தியகீற்றினால் செய்த விளையாட்டு வில் மேசையளவுக்குக் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. மேசையின் மீது கட்டித் தொங்க விடப்பட்ட சுவந்த வாழைக்குலையின் சுவையூட்டும் வாசம் அங்குவந்து வாழைப் பழத்தையும் கேக்கையும் சாப்பிடுவதற்குத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கும்.

அந்தக் கடையை நடத்தும் வயோதிப மாதின் மகளாகிய இளமையானதும் கவர்ச்சியானதுமான கறவினா அந்த இனிப்புப் பண்டங்களைச் செய்வாள். கிராமத்து பணம்படைத்தவர்களின் ஆண் இளவட்டங்கள் கபட நோக்கோடு கோப்பிக்கடைக்கு வருவது உண்டு. பிறர் கண்களுக்குப்படாத ஒதுங்கிய மூலையில் இருந்து கொண்டு இளம் பெண் கறேலினாவோடு சரசமாடுதல் உண்டு. அவளுடைய கவர்ச்சியான முகத்தைப் பார்த்தும் மோகமூட்டும் பதில்களைக் கேட்டும் மகிழ்ச்சியடைவது உண்டு.

நான் கடைக்குள் நுழைந்ததும் கறேலினா எனக்காக ஒரு கதிரையைக் கொண்டு வந்தாள். நான் கிராமத்து பொடிமாத்தயாவாக (சிறிய ஏஜமான்) இருப்பதனால் இந்த

அங்கிகாரம் தரப்பட்டது. எனது தந்தையார் கிராமத்திலுள்ள ஒரேயொரு அரசாங்க உத்தியோகத்தர் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களை ஏஜமான் என்று அழைப்பது கிராமத்து வழக்கம். வயது போன பெண்கள் பௌத்த தர்மநூல்களை ஆவலுடன் செவிமடுத்துக் கேட்பதுபோல் கிராமத்தவர்கள் பற்றிய கதைகளையும், அரட்டைகளையும், சாக்கினால் மேற்பகுதி தைக்கப்பட்ட மூட்டைப் பூச்சிகள் கொண்ட அந்தக்கதிரையில் இருந்தவாறு கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

“இதோ வந்துவிட்டார். கதைசொல்பவர் வந்துவிட்டார். அவருடைய நீண்ட கதைத்தொகுப்பில் வேறொன்றை நாங்கள் கேட்போம்”. ஆண் இளவட்டங்களில் இருந்து ஓர் உற்சாகமான குரல் வந்தது. கோப்பிக்கடையின் நீண்ட மரவாங்கிலிருந்த ஐந்து கிராமத்தவர்களுள் ஒருவரிடமிருந்தே அந்தச் சத்தம் வந்தது. அந்தோ அய்யா அங்கு வந்து கொண்டிருப்பதை அவன் இனங்கண்டு கொண்டமையால் உற்சாகமான அந்தக் குரல் வந்தது.

அங்கு வந்து கொண்டிருந்த அந்தோ அய்யாவின் வரவை நான் ஆவலுடன் கண்டுகொண்டேன்.

அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க கருமையான வாட்ட சாட்டமுள்ள அந்தோ அய்யா விநோதமான கதைகளின் இருப்புக்குப் புகழ் பெற்றவர். அவரது வலிமையான வெண்பற்களுக்கிடையில் எந்த இடைவெளியுமில்லை. அவரது தலையின் கரிய மயிர்த் தொகுதியில் எந்த நரைமயிரையும் காண முடியாது. சானி நடனமாடுவோரின் முகமுடியை ஒத்தவகையில் அவரது இறுகிய கரிய மீசையானது காகத்தின் கரிய நிறத்தை விஞ்சும்வகையில் அவரின் மேல் உதட்டுக்கு மேலாக கன்னங்கள் வரை நீட்டிருந்தது. அவர் சாரம் உடுத்திருந்தார். அந்தக் காலத்தவர்களுக்குரிய வழக்கம் போல் வீட்டைவிட்டுக்கிளம்பும் போது மடிக்கப்பட்ட இன்னொரு சாரத்தை ஒருகழுத்தின் மேலே போட்டு மார்க்பை மறைத்துக் கொள்வார். கண்களுக்குத் தென்படாவிட்டாலும் அந்தோ

அய்யாவின் வலதுகால் மூட்டிலிருந்து எழும் சத்தத்தின் வழியாக அவர் வருவதை ஊர்மக்கள் அறிந்து கொள்வார்கள். அவரது கட்டுக்குலையாத உடலுக்குச் சான்றிருந்தாலும் கிராமத்தவர்கள் உடல் வேலையை விரும்பாத வீணாக அலைந்து திரிபவரென்றே எண்ணினார்கள்.

கோப்பிக்கடைக்குள் அந்தோ அய்யா நுழைந்தார். தன்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களை வேகமாக நோட்டம் விட்டார். திறந்த சமையல் செய்வதற்குரிய அடுப்பின் அருகிலிருந்த ஸ்ரூலின் மீது அமர்வதற்கு முன்னதாக அவ்வாறு நோட்டம் விட்டார்.

“அந்தோரை” அய்யா என்று அழைத்த இளைஞர் “உங்களுடைய வீரதீரங்களைக் கேட்க அந்த இளம் எஜமான் வந்திருக்கிறார். அதற்கு நீங்கள் சம்மதிக்க வேணும்”

“தீர்ச் செயல்களோடு சம்பந்தப்பட்டவையா?” என்று அந்தோ அய்யா ஏளனமாகக் கேட்டார். அடுப்பை நோக்கி அவர் நீட்டியிருந்த கைகள் குளிர் பிடித்தது போல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. “பெடியன்களே எனது வாயும் உதடுகளும் வரண்டுவிட்டன. நாக்கும் வரண்டுவிட்டது. அம்மா அறிய சிறிதளவு கோப்பித்துளியை விட்டால் தான் என்னால் பேச முடியும்”

அந்த இளம் பெடியன் என்னைப் பார்த்துவிட்டு ஏனைய இளவட்டங்களையும் பார்த்தான். “இப்ப என்னிடம் ஒரு சதக்காசம் இல்லை. காசிருந்தால் அந்தோ அய்யா உங்களுக்கு ஒருகோப்பை கோப்பி வாங்கித்தந்திருப்பன்” என்று இன்னொரு இளம் பெடியன் கபடமாகக்கூறினான்.

உடனடியாக ஒருகோப்பை கோப்பி கொடுக்காமல் அந்தோர் அய்யா தமது வீரப்பிரதாபங்களைச் செல்லமாட்டார் என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். எனது சட்டைப்பையிலே கையைவிட்டு இரண்டு சதத்தை எடுத்தேன். அந்த வாரம் இனிப்புவாங்குவதற்கு அம்மா தந்த செலவுக்காசில் அதுமட்டுமே மிஞ்சியிருந்தது. இனிப்புப் பூசிய கடலையை

வாங்குவதற்கு ஏற்கனவே மூன்று சதத்தை நான் செலவு செய்துவிட்டேன். நான் கொடுத்த இரண்டு சதங்களில் ஒன்றை அந்தோ அய்யா தனது இடுப்புவாரிலே சொருகிக் கொண்டு மிகுதி ஒரு சதத்தையும் கறலினாவிடம் கொடுத்தார்.

“எனக்கு அரைச்சதம் பெறுமதியான கோப்பியை விடுங்கோ” என்று அந்தோ அய்யா கட்டளையிட்டார்.

கறலினா சிறிதளவு கோப்பியை எடுத்து சிறிய கப்பிலே அலங்காரமாகப் போட்டாள். சுடுநீரை அந்தக்கப்பிலே விட்டுமுடிந்ததும் ஒரு சிறிய நெருப்புத்துண்டை எடுத்துக் கோப்பிக்கலவையுள் அமிழ்த்தினாள்.

“எங்களிடமிருந்த கித்துள் பனங்கட்டிமுடிந்துவிட்டது. அந்தோ மாமா அதற்காக இந்தச் சிறிதளவு சீனியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கோ” என்று கறலினா அந்தோ அய்யாவுக்குக் கோப்பியை நீட்டியபடியும் அவரது உள்ளங்கையிலே ஒரு கரண்டி சீனியை வைத்தபடியும் சொன்னாள்.

கோப்பியைக் குடிப்பதற்கு முன்பாக அந்தோ அய்யா சிறிதளவு சீனியை தனது நாக்கு நுனியினால் தொட்டுக் கொண்டார். இறுதியாக கோப்பிக் குவளையைத் தனது பக்கத்திலே வைத்துவிட்டு என்னைப் பார்த்தபடி தனது கைகளை ஒன்றுடன் தேய்த்துக் கொண்டார். நான் அவரை நோக்கி எனது கைகளைக் கன்னத்தில் வைத்தபடி கதைகேட்கும் ஆவலாக முன்னோக்கிச் சரிந்தேன். அந்தோ அய்யா இருமித் தனது தொண்டையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டார்.

“எனக்கு நல்ல கல்வியைத் தருவதற்கு எனது தகப்பனார் நல்ல முயற்சிகளைச் செய்தார்” என்றவாறு அந்தோ அய்யா கதையை தொடங்கினார். “ஆனால் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நான் நன்கு பயன்படுத்தவில்லை”. அதைப் பயன்படுத்தியிருந்தால் இந்த இளம் எஜமானின் தகப்பனைப் போல் நானும் சம்பளம் பெறும் அரச உத்தியோகத்தராக வந்திருப்பேன். இவருடைய தகப்பனாரும் நானும் ஒன்றாகப்

பாடசாலைக்குப்போவோம். அவர் பல வருடம் என்னிலும் இளையவர். நான் இரும்புபோல உருக்கேறிய இளம் மனிதன். அந்தோ அய்யா தனது வலக்காலை எல்லாரும் பார்க்கும்படி காண்பித்தார்.

“ஆம் அப்போது வலிமையானதும் வாளிப்பானதுமான ஆண் மகனாக இருந்தேன். எனக்கு இரண்டாம் முறையேனும் தாக்குப்பிடிக்கக் கூடிய எந்த இளைஞனும் இருக்கவில்லை. அப்போது அப்படித்தான் இருந்தது என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்தக் கிழமனிதர் கறலினாவை ஏளனமாகப் பார்த்தார்.

“நான் ஒருபோதும் உனக்குக் கண்வீசியதில்லை, வெங்கங்கெட்டகிழவா” கறலினா வெறுப்புடன் கிழவருக்குப்பதிலடி கொடுத்தாள். அந்தோ அய்யா, தடையின்றி தனது கதையைத் தொடரலானார்.

“எனக்கு இருபத்தைந்து வயதாக இருக்கும் பொழுது ஒரு பிரச்சினையான விஷயம் தொடர்பாக தந்தையாருடன் சண்டைபோட்டுக் கொண்டு அன்றே வீட்டை விட்டு வெளியேறிச் சென்றேன். அப்போது என்னிடம் ஐந்து வெள்ளிக்காசுகளும் நான் வைத்திருந்த வாளும் மட்டுமே இருந்தன. நான் நடந்தேன் ... நடந்தேன் நடந்தேன் . மூன்று நாட்களுக்குப்பின்னர் மகல்கந்தையை அடைந்தேன். அந்தக்காலத்தில் புகைவண்டியோ வேறு வாகனங்களோ இருக்கவில்லை. பொருட்கள் காளை மாட்டுகளினாலே காவிச் செல்லப்பட்டன. அடர்த்தியான காட்டு வழியே உள்ள ஒற்றையடிப்பதை வழியாக நடந்து போனேன். எனது ஒரு பக்கத்தின் மான் நடந்து செல்வதையும் மறுபக்கத்தில் நரியின் சத்தத்தையும், பின்பக்கத்தில் வரிப்புலி உறுமுவதையும் கண்டேன். நான் செல்லவேண்டிய இடம் சிங்கலே என்பதாகும். அது எமது நாட்டின் தூரத்து இடமாகும். அந்தக்காலத்தில் எந்த இளம் பெடியனும் மகல்கந்த என்ற இடத்தைக் கடந்து போகமாட்டான். ஏனெனில் அது நெடுவழித் திருடர்களுக்குப் பேர்போன இடமாகும். ஒரு சமயம் அவர்கள் களவு செய்யும்

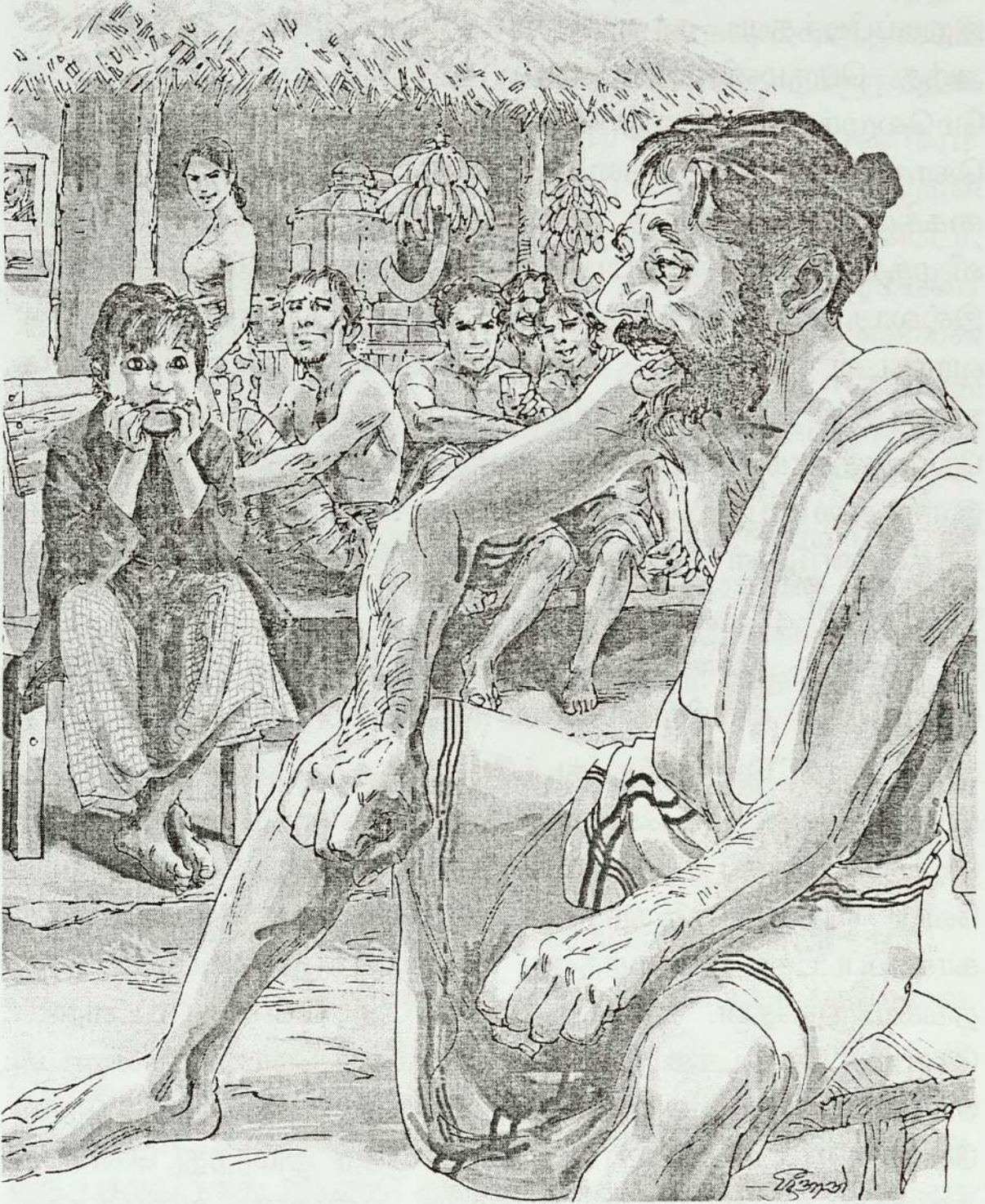
பொழுது ஒரு மனிதனைக் கொலை செய்தார்கள். ஆனால் அவனிடம் மூன்று சதக் காசு மட்டுமே இருந்தது. மூன்று செம்புச் சதக் காசுக்காக ஒருவனைக் கொலை செய்த பெயரையும் புகழையும் அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்கள். என்னிடம் ஐந்து வெள்ளிக்காசுகள் இருந்தன. ஆனாலும் என்னவந்தாலும் சரி என்று துணிவுடன் அந்தப்பாதையாலே செல்லலானேன். பின்மதியம் கழிந்த வேளையில் நான் மகல்கந்தையை அடைந்தேன். ஒருமைல்தூரம் தனித்துச் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது பூதம்போன்ற ஒருமனிதன் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். நான் எதுவித பயமுமின்றி முன்னோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

“எங்கே போறாய்?” பயமுறுத்தும் வகையில் பெரிய பூதம் போன்ற அந்த மனிதன் கேட்டான்.

“நான் சிங்கலே நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று பதில் சொன்னேன்”

“சிங்கலே” என்று வியப்புடன் ஏளனமாகச் சிரித்துவிட்டு என்னிடமுள்ள எல்லாக் காசுகளையும் நிலத்திலே போடும்படி தூஷணவார்த்தைகளாற் கட்டளையிட்டான். கண்ணைக் குறுக்கிக் கொண்டு அவனது முகத்தைப் பார்த்தபடி சிரித்தேன். என்மீது பாய்வதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி அவனைத் தூண்டியது. நான் இரண்டடிபின்னே வைத்து என்னிடமுள்ள வாளை உருவி எடுத்தேன். அவன் தனது வாளை உருவி எடுத்து இடி மின்னல் போல வீசினான். எனது வாளால் அதை எதிர்த்துத்தடுத்தேன். அது பயங்கரமான வாள் சண்டையை உண்டாக்கிவிட்டது. சரதியல் என்ற வன்குழாத்தை அவன் சேர்ந்தவனாக இருந்தமையால் எனது அந்த எதிரிக்கு எல்லாவித தந்திரங்களும் தெரிந்திருந்தது. இரண்டு பேருக்கும் எதுவித காயமும் ஏற்படாமல் நாங்கள் இருவரும் அரைமணிநேரமாகச் சண்டை போட்டோம். எனக்குக் களைப்பு வந்தது.

இருவருக்குமிடையேயுள்ள சண்டையை நிறுத்துவதற்கு

நான் இரண்டடி பின்னே வைத்து என்னிடமுள்ள
வாளை உருவி எடுத்தேன்.

நேரம் வந்துவிட்டது என்று நான் தீர்மானித்தேன். வாளை இறுகப்பிடித்தபடி நான் முன்னோக்கித்தாவித் தாக்கினேன். அந்த பெருமனிதனின் தலை துண்டாடப்பட்டுக் காற்றிலே மேலெழுந்துவர எனது வாளின் நுனியால் அதைப் பெற்றுக் கொண்டேன். அந்தத்தலை வாளை உருவிக்கொண்டு எனது கைக்குவந்தது. நான் வாளைச்சரித்து தலையைக் கீழே விழுத்தினேன். எனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தவேளை தலை இல்லாத அந்த கள்வன் என்னை விழுத்துவதற்காக கையில் வாளுடன் நிற்பதைக் கண்டேன். எனது வாளை நேராக உயர்த்தி அந்த தலையில்லா மனிதனை நடுவில் நேர்க்குத்தாக வெட்டினேன். எனது வாள் மிகவும் கூரானதாக இருந்தமையால் கோடரியால் கிழிபட்டு விழுந்த மரத்துண்டுகள் போல அவன் இரண்டு கீலங்களாக விழுந்தான்.

கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவர் மீதமிருந்த கோப்பியின் ஒருசிறிதளவைக் குடித்தார்.

“நான் தொடர்ந்து நடந்தேன்... நடந்தேன்.... நடந்தேன். கொதும்லையைச் சென்றடைவதற்கு எனக்கு ஒரு மாதம் பிடித்தது. அந்தப் பிரதேசம் இப்போது இருப்பது போலல்லாமல் வேறு விதமாக இருந்தது. அது ஓர் அடர்ந்த காடாகக் காணப்பட்டது. கிராமத்தவர் ஒருவரின் குடிசையிலே நான் தங்கியிருந்தேன். அங்கிருந்த ஓர் ஆங்கில நாட்டவரான கோப்பித் தோட்டக்காரர் என்மீது விருப்பங் கொண்டு என்னுடன் பேச்சைத் தொடுத்தார். என்னைப் பற்றி அவர் நீண்ட நேரம் கேள்விகேட்டார். தனது குதிரையில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு தன்னுடைய வீட்டுக்கு வரும்படி என்னை அழைத்தார். உங்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக இவ்வளவு நேரமும் நான் கதையளக்கவில்லை என்ன உண்மையாக நடந்தது என்பதையே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். தனது பங்களாவின் ஓர் அறையை எனக்குத் தங்குவதற்கு அளித்த அந்த ஆங்கிலேயன் அத்துடன் உண்பதற்கும் குடிப்பதற்கும் போதுமானவற்றைத் தந்தான். நான் அப்போது

வெகுவித்தியாசமான ஒருவனாக இருந்தேன். எப்பொழுதும் சண்டையிடுவதற்குத் தயார் உள்ளவனாகவும் எத்தகைய நிலமைகளிலும் வேலை செய்யக் கூடியவனாகவுமிருந்தேன்.

எனது உடல் வலுவும், வீரியமும் துணிவும் வெள்ளைக்காரனிடத்து அங்கீகரிப்பை ஏற்படுத்தின. ஒருநாள் அவன் என்னை அழைத்து எனது முதுகிலே தட்டி, “அன்டோ, நான் தேடிக் கொண்டிருக்கும் மனிதன் நீதான்” நீ வாழும்வரை என்னிடம் இருக்கலாம் என்றான் எங்கு சென்றாலும் என்னை அவன் வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லமாட்டான் அது பயங்கரமான காலம். கொள்ளையரும் கொலையாளிகளும் எங்குமிருந்தார்கள்.

“அந்த ஆங்கிலேயன் தான் காதல் கொண்டிருந்த ஓர் அழகிய சிங்களப் பெண்ணிடத்து தனது குதிரையின் பின்னால் இருத்திய என்னை அழைத்துக் கொண்டுபோனான்” என்று சொல்லிக் கொண்டு கறலினாவை ஒரு தரம் அந்தோ அய்யா திரும்பிப்பார்த்தார்.

“ஆக ஏன் என்னைப் பார்கிறீர்கள்” என்று கறேலினா கோபத்துடன் கேட்டாள். அவள் எழுந்து அந்தக் கோப்பிக்கடையின் பின்புற அறைக்குச் சென்றான்.

அந்தோ அய்யா தனது கதையைத் தொடர்ந்தார்.

நாங்கள் அவளின் வீட்டைச் சென்றடையவில்லை. காட்டிலே வழியைத் தவறவிட்டு கள் வரும் கொலைகாரருமுள்ள ஓர் இடத்தைச் சென்றடைந்தோம். கடவுள் கூட உதவிக்குவராத ஓர் இடமாக அது காணப்பட்டது. ஒரு புதரிலிருந்து இரண்டு வலிமையான பேர்வழிகள் வருவதை நான் உடனடியாகக் கண்டுவிட்டேன். ஒருவன் இரத்தவெறி பிடித்தவனாகக் காணப்பட்டான். நான் எனது வாளை உருவி எடுத்தேன். கோபமுழியுடன் கழுத்தைத் தாழ்த்தி அவனது இடுப்பை நோக்கி வாளை வீசினேன். அது எனக்குரிய வீரசாகச வியப்புக்கு மேலும் வசீகரமளித்தது.

அங்குலிமாலா போன்ற அந்த வெறியன் என்னை

நோக்கி வந்தான் என்னைத் துண்டாடுவதற்குக் கோடரியை ஒங்கிக்கொண்டான். அவனிலும் பார்க்க நான் வேகமாகத் தொழிற்பட்டேன். ஒரு வாள்வீச்சில் கோடரி வைத்திருந்த அவனது கையை நோக்கி தாக்கினேன். என்னிடமிருந்து தப்புவதற்கு அவன் முயன்றான். அவன் அடுத்த காலடி எடுத்து வைப்பதற்கு முன் அடுத்த கையை நோக்கி எனது வாளை வீசினேன். அவன் திரும்பிக்கொண்டு கோடரியுடன் காட்டுக்குள் சென்று மறைந்து விட்டான் அப்போது எனது எஜமானைப் பார்ப்பதற்கு நான் திரும்பினேன். அந்தப்பயங்கரக் காட்சியைக் கண்டதும் எனது நெஞ்சு பகீரிட்டது. எனது எஜமான் நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தார். அவரது குதிரை இரண்டு துண்டங்களாகி அவரின்பக்கத்திலே கிடந்தது.

இரண்டாவது கயவனே அந்தக் குதிரையைக் கொன்றொழித்தான். எஜமான் நினைவிழந்து நிலத்திலே கிடந்தார். அவரை இதமாக்கிய பின் காட்டுக்குச்சென்று சில சிறப்பான மூலிகைகளைத் தேடுவதற்குமுன் இரண்டு துண்டங்களாகக் கிடந்த குதிரையை ஒன்றுபடுத்தினேன். அந்த இரகசியமான மூலிகையின் பெயரைச் சொல்லக் கூடாது என்று நான் சத்தியப் பிரமாணம் செய்திருந்தேன். ஆயிரம் பொற்காசுகள் தந்தாலும் அதன் பெயரை நான் உங்களுக்குச் சொல்லமாட்டேன். குதிரையின் ஒட்டப்பட்ட துண்டங்களுக்கு நடுவே அந்த மூலிகையை வைத்துக் கட்டினேன். அதைத் தொடர்ந்து எஜமானை அருகிலிருந்த அருவிக்குத்தூக்கிச் சென்று முகத்திலே நீர் தெளித்தேன். குடிப்பதற்கும் நீர் கொடுத்தேன். அவரை ஒருவாறு தெளிவித்து எழச் செய்தேன்.

ஒருசில மணித்தியாலத்துக்குப் பின்னர் அடிபட்ட இடத்துக்கு வந்து பார்த்த பொழுது அந்தக்குதிரை உயிர் பெற்று நான்கு கால்களில் எழுந்துநின்றது. நான் கட்டிய மருத்துவ இலையின் மகிமையால் இரண்டாகப் பிளவுபட்ட அந்தக்குதிரை ஒட்டப்பட்டு விட்டது. வியப்பு என்னவென்றால் அவ்வாறு கட்டப்பட்ட அந்த இலையிலிருந்து ஒருகிளை வளர்ந்து ஒரு குடைபோல குதிரையின் பின்னால்

அமைந்திருந்தது. அடுத்தநாள் அந்த எஜமான் கொழுத்தும் வெய்யிலில் குதிரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார் அந்தக் குடை அவருக்கு நிழல்தந்து கொண்டிருந்தது. நடந்தவற்றை நான் விரிவாகச் சொன்னவேளை அவர் என்னைப் பாராட்டி சங்கடப்படவைத்துவிட்டார்”

கோப்பிக்கடையில் இருந்த எல்லோரும் அந்தக்கதையைக் கேட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். ஆனால் என்னால் அதிலே கலந்து கொள்ளமுடியவில்லை.

“மலைவெடிக்கும் பெரும் புழுகுள் எங்கள் சிறிய எஜமான் வந்து விட்டார்” என்று சொல்லிக் கொண்டு கறலினா அடுப்புப்பக்கம் சென்றாள். “இவரின் தகப்பன் இதை அறிந்தால் எங்கள் எல்லாரையும் விசாரிப்பதற்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்விடுவார்”.

கறலினாவைப் பார்த்து “சத்தம் போடாமலிரு” சிவப்புச் சூரியன் அமிழ்ந்திக்கொண்டிருந்தது. அமைதியான அந்தக் கடலை நான் தொலைவிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கோப்பிக்கடைக்கு முன்னால் வழமையான நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஒருகிராமத்துப் பெண் கயிற்றுக்கட்டைச் சுமந்தவண்ணம் அங்குள்ள பலசரக்குக்கடைக்கு வந்து கொண்டிருந்தாள். அதைக் கொடுத்துத் தனது குடும்பத்துக்கு வேண்டிய அரிசியையும், சமைப்பதற்கு வேண்டிய பொருட்களையும் வாங்கிப்பண்ட மாற்றுச் செய்ய வந்தாள். “புதுமீன் விற்பனைக்கு வந்துள்ளது” என்று கூவிக் கொண்டு தனது இடது தோளிலே காவுதண்டைச் சுமந்தவண்ணமும் சரத்தை முழந்தாளுக்கு மேல் வரிந்து கட்டியபடியும் வந்து கொண்டிருந்தான். பெண் ஒருத்தி கையில் வெட்டிய பலாப்பழத்தைதூக்கிக் கொண்டும் மறுகையில் உள்ள கூடையில் உலர் உணவுப் பொருட்களையும் தூக்கியபடிபோய்க் கொண்டிருந்தாள். ஓர் இளந்தாய் தனது குழந்தையை வலது இடுப்பிலே தாங்கியபடியும் இடது கையில் மண்ணெண்ணெய்ப் போத்திலைத் தூக்கிய படியும்

போய்க் கொண்டிருந்தாள். ஓர் இளவயது மனிதர் கோப்பிக்கடையை அண்மித்த வேளை தனது நடையை மெதுவாக்கிக் கொண்டார். ஒருகையில் மடிக்கப்பட்ட ஆங்கிலப்பத்திரிகையையும், மறுகையில் கொழுத்தப்பட்ட சிகரெட்டையும் வைத்திருந்தார். அவர் சில்க் சரமும் அதன்மேல் சட்டையும் அணிந்திருந்தார். தலைக்கு எண்ணெய் பூசி நன்றாக வாரிவிட்டிருந்தார். அவருடைய கண்கள் கறலினாவின் இனிய முகத்தை உற்று நோக்கியமையை அங்குள்ளவர்கள் கவனிக்கத்தவறவில்லை. அடுப்பை ஊதுவதற்கு முன்னதாக அவரைக் கறலினா வெறுப்புடன் பார்த்து ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

அந்தோ அய்யா கொப்பியைக் குடித்துவிட்டுக் கோப்பையைப் பக்கத்தில் வைத்தார். கட்டைவிரலாலும் உள்ளங்கையினாலும் தனது மீசையை மேலுயர்த்தி விட்டு, குரலைச் சரிசெய்து கொண்டு தனது சாகசக் கதையைத் தொடரலானார்.

“அந்தத் தேயிலைத் தோட்ட முதலாளியோடு நான் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தேன். இந்த நாட்டை விட்டு அவர்போகும் காலம் வந்தது அவரது வீட்டிலிருந்து வெளியேற நான் தீர்மானித்தேன். அவர் எனக்கு நூறு தங்கக் காசுகளையும் தனது பெயர் பொறித்த ஒரு கைக்கடிகாரத்தையும் தந்தார். அந்தப் பணத்துடன் நாடு முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்தபின் திகாவப்பட்டணத்துக்கு வந்தேன். அங்கிருந்து அடர்ந்த காட்டுப்பாதையினூடாக நடக்கலானேன். களைப்பினால் அங்குள்ள ஓர் அருவிக்கரையில் நித்திரை கொள்ளலானேன். நான் நித்திரை விட்டு எழுந்தபோது எனது முதுகில் நோ இருப்பதைக் கண்டேன். முதுகில் ஒருபெரிய வீக்கமும் நோவும் இருந்தது. பின்பகுதியை அணுகினேன். நம்பினால் நம்புங்கள் சுண்டெலி அளவு பெரிதான உண்ணி முதுகிலே ஒட்டியிருந்தது.

உடனே எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது கத்துகுருண்ட மரத்திலிருந்து முட்கள் கொண்ட ஒரு குச்சியை வெட்டியெடுத்தேன். அதனை மீன்பிடிக்கும் கொழுக்கியாக வளைத்தெடுத்தேன். எனது தலையிலிருந்த நீண்ட முடியை இழுத்துப் பிடுங்கி மெல்லிய முறுக்குக் கயிற்றைச் செய்தேன். கொழுக்கியை அதனுடன் இணைத்தேன். தூண்டிலுக்குரியதடியாக கித்துள் மரத்தின் வளைந்த கிளையை இணைத்தேன். அந்தப் பெரும் உண்ணியை கொழுக்கியிலே இணைத்து ஆற்றில் வீசினேன். உடனடியாக அதனை மீன்கடித்தெழு நான் முழுமுச்சுடன் அதனை மேலிழுக்க மீன் மேலே வந்து பலாமரக் கொப்பை அதிரச் செய்ய இரண்டுபலாப்பழங்கள் நிலத்திலே வீழ்ந்தன. அந்தமீன்பிடித்தடியின் ஒரு புறம் பலாப்பழத்தைக் கொழுவிக்க கொண்டும் மறுபுறம் மீனைக் கொழுவிக்க கொண்டும் கடற்கரையோரமாக வீடுநோக்கி நடந்தேன்”.

“திகாவை கடலோரம் உள்ளதா” என்று கதைகேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர், யார் எனத் தம்மை இனங்காட்டாத குரலிலே கேட்டார்.

உலகில் எங்கு திகாவை இருக்கின்றது என அப்போது எனக்குத்தெரியாது. அந்தோ அய்யாவின் கதையில் மூழ்கியிருந்த நான் “ஏன் இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு “கதையைச் சொல்லுங்கோ” என்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

அந்தோ அய்யா கதையைத் தொடர்ந்தார்.

“நான் வீட்டை அடைந்ததும் எனது தந்தையார் இறந்து இரண்டு ஆண்டுகளாகிவிட்டதை உணர்ந்தேன். எனது தாயார் உயிருடனிருந்தார். நீண்டகாலம் நான் வெளியே இருந்தமையால் யாரையும் என்னால் இனங்காணமுடியவில்லை. உங்களில் சிலருக்கு றாலகாமியின் மகளைத் தெரிந்திருக்கும். நான் வீட்டைவிட்டு வெளியேறும் பொழுது அவள் சிறிய பெண்ணாக இருந்தாள் நான் திரும்பிவந்த பொழுது அவள் அழகிய பெரிய பெண்ணாக

வளர்ந்துவிட்டாள். அவள் ஓர் அழகிய பொம்மையாக இருந்தாள். எந்த அரசகுமாரனும் கவர்ந்து செல்லக்கூடிய அரச குமாரத்தியாக இருந்தாள். அவள் சிறுமியாயிருந்த பொழுது அவளுடன் சாதாரணமாகக் கதைப்பது வழக்கம். ஆனால் நான் திரும்பி வந்ததும் எனது சிரிப்புக்கு எதிர்ப்பான கோபக்கனலே பிரதி உபகாரமாகக் கிடைத்தது.

“பார்த்துக் கொள்வோம் என்று அவளுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க எண்ணினேன். அவளது வீட்டில் வேலை செய்யும் ஒருபெண்ணை எனக்குச் சிநேகமாக்கிக் கொண்டேன். அவள் அணிந்து கொள்வதற்குத் தங்க முலாம் பூசப்பட்ட தலை ஊசியை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தேன். அந்தப் பரிசினால் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்த அவள் எனக்காக எதையும் செய்யத் தயாரானாள். றாலகாமியின் மகளுடையை தலையிலிருந்து இரண்டு மயிர்களைக் கொண்டுவரும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். இரண்டு நாள்கழிந்து அவள் அந்த முடிகளைக் கடதாசியிலே சுற்றியவாறு இரவிலே கொண்டுவந்து தந்தாள். அதனை எடுத்துக் கொண்டு உடனடியாகப் பெரியமந்திரகாரனான கரோ குருனான்சேயிடம் சென்றேன். எனக்கு மந்திரவித்தை தெரியாது என்பதல்ல. ஆனால் அந்தக் குறிப்பிட்ட செயற்பாடு ஆபத்தானது என நான் அறிந்திருந்தேன். என்னநோக்கம் என்று கூட கரோ குருனான்சே கேட்கவுமில்லை. அந்த மடித்த கடதாசியைத்திறந்து பார்க்க எண்ணவுமில்லை.

நாங்கள் இருவரும் இடுகாட்டுக்குச் சென்றோம். ஏழுநாட்களுக்குக் குறைந்ததான ஒரு தாழ்வை மீது ஒருகிடங்கை வெட்டி அதன் உள்ளிருந்து நாமிருவரும் ஏழுபகலும் ஏழு இரவுமாக மந்திர உச்சாடனம் செய்தோம். அதன் பின்னர் நாமிருவரும் வீடுதிரும்பினோம். அந்த இரு மயிர்களையும் எனது தலையணையின் கீழ் வைத்துவிட்டு அறைக்கதவைச் சாத்தினேன். அதன் பின்னர் நான் கால் நீட்டித் தூங்கலானேன். அந்தத் தலைமயிருக்குரியவர் ஏழு இரும்புக்கதவுகளைப் பூட்டிக்கொண்டு இருந்தாலும் அந்த

மந்திர உச்சாடனத்துக்கு வெளிப்பட்டே ஆகவேண்டும். அந்த மந்திரத்துக்கு அவ்வளவு வல்லமையான சக்தி இருந்தது. அது உயிராபத்தை விளைவிக்கக்கூடிய எதிர்த்தாக்கத்தையும் கொண்டது. சரியாக இரவு நடுப்பொழுதில் எனது கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. கவனமாகச் சென்று கதவைத் திறந்தேன். பெண்ணுக்குப்பதிலாக வாயிற்கதவுக்கு முன்னாலுள்ள கரிய கால் துடைக்கும் கயிற்றுக்கம்பளம் எழுந்து வந்து பயங்கரமாக எனது காலடியில் வீழ்ந்தது. உடனடியாக நான் பழைய நிலைக்குவந்து படுக்கைக்குச் சென்று அந்த இரண்டு மயிர்களையும் சுற்றிவைத்திருந்த கடதாசியை அவிழ்த்து வெளிச்சத்தில் பார்த்தேன். அந்தக் கொடிய வேலைக்காரப் பெண் இரண்டு தலைமயிரக்குப் பதிலாக கால்துடைக்கும் கயிற்றுக்கம்பளத்திலிருந்து இரண்டு தும்புகளைத் தந்திருந்தமையை அறிந்தேன். எங்கள் இருவரதும் மந்திர உச்சாடனம் வீணாகப் போயிற்று றாலகாமியின் வீட்டை நோக்கி அந்தக் காற்கம்பளம் பறந்து செல்லலாயிற்று”

அந்தோ அய்யா கதையைச் சொல்லிமுடித்ததும். கறலினாவின் தாயார் கடைக்குரிய பொருட்களைத் தலையிலும் கையிலுமாகச் சுமந்தபடி வந்தாள். கறலினா உள்ளே சென்று அங்கிருந்த தேங்காய் எண்ணெய் விளக்கின் திரியைக் கொழுத்தினாள். வெளியே வந்த அவள் எனக்கு அருகிலிருந்த சிறிய ஸ்ரூலின் மீது அமர்ந்து கொண்டாள். எனது கண்களை அவள் ஆவலுடன் பார்த்தாள்.

“சின்ன ஐயா, தயவு செய்து வீட்டுக்குப் போங்கள்” அவள் கெஞ்சிக் கேட்டாள். நீங்கள் இங்கிருப்பதை உங்கள் தகப்பன் அறிந்தால் அவர் எங்களை இந்த ஊரில் இருக்கவிடமாட்டார்.

“நான் விரும்பின நேரத்தில் வீட்டுக்குப் போவேன்.” என்று கோபத்துடன் கறலினாவைப்பார்த்துக் கூறிவிட்டு கதை சொல்பவரை நோக்கி “அந்தோ அய்யா உங்களுடைய எருத்துடன் தொடர்புடைய வீரதீர கதைகளைச் சொல்லுங்கள்”

என்றான்.

“என்னிடமிருந்த எருத்தை யாரும் நெருங்க முடியாது. நான் மட்டும் நெருங்கமுடியும். அதை இருப்பிலே கட்ட இரண்டு பெரிய வடக்கயிறு வேணும். ஒரு நாள் அதுகட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு ஆற்றுக்குக் குறுக்காக நீந்தி அக்கரையிலுள்ள காட்டுக்குச் சென்று விட்டது. எந்தத்தேவதையும் எனக்கு உதவவில்லை. பத்துப்பலம் பொருந்திய மனிதர்களை அழைத்துக் கொண்டு ஒருபெரிய வள்ளத்தில் ஆற்றைக் கடந்து அடர்ந்த காட்டிலே எருத்தைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டோம். எங்களுடன் வந்த ஒருமனிதர் அதனை முட்டாள் தனமாகத் தொடர அது அவரைத் தூக்கி ஆகாயத்தில் வீசியது. கத்துக்குறுண்ட மரத்தின் முள்ளில் குத்தப்பட்டு அவர் சுழன்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். நான் நேரே சென்று அவரைக் காப்பாற்றினேன். அந்த எருத்தைக் கட்டியிழுத்து ஆற்றங்கரைக் கொண்டுவர யாரேவிஷமிகள் வள்ளத்தின் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டமையால் அது ஆற்றுக்கு மறுபுறம் சென்று விட்டது. கோபத்தோடு நான் ஆற்றங்கரைக்குச் செல்கையில் ஒரு பெரிய கோகிலக்கிழங்கில் காலிடறுப்பட்டேன். எனது கைகளாற் கட்டிப்பிடிக்க முடியாத அளவுக்கு அது அவ்வளவு பெரியதாக இருந்தது. அந்தப் பெரும் கிழங்கைக் கோதி ஒரு வள்ளமாகச் செய்தேன். அதில் எருத்தை ஏற்றி ஆற்றைத் தாண்டினோம்”

கதைசொல்பவர் என்னைப் பார்த்து தனது குரலை பலமுறை தெளிவாக்கிக் கொண்டார்.

“எனக்குக் கிராமிய வாழ்க்கை சலிப்புத்தந்தமையால் என்னும் ஒரு முறை எனது பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தேன். எனது பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்து கரையோரப் பட்டினமாகிய அம்பாந்தோட்டையை அண்மித்து விட்டேன். அவர்கள் ஒரு பெரிய அரசமீனைப் பிடித்திருந்தார்கள். மீன் விலை அக்காலத்தில் மிகமலிவு. அந்தமீனை ஐந்து வெள்ளிக்காசுகள் கொடுத்து நான் வாங்கினேன். அது மிகப் பெரிய மீனாக இருந்தபடியால் நான் அதனை திகாவுக்குக் கொண்டு

செல்வதற்கு ஐந்து வண்டிகளை வாடகைக்கு அமர்த்த வேண்டியிருந்தது. அங்குநான் ஒவ்வொரு வண்டிலிலுமிருந்தவற்றை பத்து வெள்ளிக்காசுகளுக்கு விற்றுவிட்டேன். நான் திரும்பிவரும்பாதை அடர்ந்த காட்டின் வழியாக இருந்தது. நான் அதிகதூரம் செல்லவில்லை அங்கு பன்னிரண்டு அடி உயரமுள்ள காட்டு யானையை எதிர்கொண்டேன். தப்புவதற்கு எந்த வழியும் கிடைக்கவில்லை. யானையை வசப்படுத்துவதற்குரிய மந்திர உச்சாடனம் எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் அதைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்னர் எப்போதாவது சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அந்த மந்திரத்தை நினைவுக்கக் கொண்டுவந்து எனது வலது உள்ளங்கையில் மூன்று முறை சொல்லி, தாக்குவதற்குத் தயார்நிலையில் தாலமரத்தைப்பிடுங்கிய யானையை நோக்கி மூன்று முறை ஊதினேன். ஓடிச் சென்று அதன் பக்கத்தில் உள்ளங்கையை வைத்தேன். அந்த யானை ஒன்றுமறியாத சிறுகுழந்தையைப் போன்று என்முன் மண்டியிட்டது. அது என்னைச் சுமந்து செல்லும் நோக்கில் பார்த்தது. அதை அறிந்து அதன் முதுகில் ஏறினேன். அந்த யானை மிகவும் பெரிதாக இருந்தமையால் ஒரு மலையின் மேல் என்னை வைத்துக் கொண்டு செல்வதுபோன்று தெரிந்தது. அது காட்டினூடாக என்னை அழைத்துச் சென்று காட்டோரமுள்ள பெலியத்த என்ற இடத்தில் இறக்கி விட்டது. நான் நகரமத்திக்குச் சென்றேன். அங்கே பெண்கள் புலம்பிக்கொண்டிருந்தனர். குழந்தைகள் பயத்துடன் அழுது கொண்டிருந்தனர், ஆண்கள் தலையிலே குருதிவழிய ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். பக்கத்து வேலியில் நின்ற எரமந்து மரத்தின் முள் நிறைந்த கிளையைப் பிடுங்கி ஆகாயத்தில் பாய்ந்து பறந்து அந்த தாக்குவான்களை அடித்து வீழ்த்தினேன். அங்கு நிற்பது அவ்வளவு உசிதமானது இல்லை என்று அறிந்து ஓடிஓடி வீட்டைச் சென்றடைந்தேன். நான் வைத்திருந்த தடி எனது வலது உள்ளங்கையிலே குற்றிக் குருதியை உண்டாக்கியது. நான் முயன்றும் உள்ளங்கையிலே தைத்துநின்ற தடியை எடுக்க

முடியவில்லை. இறுதியாக எனது தாயார் ஒரு மகப்பேற்றுத்தாயிடமிருந்து முலைப்பாலை வாங்கிவந்து அதன்மீது பூசி அந்தத் தடியை இழுத்தெடுத்தார்.”

அந்தோ அய்யா என்னைப் பார்த்தார் எனது கவன ஈடுபாடு கதையைத் தொடர்ச் செய்தது.

“அந்த ஆங்கில எஜமானோடு நான் கொத்மலையில் வாழ்ந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்ல மறந்து விட்டன். அங்கு பக்தியுள்ள பெண் ஒருத்தி பெளத்த நெறி முறைப்படி அனுட்டானங்களைச் செய்து ஒவ்வொரு நிறைமதிநாளிலும் விரதம் மேற்கொண்டுவந்தாள். அவளைப் பார்க்கும் ஒவ்வொருவரும் அவளது பக்திநிறைந்த தோற்றத்தால் கவரப்பட்டனர். பணம் சம்பாதிப்பதற்காக அவளது கணவன் தூர இடம் சென்று விட்டார். அவள் தனது முதற் குழந்தைக்காகக் கருவுற்றிருந்தாள் தனி ஆற்றல் மிக்க குழந்தை அவளுக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென ஒவ்வொருவரும் ஆசீர்வதித்தனர்.

ஒருநாள் இரவில் திருடர்கள் அவளது வீட்டை உடைக்கும் சத்தம் கேட்டு விழித்தெழுந்தாள். ஒரு சிறுமியின் துணையுடன் அவள் ஒருவீட்டில் தனியாக வாழ்ந்துவந்தாள். படுக்கையிலிருந்து எழுந்து விளக்கைக் கொழுத்திக்கொண்டு பின்கதவை நோக்கி நடக்கலானாள். பின் கதவைத்திறந்து காரிருளில் உற்றுநோக்கினாள். எதுவும் தென்படவில்லை. அவள் வெளியே வந்து விளக்கை உயர்த்தினாள். பாய்ந்து வந்த அவளைக் கூரிய ஆயுதத்தால் குத்தவந்து பற்றிய திருடனை அவளால் உடனே கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அவளது கருவிலிருந்த குழந்தை வெளியே வந்து அவனைக் கொன்றுவிட்டு மீண்டும் தாயின் கருப்பையினுள் சென்றுவிட்டது.

என்ன நடந்தது என்பதை அறியாத அந்த அப்பாவிப் பெண், திருடனின் இறப்புக் குரிய காரணத்தை அறியாதிருந்தாள். அவள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டு விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்டாள். அந்தக்

கொலைக்குரிய காரணம் தனக்குத் தெரியவில்லை என்று விடயத்தை ஆரம்பித்தாள். நீதிபதி கோபமடைந்த வேளையில் கருவிலிருந்த குழந்தை தலையிட்டுப் பேசத் தொடங்கியது. “இங்கே பாருங்கோ” என்று எச்சரித்த பின்னர் குழந்தைபேசத் தொடங்கியது. அதைக் கேட்ட நீதிபதி அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டதுடன் அந்தக் குழந்தை பிறந்தவுடன் தூக்கிலிடப்படல் வேண்டுமென்று தீர்ப்பு எழுதினார்.”

அந்தோ அய்யாவின் கதைகளில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருந்த நான் இரவு ஆனதைக் கவனிக்கவில்லை. நட்சத்திரங்கள் தெரியத் தொடங்கவிட்டன. முகிலற்றவானம் சந்திரனுக்கு வழிவிட்டது. கிராமத்தின் மீது தென்னை மரங்களின் ஓலைகள் நிழலிட்டன. மங்கிய தேங்காய் எண்ணெய் விளக்கின் ஒளியில் நாங்கள் இருந்த அறை இருள் குமைந்து காணப்பட்டது. அடுப்பிலிருந்த நெருப்புத்தணல் சிவப்புச் செறிவுடன் பிரகாசித்தது. அக்கினியின் சிவந்த நாக்கு அதன் அருகே இருந்த மட்பானையில் இருந்த அரிசியைக் கொதிக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தது. நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பதை அறியாத எனது தாயார் என்னைத் தேடுவதற்கு வேலையாட்களை அனுப்பியிருப்பாள் என்ற குற்றவுணர்ச்சி ஏற்பட்டது. எனது வீடு கால்மைல் தூரத்திலிருந்தது. ஆனால் அந்தக்கரிய இருளில் நடந்து செல்ல எனக்குப் பயமாக இருந்தது. எனது பயத்துக்காக வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி வேகமாக நடந்தேன். கண்களை இறுகமுடிக் கொண்டேன். சில அடிகள் எடுத்துவைத்ததும் கால்கள் நடுங்கத் தொடங்கின. மீண்டும் கோப்பிக்கடைக்கு வந்தேன். எனது பயத்தை கறலினா அறிந்து கொண்டாள்.

“அந்தோ மாமா, இந்தச் சிறிய எஜமானை வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போங்கள்”

“இந்த சிறிய எஜமானுக்கு என்ன? அவர் வீட்டுக்குப் போனதும் இரவுச் சாப்பாடு தயாராக இருக்கும். ஆனால் எங்களுக்கு அப்படி இல்லை. அடுத்த சாப்பாட்டுக்கு உழைத்த பின்னர் தான் நாங்கள் சிறிய ஓய்வைப் பற்றிச்

சிந்திக்கமுடியும்”

“வாருங்கள் எங்கள் வீட்டிலே இரவுச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிடலாம் அந்தோ அய்யா” என்று அவரை அவன் அழைத்தான்.

“எனக்கு வேறு திட்டமுண்டு. ஆனால் பரவாயில்லை. உங்கள் வீட்டிலே சாப்பிடமறுப்பதற்கு நாங்கள் யார்? எங்களுக்கு எப்போதாவது தரமாட்டோம் என்று நீங்கள் மறுத்தது உண்டா?”

கோப்பிக்கடையை விட்டு என்னுடன் அந்தோ அய்யா வெளி வந்தார். வீடுவரை அவரது கையை நான் இறுகப்பற்றிக் கொண்டேன். நான் எதிர்பார்த்தபடி தாயார் பதகளிப்புடன் இருந்தார். என்னைத் தேடுவதற்காக இரண்டு வேலையாட்களை அவர் அனுப்பியிருந்தார்.

“மகனே! எங்கே இதுவரை இருந்தாய்” என்று அம்மா துருவத்தொடங்கினார். உன்னைத் தேட அதிறியன் இடத்துக்கும் வேறு இரண்டு இடத்துக்கும் வேலையாட்களை அனுப்பியுள்ளேன்”

“தாயார் என்னைப் பிடித்து இழுத்து தனது மடியில் உட்காரவைத்தாள்.”

“நான் அந்தோ அய்யாவின் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். என்று சொல்லிக்கொண்டு தாயாரின் மடியிலிருந்து விடுபட்டு அந்தோ அய்யாவுக்குப் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

“அந்தோ அய்யா எங்களுக்கு வேறொருநல்ல கதை சொல்லுங்கோ” நான் தயவுடன் வேண்டினேன்.

“சாப்பிட்டால் தான் என்னால் வாய் திறந்து கதை சொல்ல முடியும்”

தந்தையார் இல்லாதபடியால் அந்தோ அய்யாவை என்னுடன் இருந்து சாப்பிடச் செய்ய முடிந்தது. சாப்பாடு முடிந்ததும் இருக்கை அறிக்கையில் ஆறுதலாக அமர்ந்து கொண்டோம். எனது சிறிய சகோதரியும் எனக்கு அருகில்

வந்து அமர்ந்து கதை கேட்கத் தயாரானாள்.

“என்ன கதை உங்களுக்கு விருப்பம்?” அந்தோ அய்யா கேட்டார்.

“முவன்திஸ்ஸ அரசுகுமாரனின் கதைதான் - அவன் மீன் பிடிப்பதற்குரிய தடியாக பெரிய தாலமரத்தைப் பயன்படுத்தினான். யானையை மீன்கள் கொத்துவதற்குரிய இரையாகப் பயன்படுத்தினான்”

“அந்தக் கதையை முழுமையாக நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்கள். அதை ஏன் மீளச் சொல்லவேண்டும்?”

“அதைத்திரும்பக் கேட்க ஆசையாயிருக்கு”

“சரி, அப்படியானால் கேளுங்கள். தூரதேசமென்றில் ஒரு...” என்று சொல்லியபடி

அந்தோ அய்யா கழுத்தைத்திரும்பியபடி விறாந்தையை உற்று நோக்கினார்.

“விறாந்தையில் ஒரு விருந்தினர் வந்துள்ளார். அவருக்கு என்னவேண்டும் என சிறிய எஜமான் பாருங்கோ”

நான் விறாந்தைக்கு ஓடினேன். அங்கு யாருமில்லை. திரும்பி வந்தபொழுது அந்தோ அய்யா அங்கில்லை” தாயார் என்னை வியப்புடன் பார்த்தார்.

“அந்தோ அய்யா எங்கே?”

“எதிர்பாராமல் அந்தோ அய்யா வெளியே போய்விட்டார்.” பின் கதவைப்பார்த்துச் சிரித்தபடி தாயார் சொன்னார். “கதை சொல்லமுன் இரவுச் சாப்பாட்டை அவருக்கு ஏன் கொடுத்தீர்கள்?” சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவரை வைத்திருக்கவேறென்ன இருக்கிறது?”

“இழிந்த மோசக்காரன் அவன்” நான் கோபத்துடன் கத்தினேன். அவன் ஏமாற்றிவிட்டதை அறிந்து வெட்கப்பட்டேன். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவன் என்னை ஏமாற்றிவிட்டான்”

“வயது வந்த முதியோரை இப்படிப் பேசக்கூடாது” என்று தாயார் எனது கோபத்தை அடக்கினார். “அது வாழ்க்கைக்குப் பிரதி கூலங்களையே ஏற்படுத்தும்”

“முதிய மனிதன்? அவனைக் கண்டதும் நான் என்ன சொல்வேன் என்பதைப் பாருங்கோ”

“எனக்கு கேக்தராமல் ஏமாற்றியதற்கு கடவுள் உன்னைத் தண்டித்துள்ளார்” எனது சிறிய சகோதரி எனது கோபத்துக்கு மேலும் எரியூட்டினாள்.

“உன்ரை தலையை உடைப்பேன்” என்று கோபத்துடன் அவளை நோக்கி ஓடினேன்.

“அம்மா அண்ணா என்னை அடிக்கவாறர்” என்று தாயாரிடம் பாதுகாப்புக்கு ஓடியவாறு லோறா கத்தினாள்.

“உனது தங்கச் சியை அடிப்பது வெட்கமாகப்படவில்லையா? அதை நிறுத்து”

தாயாரின் கதிரைக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டு எனது கோபத்தைத் தூண்டுமாறு அவள் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“அப்படியானால் அவளின் செயற்பாட்டை நிறுத்தச் சொல்லுங்கள்”

“நான் இடைஞ்சல் செய்யவில்லை. சிரிக்கிறேன். நான் சிரிக்கக் கூடாதா?” சிறிய சகோதரி வாதாடினாள்.

“பொறு உனக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கின்றேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு தனது அறையை நோக்கி நடக்கலானான்.

“நீ ஒரு கல்லாமை” என்று கோபத்துடன் அவள் கத்தினாள்.

நான் பின்னால் ஓடி அவளைக் கையால் இடிக்கப்போனேன். அவள் விலகி விட எனது குத்து தாயாரின் தோளில் விழுந்தது.

“தவறாக நடப்பதை நிறுத்திக் கொள்” தாயார் எச்சரித்தார்.

“என்னைக் கல்ஆமை என்று சொல்வதை நிறுத்தச்

சொல்லுங்கள்”

“அப்போ என்னை ஏன் தடிஐந்து என்று அவர் சொல்லிறார்” லோறா சொன்னாள்.

“லோறா, அவன் எதையாவது சொல்லட்டும், நீ நல்ல சிறுமியாக இரு அவன் சொல்வதைக் கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளாதே.” என்று சொல்லிக் கொண்டு தாயார் என்னை அறைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்.

நான் மேற்கொண்ட நடவடிக்கையான கைவீச்சு தற்செயலாக இருந்தாலும் எனக்குக் கழிவிரக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. நான் செய்த செயலான தாயாருக்குக்குத்தியது தவறானது என்பதை அறிந்து கொண்டேன். எனது கோபத்தைத் தூண்டிய சகோதரி மீது ஆத்திரம் வந்தது. அவளுக்கு ஒருபாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென நித்திரைக்குப் போகும் பொழுது எண்ணினேன்.

வேண்டுமென்று நான் தாயாருக்கு இடையூறு செய்யவில்லை. ஆனால் அது பெரியதவறு என்பதை உணர்ந்து கொண்டு கண்களை இறுகமுடிக் கொண்டேன். பௌத்த ஆலயங்களில் வரையப்பட்ட மனித வாழ்க்கை வட்டப்படிவங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. பூதங்கள் பற்றிய பயமுறுத்தும் பயங்கரமான கனவுகள் வந்தன. எனக்கு முச்சுவிட முடியாத அவல உணர்வு தோன்றியது. வீரிட்டுச் சத்தமிட்டேன் அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு கையில் விளக்குடன் அம்மா எனது அறைக்கு வந்தார்.

“ஏன் மகனே, என்ன நடந்தது”

நடுங்கும் கோலத்தையும் பயம் தழுவிய எனது நிலையையும் கண்டு எனக்குப்பக்கத்தில் வந்திருந்த தாயார் எனது தலையைத் தனது மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டார்.

“மகனே ஏன் பயம் வந்தது? உனது சட்டை வியர்வையால் நனைந்து விட்டது” “ஆம் அம்மா”, நான் முணு முணுத்தேன். “என்னுடன் வா” என்று சொல்லிய தாயார் என்னை அரவணைத்தவாறு தனது அறைக்கு

மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதைகள்

அழைத்துச் சென்றார். நான் அணிவதற்கு புதிய உடைகளைத் தந்தார். அவருடன் நான் படுக்கைக்குச் சென்றேன்.

எனது நண்பர்களுடன் விளையாடுவதாக நான் கனவுகண்டேன். விளையாட்டை முடித்து நாங்கள் வீட்டுக்குப்போனோம். ஒரு வெள்ளைப் பறவை வீதியோரமாக என்னை நோக்கி விரிந்த கழுத்து இறகுடன் தூக்குவதற்கு பறந்து வந்தது. எனது முழுப்பலத்தையும் பயன்படுத்தி முஷ்டியில் எனது முதலாவது குத்து வெளிப்பட்டது.

“மகனே மகனே”

தாயாரின் சத்தத்தைக் கேட்டு நான் விழித்தெழுந்தேன். கனவினால் உந்தப்பட்டு நிஜமாக தாயாரின் மார்பிலே குத்திவிட்டதை எண்ணினேன்.

“மேலும் ஒரு பயங்கரக்கனவை கண்டு விட்டாயா?”

“ஆம் அம்மா, அந்த வெள்ளைப் பறவை என்னைக் கொத்த வந்தது”

“என்ன வெள்ளைப் பறவை?”

“அந்தே அய்யாவின் தோட்டத்திலுள்ள வெள்ளைப் பறவை”

“கனவிலே கண்ட வெள்ளைப் பறவை என்னைப் பற்றியது தானே?” தாயார் வியப்புடன் சிரித்தார்.

“கூடாத எண்ணங்களைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு படுக்கைக்குப் போவான் ஏன்? படுப்பதற்கு முன் ஐந்து தியானங்களையும் செய்தாயா?”

“இல்லை”

222780

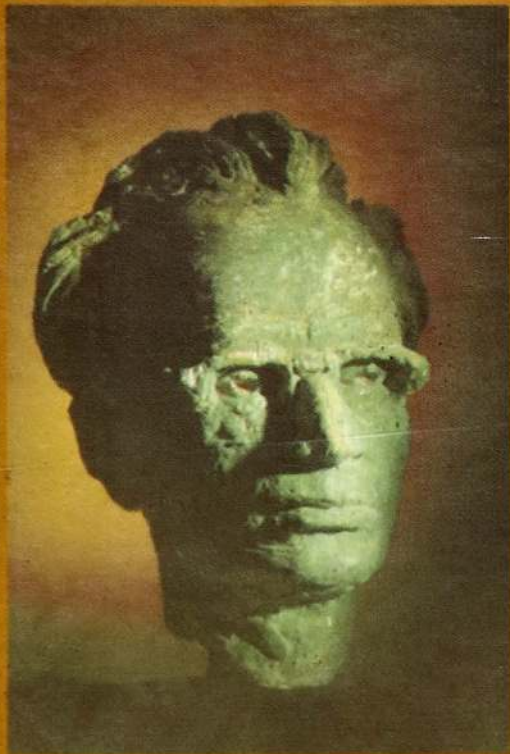
“ஏன்”

“நான் மறந்துவிட்டேன்”

“உனக்குப் பயங்கர கனவு வந்தது வியப்பானதன்று”

யொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.
பி.சே. கோக்கைப் படு

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is too light to transcribe accurately.

Sculpted bronze by Tissa Ranasinghe

மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் சிறுகதைகள்

மாட்டின் விக்கிரமசிங்க

மாட்டின் விக்கிரமசிங்கா (1891-1976) பன்முகப் பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளி. சிறுகதையாசிரியர், நாவலாசிரியர், கட்டுரை ஆசிரியர், திறனாய்வாளர் என்ற பல பரிமாணங்களுடன், இதழாசிரியர் என்ற வகியாகத்தையும் ஏற்றவர். சிங்கள இலக்கியம் நவீனமடைவதற்கு காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே உழைத்துவந்தவர். பிரித்தானியரது ஆட்சி இந்நாட்டில் ஏற்படுத்திய பண்பாட்டுத் தாக்கங்களையும் நெருடல்களையும் இலக்கிய வீச்சுக்குள்ளே கொண்டு வருவதில் வினைத்திறனுடன் இயங்கியவர். அவரது மனிதப் பண்பியல் மற்றும் சமூகவிஞ்ஞான எழுத்தாக்கங்கள் சிங்கள மொழியின் நவீனப்பாட்டுக்கு விசையட்டின.

பேராசிரியர் சபாபெனெயராசா

1924ம் ஆண்டு வெளிவந்த இலங்கையின் முதலாவது யதார்த்தப் பரிமாண சிறுகதைத் தொகுதியான நூபெண்டி வெளியானதிலிருந்து முப்பது வருடங்களுக்குள் வெளிவந்த 108 சிறுகதைக்குள் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபத்துக் கதைகள் இத்தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ISBN 978-955-0201-01-3

சரசா

சரசா (பிறைவேட்) லிமிட்டட்
18.3இ கிரிமண்டல மாவத்தை,
நாவல, இராஜகிரிய, இலங்கை

ரூபா. 190/-